

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ
ΙΔΡΥΜΑ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ
ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΜΟΝΑΔΩΝ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΝΟΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΕΣ ΑΔΕΙΕΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ
ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΥΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟ ΚΩΔΙΚΑ

Σπουδαστής: Στυλογιάννης Χρήστος

Επιβλέπων Καθηγήτρια : Πανταζοπούλου Κωνσταντίνα - Ελένη

Καλαμάτα, 2011

ΣΔΟ(ΔΜΥΠ)
Π.877

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	1
1. ΓΕΝΙΚΑ	2
1.1 ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ	2
1.2 ΔΗΜΟΣΙΟΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ	2
2. ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΕΣ ΑΔΕΙΕΣ	4
2.1 ΓΕΝΙΚΑ	4
2.2 ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ	4
2.2.1 <i>Ερμηνεία άρθρον 54</i>	5
2.3 ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ	6
2.3.1 <i>Ερμηνεία άρθρον 55</i>	7
2.4 ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΧΟΡΗΓΗΣΗΣ ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ	8
2.4.1 <i>Ερμηνεία άρθρον 56</i>	10
2.5 ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΔΕΙΩΝ	14
2.5.1 <i>Ερμηνεία άρθρον 50</i>	15
2.6 ΑΔΕΙΕΣ ΜΗΤΡΟΤΗΤΑΣ	15
2.6.1 <i>Ερμηνεία άρθρον 52</i>	15
3. ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ	16
3.1 ΓΕΝΙΚΑ	16
3.2 ΕΙΔΗ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ	17
3.2.1 <i>Ερμηνεία του άρθρον 164</i>	18
3.3 ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΕΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ	18
3.3.1 <i>Ερμηνεία άρθρον 165 για πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες Υγειονομικές Επιτροπές</i>	19
3.4 ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ	21
3.4.1 <i>Ερμηνεία άρθρον 166 για Επιτροπές Προσφυγών</i>	21
3.5 ΕΙΔΙΚΕΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ	22
3.5.1 <i>Ερμηνεία άρθρον 167 για Ειδικές Υγειονομικές Επιτροπές</i>	23
4. ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ	24
4.1 ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ	25
4.2 ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ	27
4.3 ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΧΟΡΗΓΗΣΗΣ ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ	29
4.4 ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΙΔΙΚΕΣ ΑΔΕΙΕΣ	31
4.5 ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΕΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ	31
4.6 ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ	33
4.7 ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΙΔΙΚΕΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ	36
5. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	37
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	38
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	40

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αντικείμενο της εργασίας είναι να παρουσιάσει εκτενώς το θέμα που αφορά στις αναρρωτικές άδειες των δημοσίων υπαλλήλων σύμφωνα με τον Δημοσιοϋπαλληλικό Κώδικα (Δ.Κ).

Κατά την εκπόνηση της εργασίας αυτής θα παρατεθούν αρχικά ορισμένα γενικά στοιχεία για το υπαλληλικό και διοικητικό κράτος. Θα γίνει σύντομη αναφορά στην κατάρτιση και εξέλιξη του Δ.Κ. ο οποίος διαμορφώνει τους κανόνες δικαίου που διέπουν την υπηρεσιακή κατάσταση του μόνιμου προσωπικού της δημόσιας διοίκησης, θα παρατεθεί ο σκοπός του Δ.Κ.*1 η έκταση εφαρμογής του, οι λόγοι που υπαγόρευσαν την αναθεώρησή*2 του και εν συνεχεία οι κατευθύνσεις και ο προσανατολισμός του*3.

Με αυτή την αναφορά θα γίνει κατανοητός ο στόχος του που είναι, αφ' ενός η προστασία του δημοσίου συμφέροντος και αφ' ετέρου του ατομικού συμφέροντος των υπαλλήλων ως ανθρώπων και πολιτών.

Εν συνεχεία η εργασία θα ασχοληθεί διεξοδικά με το κυρίως θέμα, που έχει ως αντικείμενο τις αναρρωτικές άδειες των δημοσίων υπαλλήλων. Θα γίνει αναφορά στα σχετικά άρθρα του Δ.Κ που αναγνωρίζουν υπέρ του υπαλλήλου δημόσιο δικαίωμα και θεμελιώνει αξίωση για την χορήγηση αναρρωτικής άδειας με αποδοχές.

Θα καταγραφούν οι προβλέψεις του νόμου για τις αναρρωτικές άδειες, θα αναφερθούν τα δικαιώματα και οι προϋποθέσεις για την χορήγηση των συγκεκριμένων αδειών*4 και θα παρατεθεί η διαδικασία που ακολουθείται για την έγκριση της χορήγησης αναρρωτικών αδειών. Επιπλέον θα γίνει αναφορά σε ερμηνευτικές διατάξεις που αφορούν στα εν λόγω θέματα.. Επίσης θα αναλυθούν οι Υγειονομικές Επιτροπές που προβλέπονται στα άρθρα 164 και 165 του Δ.Κ και θα εξετασθούν οι αρμοδιότητές τους και η διαδικασίες ορισμού των μελών τους.

Τέλος αξίζει να σημειωθεί ότι για να γίνει κατανοητό και σαφέστερο το ανωτέρω αντικείμενο, θα ψάξω να βρω πως εφαρμόζεται στην πράξη το νομικό πλαίσιο των αναρρωτικών αδειών των δημοσίων υπαλλήλων, μέσα από την σχετική νομολογία στην οποία θα αναφερθώ και θα διαπιστώσω κατά πόσο υπάρχουν ασάφειες και κενά στη νομοθεσία.

1. ΓΕΝΙΚΑ

1.1 ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Η οργάνωση της δημόσιας διοίκησης λειτουργεί με την δράση των οργάνων της. Αυτά διακρίνονται σε λαϊκά και επαγγελματίες αναλόγως αν ασκούν εξουσία πρόσκαιρα, τιμητικά και συνήθως άμισθα (επίτιμοι λειτουργοί) ή διαρκώς, κατ' επάγγελμα και με αμοιβή (δημόσιοι υπάλληλοι). Η συνεχής ενίσχυση της διοικητικής λειτουργίας τείνει να προσδώσει στο σύγχρονο κράτος το γνώρισμα του «διοικητικού». Πραγματικά η διοικητική λειτουργία υπό το σχήμα της κυβέρνησης αλλά και της δημόσιας διοίκησης συνεχώς προικίζεται με αρμοδιότητες νομοθετικές δικαστικές και ασφαλώς καθαρά διοικητικές έτσι το κράτος καθίσταται «διοικητικό».

Ένας από τους βασικούς παράγοντες που θεμελιώνουν το διοικητικό κράτος είναι η υπαλληλία, δηλαδή η ύπαρξη μόνιμων διοικητικών οργάνων που προσφέρουν κατ' επάγγελμα εργασία προς το κράτος και απολαμβάνουν ειδική διασφάλιση της υπαλληλικής τους κατάστασης¹. Με την μόνιμη υπαλληλία η δημόσια διοίκηση καθίσταται συντελεστής ασφάλειας δικαίου στις σχέσεις πολιτών-κράτους διότι την χαρακτηρίζει η σταθερότητα και η συνέχεια, ανεξάρτητα από τις κάθε φορά μεταβολές στους φορείς της πολιτικής εξουσίας

1.2 ΔΗΜΟΣΙΟΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ

Σκοπός του Δημοσιοϋπαλληλικού Κώδικα είναι η καθιέρωση ενιαίων και ομοιόμορφων κανόνων που διέπουν την πρόσληψη και την υπηρεσιακή κατάσταση των πολιτικών και διοικητικών υπαλλήλων σύμφωνα με τις αρχές της ισότητας, της αξιοκρατίας και της κοινωνικής αλληλεγγύης και την ανάγκη διασφάλισης της μεγίστης δυνατής απόδοσης κατά την εργασία τους.

Η ανάγκη σύνταξης Δ.Κ. είχε ήδη διαφανεί προ πολλών ετών. Η προσπάθεια κατάρτισης του άρχισε την περίοδο 1917-1923 με το Ν. 964/1917, ο οποίος αφορούσε στην συγκρότηση επιτροπής προς Σύνταξη Σχεδίων Νόμου Διοικητικών Κωδίκων και προσχέδιο νόμου «περί καταστάσεως των πολιτικών υπαλλήλων της διοικήσεως». Το 1931

---

¹ Άρθρο 103 Συντ.

καταρτίστηκε άλλο προσχέδιο. Τέλος το 1947, Ειδική Διακομματική Επιτροπή², περάτωσε την σύνταξη προσχεδίου νόμου «περί υπαλληλικού κώδικα». Το εν λόγω προσχέδιο αφού υπέστη περαιτέρω επεξεργασία ψηφίστηκε ως νόμος (Ν.1811/1951) και τέθηκε σε ισχύ από 1-5-1952. Ο κώδικας αυτός αν και υπήρξε εξαιρετικό και πλήρες νομοθέτημα για την εποχή του, απηχούσε αρχές της εποχής που θεσπίστηκε και είχε ήδη ξεπεραστεί από τις νεότερες πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες και την σύγχρονη διοικητική αντίληψη για τον ρόλο και την κοινωνική ευθύνη του δημοσίου υπαλλήλου στο πλαίσιο της υιοθέτησης νέων συστημάτων οργάνωσης της δημόσιας διοίκησης. Επιπλέον η άκρατη πολυνομία είχε, ήδη μέχρι το 1975, αλλοιώσει πολύ έντονα το περιεχόμενο του Δ.Κ. του 1951 έτσι ήταν απόλυτα αναγκαία η κατάρτιση ενός νέου Δ.Κ. και η διαμόρφωση ενιαίων και ομοιόμορφων κανόνων δικαίου. Από το 1983 δυνάμει του άρθρου 26 του Ν. 1400/1983, είχε συσταθεί επιτροπή για την κατάρτιση Δ.Κ. ο οποίος ολοκληρώθηκε και τέθηκε σε ισχύ με τον Ν. 2683/1999. Μεταγενέστερα και ήδη από το 2004 συστήθηκε επιτροπή για την αναθεώρηση διατάξεων του Δ.Κ του 1999 σύμφωνα με τον Ν. 3242/2004. Η αναθεώρηση αυτή τέθηκε σε ισχύ το 2007 και οι λόγοι που την υπαγόρευσαν ήταν οι εξής:

α) Η ανάγκη ενσωμάτωσης εκτεταμένων τροποποιήσεων και συμπληρώσεων των διατάξεων του Δημοσιοϋπαλληλικού Κώδικα του 1999.

β) Η αναμόρφωση του συστήματος επιλογής προϊσταμένων.

γ) Η εναρμόνιση των διατάξεων με το κοινοτικό δίκαιο.

δ) Η εναρμόνιση των διατάξεων με πρόσφατες νομολογίες.

ε) Η επανεξέταση του πλαισίου οικογενειακών διευκολύνσεων των δημοσίων υπαλλήλων.

στ) Η ορθολογικότερη αντιμετώπιση διαφόρων θεμάτων με βάση την προηγούμενη εμπειρία (έλεγχος δηλώσεων περιουσιακής κατάστασης, επαναφορά στην υπηρεσία υπαλλήλων κ.λ.π).

ζ) Η συμπλήρωση των ρυθμίσεων με νέα θέματα που εντοπίστηκαν κατά την εφαρμογή τους ή παρουσιάστηκαν μεταγενέστερα (π.χ σύστημα χορήγησης αναρρωτικών αδειών, μετατάξεις από φορέα σε φορέα).

Ο νέος Δ.Κ του 2007 διαμόρφωσε επομένως ενιαίους και ομοιόμορφους κανόνες δικαίου που διέπουν και κατοχυρώνουν την υπηρεσιακή κατάσταση του μόνιμου προσωπικού της Δημόσιας Διοίκησης. Αυτό αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την

---

² Ν.342/1947

εύρυθμη λειτουργία της δημόσιας υπηρεσίας με άμεσες επιπτώσεις στην λειτουργία και παραγωγικότητα της κρατικής μηχανής.

2. ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΕΣ ΑΔΕΙΕΣ

2.1 ΓΕΝΙΚΑ

Στο θεσμικό πλαίσιο του Δ.Κ, ο οποίος διαμορφώνει και θεσπίζει κανόνες δικαίου, κατοχυρώνονται, εκτός των υποχρεώσεων, και συγκεκριμένα δικαιώματα και διευκολύνσεις που αφορούν στο δημοσιοϋπαλληλικό προσωπικό. Ένα από τα δικαιώματα αυτά είναι και το δικαίωμα των αναρρωτικών αδειών των δημοσίων υπαλλήλων που προβλέπεται και αναλύεται εκτενώς στα άρθρα 54, 55 και 56 του Δ.Κ.

Οι αναρρωτικές άδειες των δημοσίων υπαλλήλων ρυθμίζονται κατά τρόπο διαφορετικό από εκείνες των ιδιωτικών υπαλλήλων³. Ως προς τους υπαλλήλους με σχέση ιδιωτικού δικαίου του δημοσίου και των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ) πρέπει να εξετασθούν και οι διατάξεις που προβλέπει το άρθρο 20 του Δ.Κ. και το Π.Δ 410/1988. Η παραπάνω διαφοροποίηση μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού τομέα οφείλεται στο γεγονός, ότι ο δημόσιος υπάλληλος υπηρετεί τον λαό⁴.

2.2 ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ

Το άρθρο 54 αναγνωρίζει υπέρ του υπαλλήλου, δημόσιο δικαίωμα δηλαδή αγωγή⁵. Άρα, θεμελιώνει αξίωση για την χορήγηση αναρρωτικής άδειας με αποδοχές ως εξής:

Στον υπάλληλο που είναι ασθενής ή χρειάζεται να αναρρώσει, χορηγείται αναρρωτική άδεια με αποδοχές τόσων μηνών, όσα είναι τα έτη της υπηρεσίας του, από την οποία αφαιρείται το σύνολο των αναρρωτικών αδειών που τυχόν έχει λάβει μέσα στην προηγούμενη 5ετία. Η αναρρωτική άδεια δεν μπορεί να υπερβεί τους 12 μήνες. Χρόνος υπηρεσίας τουλάχιστον 6 μηνών θεωρείται ως πλήρες έτος.

Στην αναρρωτική άδεια συνυπολογίζονται και οι μέρες απουσίας που προηγήθηκαν της άδειας.

³ Άρθρα 660 και 661 του Αστικού Κώδικα

⁴ Άρθρο 103, παρ.1 Συντ.

⁵ Άρθρο 46, παρ. 4 του Δ.Κ

Στον υπάλληλο που πάσχει από δυσίατο νόσημα χορηγείται αναρρωτική άδεια της οποίας η διάρκεια είναι 2πλάσια από την διάρκεια των αδειών των προηγούμενων παραγράφων.

Τα δυσίατα νοσήματα καθορίζονται με απόφαση του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης που εκδίδεται ύστερα από γνώμη του Κεντρικού Συμβουλίου Υγείας.

Τα παραπάνω ισχύουν και στον Κώδικας Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων (Κ.Δ.Κ.Υ)⁶, με μοναδική διαφορά ότι ο Κ.Δ.Κ.Υ εμπεριέχει ειδική διάταξη που προβλέπει ότι, το προσωπικό που απασχολείται στους χώρους υγειονομικής ταφής απορριμμάτων, σε εργοστάσια μηχανικής ανακύκλωσης, στις υπηρεσίες καθαριότητας, στα συνεργεία συντήρησης απορριμματοφόρων, στους χώρους νεκροταφείων και στην αποχέτευση, σε περίπτωση ατυχήματος κατά την εκτέλεση της υπηρεσίας καθώς και λόγω επαγγελματικής ασθένειας, δικαιούται αναρρωτική άδεια με αποδοχές ανεξαρτήτως χρόνου υπηρεσίας.

2.2.1 Ερμηνεία για το δικαίωμα αναρρωτικής άδειας

Όπως προαναφέρθηκε, το άρθρο 54 αναγνωρίζει δημόσιο δικαίωμα υπέρ του υπαλλήλου. Αυτό γίνεται κατανοητό στο άρθρο 46, παρ. 4, όπου αναφέρεται ότι οι συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν δικαίωμα να διαπραγματεύονται με τις αρμόδιες αρχές για τους όρους, την αμοιβή και τις συνθήκες εργασίας των μελών τους. Το δικαίωμα αυτό έχουν μέσω και των συλλογικών συμβάσεων εργασίας που εκτός των άλλων ορίζουν και τα θέματα των αδειών γενικώς.

Προϋποθέσεις για το δικαίωμα αναρρωτικής άδειας αποτελούν:

- α) Η ασθένεια του υπαλλήλου ή η ανάγκη ανάρρωσής του μετά την ασθένεια.
- β) Η συμπλήρωση υπηρεσίας ορισμένων ετών κατά την ημέρα υποβολής αίτησης για την χορήγηση ώστε να προσδιοριστεί η διάρκεια της άδειας.

Όταν η αναρρωτική άδεια χορηγείται σε διαφορετικά χρονικά σημεία, ισχύει ο υπολογισμός του εδαφ. α. Όταν όμως η άδεια είναι συνεχής, ανώτατο όριο έχει τους 12 μήνες.

---

⁶ Άρθρο 61 του Δ.Κ

Η απουσία υπαλλήλου⁷, εκτιμάται ως αυθαίρετη, εφόσον δεν διαπιστώθηκε ασθένεια και συνεπώς δεν του χορηγήθηκε αναρρωτική άδεια⁸.

Ο υπολογισμός της διάρκειας της άδειας συνυπολογίζεται από την διοίκηση κατά τρόπο αναδρομικό. Έτσι καλύπτεται όλος ο χρόνος απουσίας του υπαλλήλου ώστε να μην θεωρηθεί αδικαιολόγητη.

Για τα δυσίατα νοσήματα⁹, προβλέπεται δικαίωμα διπλάσιας άδειας με αποδοχές. Η Υπουργική Απόφαση για τον καθορισμό των δυσίατων νοσημάτων συντάσσεται μετά από γνώμη του Κεντρικού Συμβουλίου Υγείας¹⁰. Η εν λόγω απόφαση έχει κανονιστικό χαρακτήρα και έτσι δημοσιεύεται στην εφημερίδα της κυβερνήσεως.

2.3 ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ

Η αναρρωτική άδεια χορηγείται ανά 3μηνο ή σε περίπτωση δυσίατων νοσημάτων ανά 6μηνο, κατά ανώτατο όριο, ύστερα από γνωμάτευση της οικείας Υγειονομικής Επιτροπής¹¹.

Βραχυχρόνιες αναρρωτικές άδειες χορηγούνται:

Με υπεύθυνη δήλωση του υπαλλήλου ή γνωμάτευση θεράποντος ιατρού έως 2 ημέρες κάθε φορά και όχι περισσότερες από 4 ημέρες κατά έτος.

Με γνωμάτευση του θεράποντος ιατρού έως 3 ημέρες κάθε φορά και όχι περισσότερες από 6 ημέρες κατά έτος.

Με γνωμάτευση του διευθυντή κλινικής δημόσιου νοσοκομείου έως 5 ημέρες κάθε φορά και όχι πέρα των 10 ημερών ανά έτος.

Επομένως το σύνολο των βραχυχρόνιων αναρρωτικών αδειών των περιπτώσεων (α, β, γ) που χορηγούνται χωρίς γνωμάτευση Υγειονομικής Επιτροπής, δεν υπερβαίνει αθροιστικά τις 10 ημέρες το χρόνο.

Σε περίπτωση βραχυχρόνιας αναρρωτικής άδειας πριν ή μετά από αργία ή ανάμεσα σε δύο αργίες ο υπάλληλος παραπέμπεται υποχρεωτικά για εξέταση στην οικεία υγειονομική επιτροπή. Σε αυτές τις περιπτώσεις δεν επιτρέπεται η χορήγηση αναρρωτικής άδειας με υπεύθυνη δήλωση του υπαλλήλου.

Ο υπάλληλος υποχρεούται να δεχθεί την επίσκεψη ιατρού.

⁷ Άρθρα 56, παρ. 8, 107, παρ. 1 και 109, παρ. 2 του Δ.Κ

⁸ Σ.Ε 705/1974

⁹ Υ.Α 16884/2001 (Β' 1386) «χαρακτηρισμός δυσίατων νοσημάτων»

¹⁰ Ν. 1278/1982

¹¹ Άρθρα 165 και 167 του Δ.Κ, περί υγειονομικών επιτροπών

Η αποστολή ελεγκτή ιατρού για έλεγχο υπαλλήλου που κάνει χρήση βραχυχρόνιων αναρρωτικών αδειών κατά επανάληψη, είναι υποχρεωτική για την υπηρεσία.

Ανάλογη εφαρμογή των παρ. 2 έως 4 του άρθρου 55 του Δ.Κ. βάσει της παρ. 7 του άρθρου 12 του Ν. 3230/2004, ισχύει και για χορήγηση βραχυχρόνιων αναρρωτικών αδειών σε προσωπικό ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου.

2.3.1 Ερμηνεία για την χορήγηση αναρρωτικής άδειας

Η αναρρωτική άδεια πρέπει να χορηγείται κάθε φορά σε χρονικό διάστημα που δεν υπερβαίνει τους 6 μήνες, μετά από την σχετική γνωμάτευση της αρμόδιας Υγειονομικής Επιτροπής κατά το άρθρο 166.

Η παρ. 2 εισάγει απλό σύστημα χορήγησης αναρρωτικής άδειας. Η χορήγηση μπορεί να στηρίζεται ανάλογα με την διάρκεια της άδειας:

α) Μόνο σε υπεύθυνη δήλωση¹² του υπαλλήλου ή μόνο σε γνωμάτευση του θεράποντα ιατρού δηλαδή ιδιώτη ιατρού.

β) Μόνο σε γνωμάτευση θεράποντα ιατρού.

γ) Απαραίτητα σε γνωμάτευση διευθυντή κλινικής δημόσιου νοσοκομείου προφανώς ενταγμένου στο Ε.Σ.Υ.

Οι ανωτέρω άδειες χορηγούνται χωρίς γνωμάτευση Υγειονομικής Επιτροπής και για αυτό το λόγω το σύνολο τους έχει ως ετήσιο όρο της 10 ημέρες αθροιστικά.

Η παρ. 3, αποβλέπει στην αποφυγή κατάχρησης εκ μέρους του υπαλλήλου χορήγησης αναρρωτικής άδειας. Έτσι η παραπομπή του στην αρμόδια υγειονομική επιτροπή είναι υποχρεωτική για την Διοίκηση. Σε αντίθετη περίπτωση, δηλαδή της μη παραπομπής, διαπράττεται πειθαρχικό παράπτωμα¹³.

Κατά την παρ.3, η άρνηση, ευθεία ή με τεχνάσματα, συνιστά πειθαρχικό παράπτωμα του υπαλλήλου¹⁴, διότι υποχρεούται να δεχθεί τον έλεγχο του ιατρού εννοείται, στην κατοικία του. Η υποχρέωση κατά την παράγραφο 4, αφορά όλες τις κατηγορίες χορήγησης αναρρωτικών αδειών.

Η χορήγηση κατά επανάληψη, δηλαδή καταχρηστικά, της δυνατότητας χορήγησης αναρρωτικών αδειών, επιβάλλει στην Διοίκηση την αποστολή ελεγκτή ιατρού στην οικία

¹² του ειδικού εντύπου του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986

¹³ Άρθρα 104 και 107 του Δ.Κ

¹⁴ Άρθρο 106 σε συνδυασμό με τα άρθρα 56, παρ. 8 και 107, παρ. ι,δ του Δ.Κ

του υπαλλήλου. Η μη εκπλήρωση της εν λόγω υποχρέωσης συνιστά πειθαρχικό παράπτωμα για το αρμόδιο υπηρεσιακό όργανο¹⁵.

2.4 ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΧΟΡΗΓΗΣΗΣ ΑΝΑΡΡΩΤΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ

Ο υπάλληλος που κωλύεται να προσέλθει στην εργασία του λόγω ασθένειας ενημερώνει την υπηρεσία για την αδυναμία αυτή την ίδια ημέρα.

Η υπηρεσία χορηγεί την αναρρωτική άδεια ύστερα από αίτηση του υπαλλήλου. Η αίτηση για αναρρωτική άδεια υποβάλλεται εντός 7 ημερών από την απουσία του υπαλλήλου λόγω ασθένειας. Σε περίπτωση αδικαιολόγητης καθυστέρησης που δεν οφείλεται σε λόγους ανωτέρας βίας, γίνεται ανάλογη περικοπή της αναρρωτικής άδειας με ευθύνη του οργάνου που είναι αρμόδιο για την έκδοση της απόφασης χορήγησής της. Η υπηρεσία σε ειδικές περιπτώσεις μπορεί να κινεί την διαδικασία χορήγησης αναρρωτικής άδειας αυτεπαγγέλτως.

Αναρρωτική άδεια πέρα των 10 ημερών κατά έτος, χορηγείται ύστερα από γνωμάτευση της οικίας υγειονομικής επιτροπής με εξαίρεση την περίπτωση που η άδεια χορηγείται βάση γνωμάτευσης του διευθυντή κλινικής δημόσιου νοσοκομείου και εφόσον πρόκειται για νοσηλεία 7 ημερών τουλάχιστον ή κατόπιν χειρουργικής επέμβασης.

Άδεια διάρκειας πέραν του ενός μηνός για ψυχική νόσο, δεν χορηγείται αν δεν έχει προηγηθεί νοσηλεία σε δημόσιο νοσοκομείο. Παράτασή της ή χορήγηση νέας άδειας, εφόσον υπερβαίνει συνολικά ή τμηματικά τον ένα μήνα μέσα στο ίδιο ημερολογιακό έτος, χορηγείται ύστερα από αναλυτική έκθεση θεράποντος ιατρού και έκθεση εξέτασης λειτουργικότητας του ασθενούς, το περιεχόμενο των οποίων καθορίζεται με κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης. Με την ίδια Απόφαση ορίζονται τα όργανα που δικαιούνται να προβαίνουν σε εξέταση λειτουργικότητας του ασθενούς, καθώς και κάθε αναγκαία λεπτομέρεια.

Το αρμόδιο για την χορήγηση της αναρρωτικής άδειας όργανο, είτε χορηγεί ολόκληρη την άδεια που προτείνει η πρωτοβάθμια Υγειονομική Επιτροπή ή, εάν κρίνει κατά την γνωμάτευση της ως αναιτιολόγητη, παραπέμπει τον ενδιαφερόμενο για εξέταση στην δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή. Ο ενδιαφερόμενος μπορεί μέσα σε 10 ημέρες από την κοινοποίηση σε αυτόν της γνωμάτευσης της πρωτοβάθμιας Υγειονομικής

---

¹⁵ Άρθρο 106 σε συνδυασμό με το άρθρο 107, παρ. 1 του Δ.Κ

Επιτροπής, να ζητήσει με ένσταση του νέα εξέταση από την οικεία δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή, όταν η πρωτοβάθμια έχει απορρίψει εξ ολοκλήρου την αίτηση του ή έχει εγκρίνει λιγότερο από το ήμισυ της αναρρωτικής άδειας. Η αναρρωτική άδεια που προτείνεται από την δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή χορηγείται υποχρεωτικά.

Δικαίωμα ένστασης ενώπιον της πρωτοβάθμιας ή της Ειδικής Υγειονομικής Επιτροπής έχουν η υπηρεσία και ο υπάλληλος για την κατ' εξαίρεση χορήγηση άδειας σύμφωνα με την παρ.3 του άρθρου αυτού.

Η αίτηση υπαλλήλου για παράταση αναρρωτικής άδειας υποβάλλεται το αργότερο μέσα στο τελευταίο δεκαπενθήμερο του χρόνου της άδειας που του έχει χορηγηθεί.

Ύστερα από κάθε εξέταση, καθώς και μετά τη λήξη του ανώτατου ορίου αναρρωτικής άδειας, οι Υγειονομικές Επιτροπές γνωμοδοτούν εάν η νόσος είναι ιάσιμη ή όχι. Στην δεύτερη περίπτωση και αφού η γνωμάτευση γίνει οριστική, ο υπάλληλος απολύεται κατά τα οριζόμενα στον Δ.Κ.¹⁶. Οι προϊστάμενες αρχές της οικίας υπηρεσίας μπορούν να παραπέμπουν και αυτεπαγγέλτως υπαλλήλους στις δευτεροβάθμιες Υγειονομικές Επιτροπές για απόλυσή τους, εάν κρίνουν ότι δεν μπορούν να εκτελούν τα καθήκοντά τους λόγω σωματικής ή πνευματικής ανικανότητας και πριν χορηγηθεί αναρρωτική άδεια ή και μετά την λήξη της αναρρωτικής άδειας.

Κατά την γνωμοδότηση αρμόδιας Υγειονομικής Επιτροπής για απαλλαγή εκ της υπηρεσίας λόγω ασθένειας, δικαιούται ο ενδιαφερόμενος να ασκήσει προσφυγή σε αποκλειστική προθεσμία 10 ημερών από την κοινοποίηση της απόφασης της Υγειονομικής Επιτροπής ενώπιον της Επιτροπής Προσφυγών¹⁷. Στην ίδια Υγειονομική Επιτροπή ο υπάλληλος μπορεί να προσφύγει κατά της γνωμάτευσης της αρμόδιας Υγειονομικής Επιτροπής με την οποία κρίθηκε ικανός για ανάληψη υπηρεσίας.

Ο υπάλληλος είναι υποχρεωμένος να παρουσιάζεται για ιατρική εξέταση εφόσον το ζητήσει η Υγειονομική Επιτροπή. Αν δεν παρουσιαστεί δεν χορηγείται άδεια.

Ο υπάλληλος ο οποίος βρίσκεται δικαιολογημένα εκτός της έδρας του, υποχρεούται αμέσως μόλις ασθενήσει, να υποβάλλει αίτηση χορήγησης αναρρωτικής άδειας στην πλησιέστερη Υγειονομική Επιτροπή. Αν η Υγειονομική Επιτροπή δεν εξετάσει για οποιονδήποτε λόγο τον υπάλληλο έως ότου επανέλθει στην έδρα του, υποχρεούται να διαβιβάσει την αίτηση με τα σχετικά δικαιολογητικά στην Υγειονομική Επιτροπή της έδρας του υπαλλήλου.

---

¹⁶ Άρθρο 153 του Δ.Κ

¹⁷ Άρθρο 166 του Δ.Κ

Αν η αρμόδια Υγειονομική Επιτροπή κρίνει ότι για την χορήγηση της άδειας είναι αναγκαία η παρακολούθηση του υπαλλήλου για ορισμένο διάστημα σε νοσηλευτικό ίδρυμα, η άδεια δεν χορηγείται χωρίς την παρακολούθηση αυτή.

Τυχόν γνωμάτευση δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής για μη χορήγηση εν λόγω ή εν μέρει άδειας δεν επιφέρει συνέπειες σε βάρος του υπαλλήλου, εφόσον η άδεια αυτή έχει ήδη διανυθεί βάσει γνωμάτευσης πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής, εκτός εάν για την χορήγηση της διαπιστώνεται βαρεία αμέλεια ή δόλος του υπαλλήλου.

Ειδικές διατάξεις για έλεγχο της κατ' οίκον ασθένειας του υπαλλήλου διατηρούνται σε ισχύ.

2.4.1 Ερμηνεία για την διαδικασία χορήγησης αναρρωτικής άδειας

Η ενημέρωση της υπηρεσίας αποτελεί υποχρέωση του υπαλλήλου και δικαιολογεί την νόμιμη απουσία του¹⁸. Η παράλειψη ενημέρωσης και μάλιστα εγκαίρως (την ίδια μέρα), συνεπάγεται πειθαρχική ευθύνη¹⁹.

Όπως η κανονική άδεια απουσίας αφορά το συμφέρον του υπαλλήλου και της υπηρεσίας έτσι συμβαίνει και με την αναρρωτική άδεια. Για αυτόν τον λόγο χορηγείται μετά από έγγραφη αίτηση του υπαλλήλου και αυτεπαγγέλτως από την υπηρεσία του²⁰.

Η προθεσμία των 7 ημερών είναι αποκλειστική υπό την προϋπόθεση ότι η καθυστέρηση είναι αποδεδειγμένα αδικαιολόγητη. Διότι αν είναι δικαιολογημένη, δηλαδή οφείλεται σε λόγους ανωτέρας βίας υποκειμενικής του υπαλλήλου ή αντικειμενικής (π.χ λόγω καιρικών συνθηκών), η πάροδος της εν λόγω προθεσμίας δεν επιτρέπεται να επιφέρει δυσμενείς συνέπειες σε βάρος του υπαλλήλου.

Η περικοπή των ημερών της αναρρωτικής άδειας είναι νόμιμη μόνον εφόσον θα αποδειχθεί ενώπιον της Υγειονομικής Επιτροπής ότι η ασθένεια την επιτρέπει.

Η αυτεπάγγελτη κίνηση της διαδικασίας για τη χορήγηση αναρρωτικής άδειας επιτρέπεται μόνο σε περιπτώσεις «όλως ειδικές» δηλαδή κατ' εξαίρεση του κανόνα και απαιτείται αίτηση του υπαλλήλου²¹.

Γνωμάτευση Υγειονομικής Επιτροπής απαιτείται όταν πρόκειται για άδεια μεγαλύτερη από 10 ημέρες κατά έτος. Εξαίρεση προβλέπεται, δηλαδή δεν απαιτείται η διαδικασία ενώπιον Υγειονομικής Επιτροπής, μόνο όταν η άδεια στηρίζεται σε

¹⁸ Άρθρα 29, παρ. 1 και 30, παρ. 1 του Δ.Κ

¹⁹ Άρθρα 106, παρ. 1-2 και 107, παρ.1,δ' του Δ.Κ

²⁰ Άρθρο 46, παρ. 4 του Δ.Κ

²¹ Άρθρα 100, 153, παρ. 1, 165 και 167 του Δ.Κ

γνωμάτευση του διευθυντή κλινικής δημοσίου νοσοκομείου (του Ε.Σ.Υ), υπό τις εξής προϋποθέσεις:

- α) να έχει προηγηθεί νοσηλεία 7 ημερών τουλάχιστον ή
- β) να έχει προηγηθεί χειρουργική επέμβαση²².

Επί της ψυχικής νόσου η αναρρωτική άδεια πέραν του 1 μήνα ή η χορήγηση νέας άδειας ομοίως χορηγείται υπό της εξής προϋποθέσεις:

α) Να έχει προηγηθεί νοσηλεία σε δημόσιο νοσοκομείο δηλαδή αποκλείεται το ιδιωτικό.

β) Να έχει καταρτιστεί αναλυτική έκθεση από τον θεράποντα ιατρό και έκθεση λειτουργικότητας του ασθενούς από τα όργανα που θα ορίσει η σχετική Κ.Υ.Α. Οι δύο εκθέσεις απαιτούνται αθροιστικά.

Η παρ. 4 αναφέρεται στην πνευματική ανικανότητα του υπαλλήλου²³. Τίθενται έτσι οι κανόνες που θα επιτρέψουν τον έλεγχο στην σημερινή ανεξέλεγκτη κατάσταση λήψης μακροχρόνιων αναρρωτικών αδειών για αμφίβολες ψυχικές νόσους²⁴. Μέχρι την έκδοση της ανωτέρω ΚΥΑ, η παράταση ή χορήγηση της συγκεκριμένης αναρρωτικής άδειας θα γίνεται με ειδική αιτιολογημένη απόφαση της οικείας Ειδικής Υγειονομικής Επιτροπής του άρθρου 167.

Η παρ. 5 καθιερώνει διαδικασία χορήγησης και διαφωνίας ως εξής:

α) Το αρμόδιο όργανο αν αποδεχθεί την γνωμάτευση της πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής χορηγεί ολόκληρη την άδεια. Έτσι μερική χορήγηση δεν επιτρέπεται, διότι ακριβώς δεν επιτρέπεται η μερική αποδοχή.

β) Το ίδιο όργανο αν κρίνει ότι η γνωμάτευση είναι ανατιολόγητη, υποχρεούται να παραπέμψει τον υπάλληλο στην δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή. Εδώ η αιτιολογία απαιτείται ως ουσιώδης τύπος της διοικητικής διαδικασίας.

γ) Ο υπάλληλος δικαιούται εντός προθεσμίας 10 ημερών να καταθέσει ένσταση για νέα εξέταση από την αρμόδια δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή όταν:

- (i) η πρωτοβάθμια έχει απορρίψει εξ' ολοκλήρου την αίτησή του
- (ii) όταν η εν λόγω επιτροπή έχει εγκρίνει εν μέρει την αίτησή του.

Κατά το εδ. γ', η γνωμάτευση της δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής είναι υποχρεωτική για την διοίκηση. Επομένως, η γνωμάτευση αυτή, θεμελιώνει το δικαίωμα του υπαλλήλου να ζητήσει την χορήγηση την άδειας.

²² Εισ. Εκθ. Δ.Κ/2007

²³ Άρθρο 153, παρ. 1 του Δ.Κ

²⁴ Εισ. Εκθ. της Επιτροπής Δ.Κ/2007, 515

Η παράλειψη της ενημέρωσης από τον προϊστάμενο της αρμόδιας υπηρεσίας των οικείων Υγειονομικών Επιτροπών επί υπηρεσιακών ή έξω-υπηρεσιακών περιστατικών που ασκούν επίδραση επί αιτήσεων υπαλλήλων για την χορήγηση αναρρωτικών αδειών, ενδέχεται να θεμελιώσει πειθαρχικό παράπτωμα της παράβασης του υπαλληλικού καθήκοντος²⁵.

Αμφισβήτηση του περιεχομένου της κατ' εξαίρεση χορήγησης, όπως ορίζει η παρ. 3, επιτρέπεται τόσο στην υπηρεσία όσο και στον υπάλληλο ενώπιον: α) της πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής ή β) της Ειδικής Υγειονομικής Επιτροπής²⁶.

Η παρ.6, δεν προβλέπει προθεσμία για την άσκηση ένστασης. Έτσι πρέπει να γίνει δεκτό, για την ταυτότητα του νομικού λόγου, ότι ισχύει η προθεσμία της παρ.5 δηλαδή 10 ημέρες.

Η αίτηση για παράταση της άδειας υποβάλλεται δηλαδή πρέπει να υποβάλλεται το αργότερο μέσα στο τελευταίο δεκαπενθήμερο του χρόνου της άδειας που του έχει χορηγηθεί.

Όλες οι Υγειονομικές Επιτροπές έχουν υποχρέωση να γνωμοδοτούν αν η νόσος είναι ιάσιμη ή όχι . Η υποχρέωση αυτή πρέπει να εκπληρώνεται μετά:

- α) από κάθε εξέταση ή
- β) τη λήξη του ανώτατου ορίου αναρρωτικής άδειας .

Στην δεύτερη περίπτωση, όταν η γνωμάτευση καταστεί οριστική, δηλαδή κριθεί εκ νέου κατά δεύτερο βαθμό²⁷, ο υπάλληλος απολύεται λόγω σωματικής ή πνευματικής ανικανότητας²⁸.

Το εδ. β, προβλέπει ένα είδος ιεραρχικού ελέγχου. Έτσι ορίζει ότι οι προϊστάμενες αρχές, δηλαδή τα όργανα τα οποία είναι προϊστάμενοι των αρμοδίων να χορηγήσουν την άδεια, μπορούν να παραπέμπουν τον υπάλληλο σε δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή ως εξής:

α) «Και αυτεπαγγέλτως», δηλαδή χωρίς να έχει προηγηθεί ενέργεια του αρμόδιου οργάνου της υπηρεσίας του υπαλλήλου ή χωρίς αίτηση του υπαλλήλου.

β) Η παραπομπή αποτελεί ερώτημα για την απόλυση ή μη του υπαλλήλου

γ) Η παραπομπή στηρίζεται στην κρίση των προϊστάμενων αρχών ότι ο υπάλληλος δεν μπορεί να εκτελέσει τα καθήκοντά της υπηρεσίας του λόγω ανικανότητας σωματικής ή

²⁵ Άρθρο 106 του Δ.Κ

²⁶ Άρθρο 167 του Δ.Κ

²⁷ Άρθρα 165, παρ. 2, 166, 167, παρ. 2 του Δ.Κ

²⁸ Άρθρο 153 του Δ.Κ

πνευματικής. Η κρίση όμως αυτή αποτελεί διοικητική εκτίμηση και δεν δεσμεύει, όπως είναι ευνόητο την ιατρική κρίση.

δ) Η παραπομπή μπορεί να γίνει:

i) Πριν την χορήγηση της αναρρωτικής άδειας, δηλαδή πριν να προηγηθεί ιατρική εξέταση και σχετική γνωμάτευση. Η δυνατότητα αυτή δικαιολογείται μόνο αν αφορά εξαιρετικά σοβαρά περιστατικό.

ii) Μετά την λήξη της αναρρωτικής άδειας.

Η παρ. 9 κάνει λόγο για απαλλαγή από την υπηρεσία λόγω ασθένειας. Προφανώς εννοεί την απόλυση για σωματική ή πνευματική ανικανότητα. Ο υπάλληλος δικαιούται να ασκήσει προσφυγή ενώπιον της επιτροπής προσφυγών²⁹. Η προσφυγή μπορεί να ασκηθεί:

α) Κατά της γνωμάτευσης για απαλλαγή ή

β) Κατά της γνωμάτευσης που τον έκρινε ικανό για ανάληψη υπηρεσίας. Έτσι παρέχεται πλήρης προστασία.

Η άρνηση παρουσίας στην Υγειονομική Επιτροπή, θεμελιώνει πειθαρχικό παράπτωμα³⁰. Η υποχρέωση όμως παρουσίας, υπάρχει μόνο εφόσον το ζητήσει η Υγειονομική Επιτροπή. Εξ' άλλου δεν μπορεί να υπάρξει και όταν ο υπάλληλος αντικειμενικά κωλύεται, όπως όταν ο υπάλληλος νοσηλεύεται σε δημόσιο ή ιδιωτικό ίδρυμα.

Η αδικαιολόγητη απουσία του υπαλλήλου έχει ως συνέπεια ότι δεν χορηγείται αναρρωτική άδεια. Η διατύπωση αυτή έχει την έννοια ότι δεν ενεργείται εξέταση του υπαλλήλου από την επιτροπή που ζήτησε την παρουσία του και συνεπώς δεν είναι δυνατόν χωρίς γνωμάτευση να χορηγηθεί άδεια.

Στην παρ.11 επισημαίνονται τα ακόλουθα:

α) Αφορά στην περίπτωση ασθένειας εκτός της έδρας του υπαλλήλου δηλαδή σε άλλη πόλη κοινότητα ή δήμο.

β) Πρέπει να υποβάλλει αίτηση έγγραφη αμέσως, δηλαδή εντός της ημέρας ή την επόμενη.

γ) Στην πλησιέστερη Υγειονομική Επιτροπή δηλαδή του ίδιου νομού

δ) Αν η Υγειονομική Επιτροπή δεν τον εξετάσει για οποιονδήποτε λόγο έχει υποχρέωση να μεταβιβάσει την αίτηση στην Υγειονομική Επιτροπή της έδρας του υπαλλήλου. Οποιοσδήποτε λόγος μπορεί να αφορά στην Υγειονομική Επιτροπή ή τον υπάλληλο.

²⁹ Άρθρο 166 του Δ.Κ

³⁰ Άρθρα 107 και 109 του Δ.Κ

Η παρακολούθηση σε νοσηλευτικό ίδρυμα είναι υποχρεωτική, δηλαδή η εκεί παραμονή του υπαλλήλου. Διότι με βάση και την διάγνωση, θα κρίνει η Υγειονομική Επιτροπή και θα εκδώσει σχετική γνωμάτευση. Υπό αυτή την έννοια είναι αδύνατη η χορήγηση αναρρωτικής άδειας από το αρμόδιο όργανο.

Η διαφορετική επιστημονική γνώμη της δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής έχει τις εξής συνέπειες:

α) Εφόσον η άδεια έχει διανυθεί, δεν επιφέρει δυσμενείς συνέπειες για τον υπάλληλο.

β) Επιφέρει όμως τέτοιες συνέπειες, δηλαδή δυσμενείς, αν ο υπάλληλος για την χορήγηση της άδειας επέδειξε με πράξη ή παράληψη, δόλο ή βαρεία αμέλεια δηλαδή υπαιτιότητα, η οποία σε κάθε περίπτωση διαπιστώνεται (πρέπει να αποδεικνύεται). Διότι η εν λόγω υπαιτιότητα συνεπάγεται τουλάχιστον πειθαρχική ευθύνη³¹.

Ο έλεγχος της κατ' οίκον ασθένειας, προβλέπεται από το άρθρο 60 του Ν. 1943/1991. Ο έλεγχος κατά την παρ. 14, διαφέρει από εκείνον του άρθρου 55 παρ.4, διότι δεν συνιστά έλεγχο κατά κυριολεξία, αλλά συνιστά ιατρική εξέταση και κρίση στην οικία του υπαλλήλου λόγω αδυναμίας του να προσέλθει στην Υγειονομική Επιτροπή.

2.5 ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΔΕΙΩΝ

Στο άρθρο 50 του Δ.Κ. συμπεριλαμβάνονται και άδειες που δικαιούται ο δημόσιος υπάλληλος σε περιπτώσεις προβλημάτων υγείας ή αναπηρίας του ιδίου ή μελών της οικογενείας του. Συγκεκριμένα:

Στην παρ.2 προβλέπεται ότι υπάλληλοι που πάσχουν ή έχουν σύζυγο ή τέκνο που πάσχει από νόσημα το οποίο απαιτεί τακτικές μεταγγίσεις αίματος ή χρειάζεται περιοδική νοσηλεία δικαιούνται ειδική άδεια με αποδοχές έως 22 εργάσιμες μέρες τον χρόνο. Με προεδρικό διάταγμα που εκδίδεται μετά από πρόταση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, καθορίζονται τα νοσήματα της προηγούμενης παραγράφου.

Η άδεια της προηγούμενης παραγράφου χορηγείται και σε υπαλλήλους που έχουν τέκνα που πάσχουν από βαριά νοητική στέρηση ή σύνδρομο Down

Υπάλληλοι με ποσοστό αναπηρίας 50% και άνω δικαιούνται από την υπηρεσία κάθε έτος άδεια με αποδοχές 6 εργάσιμων ημερών επιπλέον της κανονικής τους άδειας.

---

³¹ Άρθρο 106 του Δ.Κ

Υπάλληλος ο οποίος ανταποκρίνεται σε πρόσκληση από υπηρεσία αιμοληψίας για κάλυψη έκτακτης ανάγκης καθώς και ο υπάλληλος ο οποίος μετέχει σε οργανωμένη αιμοληψία δικαιούται ειδική άδεια απουσίας με πλήρης αποδοχές 2 ημερών.

2.5.1 Ερμηνεία για το δικαίωμα ειδικής άδειας

Η παρ.2 εκφράζει τις αρχές του άρθρου 1 παρ.1 και αφορά υπαλλήλους ή τέκνα τους. Δεν υπάρχει πρόβλεψη για συζύγους των υπαλλήλων. Όμως η μέριμνα για τους πάσχοντες επιβάλλει την διασταλτική ερμηνεία ώστε να υπαχθούν μέσα σε αυτή την προστασία μέσω του υπαλλήλου οι σύζυγοι που δεν είναι υπάλληλοι. Το σχετικό προεδρικό διάταγμα που προβλέπεται στην παρ. 2 και θα ορίσει τα νοσήματα έχει κανονιστικό χαρακτήρα και έτσι πρέπει να δημοσιευτεί στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Η περίπτωση της παρ.3 δεν αφορά σε ειδική κατά κυριολεξία άδεια, διότι προβλέπει προσαύξηση άδειας σταθερή και πάγια κατά έτος της κανονικής άδειας.

Η άδεια για αιμοληψία, είναι ειδική και ανταποκρίνεται στον σκοπό της κοινωνικής αλληλεγγύης (άρθρο1).

2.6 ΑΔΕΙΕΣ ΜΗΤΡΟΤΗΤΑΣ

Η παρ. 3 του άρθρου 52, αναφέρεται σε κυοφορούσες υπαλλήλους, που έχουν ανάγκη ειδικής θεραπείας, μετά την εξάντληση της αναρρωτικής άδειας με αποδοχές. Σε αυτές χορηγείται κανονική άδεια κυοφορίας με αποδοχές, μετά από βεβαίωση θεράποντος γιατρού και διευθυντή γυναικολογικής ή μαιευτικής κλινικής ή τμήματος δημόσιου νοσηλευτικού ιδρύματος.

2.6.1 Ερμηνεία για τις άδειες μητρότητας

Η άδεια της παρ. 3 είναι ιδιόμορφη, διότι ορίζεται ως κανονική άδεια κυοφορίας με αποδοχές και χορηγείται ως εξής:

α) Η κυοφορούσα υπάλληλος πρέπει να έχει εξαντλήσει την αναρρωτική της άδεια με αποδοχές.

β) Να έχει ανάγκη θεραπείας «ειδικής» και όχι απλής γενικής ιατρικής περίθαλψης.

γ) Η ανωτέρω ανάγκη να βεβαιώνεται με διπλό τρόπο, δηλαδή με βεβαίωση του θεράποντος ιατρού (που μπορεί να είναι ιδιώτης) και αθροιστικά ιατρού δημόσιου νοσηλευτικού ιδρύματος προφανώς στο πλαίσιο του Ε.Σ.Υ.

3. ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ

3.1 ΓΕΝΙΚΑ

Η εξέταση της υγείας και της αρτιμέλειας τόσο των υποψήφιων υπαλλήλων όσο και των ήδη διορισμένων, έχει ανατεθεί σε συλλογικά διοικητικά όργανα, δηλαδή τις Υγειονομικές Επιτροπές³². Μέχρι να εκδοθούν νεότερα προεδρικά διατάγματα, εξακολουθούν να ισχύουν³³, το Π.Δ 223/1977 «περί του τρόπου λειτουργίας των Υγειονομικών Επιτροπών του Υπαλλήλικού Κώδικα» και το Π.Δ 666/1975 «Περί συστάσεως Ειδικών Υγειονομικών Επιτροπών», όπως τροποποιήθηκε με το Π.Δ 230/1982.

Οι Υγειονομικές Επιτροπές γνωματεύουν για την πιστοποίηση της υγείας των υποψήφιων υπαλλήλων, για την χορήγηση αναρρωτικών αδειών και κήσης και για την παροχή υγειονομικής φαρμακευτικής περίθαλψης των υπηρετούντων υπαλλήλων και των προστατευόμενων μελών των οικογενειών τους³⁴.

Οι γνωματεύσεις των πρωτοβάθμιων Υγειονομικών Επιτροπών υπόκεινται ένσταση ενώπιον των δευτεροβάθμιων Υγειονομικών Επιτροπών είτε εκ μέρους του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου είτε εκ μέρους της αρμόδιας αρχής που χορηγεί την αναρρωτική άδεια.

Η γνωμάτευση Υγειονομικής Επιτροπής για απόλυση υπαλλήλου δεν συνιστά απόφαση του Υπηρεσιακού Συμβουλίου³⁵. Η ουσιαστική κρίση και ειδικότερα η επιστημονική κρίση της διοίκησης, δεν ελέγχεται κατ' αρχή από τον δικαστή. Εν τούτοις η επιστημονική κρίση και όταν ακόμα αφορά την ιατρική επιστήμη, απαιτεί αιτιολογία αλλιώς οι σχετικές πράξεις είναι παράνομες.

Οι οριστικές γνωμοδοτήσεις των Υγειονομικών Επιτροπών, αποτελούν εν όψει των έννομων αποτελεσμάτων που συνεπάγονται για τον υπάλληλο, εκτελεστές διοικητικές

³² Άρθρα 164 και 165 του Δ.Κ

³³ Άρθρο 168, παρ. 5 του Δ.Κ

³⁴ Άρθρο 57 του Δ.Κ και κανονισμός παροχών του Ο.Π.Α.Δ ΦΕΚ 213/2005

³⁵ Άρθρο 153 παρ.1 του Δ.Κ

πράξεις που είναι υποχρεωτικές για την διοίκηση ως προς την έκδοση των σχετικών αποφάσεων της.

Η παράληψη της ενημέρωσης από τον προϊστάμενο της αρμόδιας υπηρεσίας των οικείων Υγειονομικών Επιτροπών επί υπηρεσιακών ή έξω υπηρεσιακών που ασκούν επίδραση επί αιτήσεων υπαλλήλων για την χορήγηση αναρρωτικών αδειών ενδέχεται να θεμελιώσει το πειθαρχικό αδίκημα της παράβασης καθήκοντος.

Ο υπάλληλος που είναι υποχρεωμένος να παρουσιασθεί για ιατρική εξέταση και αδικαιολόγητα δεν προσέρχεται τιμωρείται πειθαρχικώς. Αν τυχόν εμμένει στην παράληψη, τιμωρείται με την ποινή της οριστικής παύσης για το εν λόγω ειδικό πειθαρχικό αδίκημα. Η απουσία του υπαλλήλου εκτιμάται ως αυθαίρετη εφ' όσον δεν διαπιστώθηκε ασθένεια και συνεπώς δεν του χορηγήθηκε αναρρωτική άδεια³⁶.

3.2 ΕΙΔΗ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ

Αρμόδιες να αποφαινούνται για θέματα υγείας των υπαλλήλων είναι οι αρμόδιες Υγειονομικές Επιτροπές οι οποίες διακρίνονται σε:

- α) Πρωτοβάθμιες
- β) Δευτεροβάθμιες
- γ) Προσφυγών
- δ) Ειδικές

Αρμόδιες να γνωματεύσουν προκειμένου να χορηγηθούν αναρρωτικές άδειες σε μονίμους υπαλλήλους του δημοσίου και των Ν.Π.Δ.Δ, οι οποίοι διατήρησαν κατά την νομιμοποίηση τους την υγειονομική ασφάλεια του Ι.Κ.Α, είναι οι οικείες Υγειονομικές Επιτροπές του Ι.Κ.Α.

Στα Ν.Π.Δ.Δ που διαθέτουν δική τους υγειονομική οργάνωση μπορεί με πράξη του διοικητικού συμβουλίου, η οποία εγκρίνεται από τον Υπουργό που εποπτεύει το νομικό πρόσωπο, να ανατίθεται η άσκηση των έργων των πρωτοβάθμιων και δευτεροβάθμιων Υγειονομικών Επιτροπών σε υφιστάμενες, σε αυτές, Υγειονομικές Επιτροπές. Η αρμοδιότητα των Υγειονομικών Επιτροπών αυτών, μπορεί με Κοινή Απόφαση των Υπουργών που ασκούν την εποπτεία, να επεκτείνεται και σε νομικά πρόσωπα, οι υπάλληλοι των οποίων είναι ασφαλισμένοι για τον κλάδο ασφαλείας, στο νομικό πρόσωπο στο οποίο λειτουργούν οι επιτροπές.

---

³⁶ Άρθρο 56 παρ. 1 και 13, 107 παρ.1, 109 παρ 2 του Δ.Κ και Σ.Ε 705/1974 και Δ.Ε.Α 509/1988

3.2.1 Ερμηνεία του άρθρου 164

Οι Υγειονομικές Επιτροπές, είναι αποκλειστικά αρμόδιες να αποφαινούνται, δηλαδή να αποφασίζουν ή να γνωμοδοτούν για όλα τα θέματα υγεία των υπαλλήλων, εκτός αν ορίζει ο νόμος διαφορετικά. Η διάκρισή τους σε 4 κατηγορίες, αντιστοιχεί στη διαφορετική αρμοδιότητά τους.

Η παρ. 2 αφορά στις Υγειονομικές Επιτροπές του Ι.Κ.Α, μόνο όμως για τη χορήγηση αναρρωτικών αδειών

Οι υφιστάμενες Υγειονομικές Επιτροπές σε Ν.Π.Δ.Δ, επιτρέπεται να λειτουργήσουν ως Υγειονομικές Επιτροπές του Δ. Κ, δηλαδή, δυνητικά αν κριθεί σκόπιμο, (μπορεί και εγκρίνεται). Αν λειτουργήσουν, τότε επιτρέπεται, επίσης δυνητικά, να επεκταθεί η αρμοδιότητά τους.

3.3 ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΕΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ

Σε κάθε νομό και νομαρχιακό διαμέρισμα, συνιστώνται με απόφαση του οικείου Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας, μία ή περισσότερες πρωτοβάθμιες Υγειονομικές Επιτροπές που αποτελούνται από 3 μέλη και συγκροτούνται από γιατρούς του δημοσίου ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ή Ο.Τ.Α. που υπηρετούν στο νομό ή στο νομαρχιακό διαμέρισμα.

Οι πρωτοβάθμιες Υγειονομικές Επιτροπές είναι αρμόδιες να γνωματεύσουν ύστερα από ερωτήματα της υπηρεσίας:

- α) Για την χορήγηση αναρρωτικών αδειών.
- β) Για την πιστοποίηση της υγείας των υποψήφιων για διορισμό.
- γ) Για τον χαρακτηρισμό νοσημάτων που χρήζουν νοσηλείας για την χορήγηση άδειας έως 22 εργάσιμων ημερών το χρόνο³⁷.
- δ) Για κάθε άλλο θέμα υγείας του υπαλλήλου το οποίο έχει σχέση με τα υπηρεσιακά του καθήκοντα.

Αν συσταθούν περισσότερες Υγειονομικές Επιτροπές, με την απόφαση σύστασής τους, ορίζονται η έδρα και η χωρική αρμοδιότητά τους.

---

³⁷ Άρθρο 50 παρ. 2. του Δ.Κ

Στην έδρα κάθε περιφέρειας συνιστάται με απόφαση του Γενικού Γραμματέα της περιφέρειας, δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή, που αποτελείται από 5 μέλη και συγκροτείται και αυτή από γιατρούς του δημοσίου ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ή Ο.Τ.Α που υπηρετούν στο νομό.

Οι δευτεροβάθμιες Υγειονομικές Επιτροπές είναι αρμόδιες:

α) Για την κρίση ενστάσεων κατά των αποφάσεων των πρωτοβάθμιων Υγειονομικών Επιτροπών³⁸.

β) Για την απόλυση από την υπηρεσία λόγω ασθένειας.

γ) Για την κρίση της αποκατάστασης της υγείας όσων αναδιορίζονται

Δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή μπορεί να συσταθεί και εκτός της έδρας της περιφέρειας με απόφαση του Γενικού Γραμματέα της περιφέρειας με την οποία ορίζεται και η χωρική της αρμοδιότητα. Στις δευτεροβάθμιες Υγειονομικές Επιτροπές δεν μπορεί να μετέχει μέλος που μετείχε στην πρωτοβάθμια Υγειονομική Επιτροπή κατά της οποίας στρέφεται η ένσταση.

Ο ορισμός των μελών των πρωτοβάθμιων και δευτεροβάθμιων Υγειονομικών Επιτροπών γίνεται τον Ιανουάριο κάθε δεύτερου έτους με απόφαση του Γενικού Γραμματέα της περιφέρειας. Με την ίδια απόφαση ορίζεται και ο γραμματέας από τους υπαλλήλους που υπηρετούν στην έδρα των Υγειονομικών Επιτροπών, καθώς και η αποζημίωση των μελών και του γραμματέα.

Οι αρνητικές αποφάσεις των Υγειονομικών Επιτροπών, κοινοποιούνται απ' ευθείας στον ενδιαφερόμενο και στην υπηρεσία του.

Με Κοινή Απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημοσίας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, καθορίζεται ο τρόπος λειτουργίας των Υγειονομικών Επιτροπών, ο τρόπος εξέτασης των υπαλλήλων και κάθε σχετική λεπτομέρεια.

3.3.1 Ερμηνεία άρθρου 165 για πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες

Υγειονομικές Επιτροπές

Η σύσταση τουλάχιστον μιας πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής σε κάθε νομό ή σε κάθε νομαρχιακό διαμέρισμα είναι υποχρεωτική. Η σχετική απόφαση έχει κανονιστικό χαρακτήρα.

³⁸ Άρθρο 56 παρ. 5. του Δ.Κ

Το άρθρο 165 στην παρ.1 ορίζει απλώς ως μέλη Υγειονομικών Επιτροπών γιατρούς, χωρίς να προσδιορίζει αν υπηρετούν ως μόνιμοι, με θητεία ή με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου. Η φύση όμως της αρμοδιότητας που ασκούν προϋποθέτει ότι υπηρετούν ως μόνιμοι υπάλληλοι. Η αρμοδιότητα των Υγειονομικών Επιτροπών είναι αποκλειστική και ασκείται μόνο από σχετικό ερώτημα της οικείας υπηρεσίας στην οποία ανήκει ο υπάλληλος.

Ως προς την σύσταση δευτεροβάθμιων Υγειονομικών Επιτροπών, ισχύουν τα προηγούμενα. Η αρμοδιότητα των Υγειονομικών Επιτροπών αυτών είναι αποκλειστική και ασκείται μετά από αίτηση του υπαλλήλου είτε μετά από σχετικό ερώτημα της υπηρεσίας στην οποία ανήκει. Η αρμοδιότητα αφορά:

α) Στην κρίση ενστάσεων κατά των πρωτοβάθμιων Υγειονομικών Επιτροπών³⁹.

β) Στην απόλυση του υπαλλήλου λόγω ασθένειας, δηλαδή λόγω σωματικής ή πνευματικής ανικανότητας, εφ' όσον η ανικανότητα δεν επιτρέπει την άσκηση άλλων καθηκόντων⁴⁰. Η απόλυση του υπαλλήλου γίνεται με απόφαση του Υπηρεσιακού Συμβουλίου. Εδώ παρατηρείται, με βάση ιδίως την λογική διορθωτική ερμηνεία, ότι δεν μπορεί βέβαια, να νοηθεί ένσταση κατά της απόφασης του Υπηρεσιακού Συμβουλίου ενώπιον Υγειονομικής Επιτροπής. Προφανώς, εννοεί η παρ. 2, ότι η ένσταση αφορά στην ουσία, τη γνωμάτευση Υγειονομικής Επιτροπής, επί της οποίας στηρίχθηκε η απόφαση του Υπηρεσιακού Συμβουλίου.

γ) Την κρίση για την αποκατάσταση της σωματικής ή πνευματικής ανικανότητας ώστε να ακολουθήσει αναδιορισμός, σύμφωνα με το άρθρο 21. Κατά το εδ. δ του άρθρου 21, απαγορεύεται προφανώς με ποινή ακυρότητας, η συμμετοχή στη δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή μέλους που είχε μετάσχει στην πρωτοβάθμια Υγειονομική Επιτροπή, κατά της οποίας στρέφεται η ένσταση. Η ένσταση, αποτελεί ενδικοφανή διοικητική προσφυγή, δηλαδή νομιμότητας και ουσίας, με αυστηρά επιστημονικό ιατρικό περιεχόμενο και αντίστοιχο αποτέλεσμα και ασκείται όπως ορίζει ο Δ.Κ.

Ο ορισμός των μελών και του γραμματέα των Υγειονομικών Επιτροπών ενεργείται όπως ορίζει η παρ.3 με απόφαση του οικείου οργάνου, δηλαδή του Γενικού Γραμματέα της περιφέρειας ή του Δ.Σ ορισμένων Ν.Π.ΔΔ.

Η κοινοποίηση των αποφάσεων των Υγειονομικών Επιτροπών ενεργείται ως εξής:

α) Των θετικών για τον υπάλληλο μέσω της υπηρεσίας του.

³⁹ Άρθρο 56, παρ.2 του Δ.Κ

⁴⁰ Άρθρο 153, παρ. 1 του Δ.Κ

β) Των αρνητικών για τον υπάλληλο απευθείας στον ίδιο και στην υπηρεσία του, ώστε αφ' ενός να γίνει άμεση εφαρμογή τους και αφ' ετέρου να λάβει αμέσως γνώση ο ενδιαφερόμενος για να μπορέσει, όπου προβλέπεται, να τις προσβάλει διοικητικά ή δικαστικά .

Η Κ.Υ.Α έχει κανονιστικό χαρακτήρα. Μέχρι την έκδοσή της, εξακολουθεί να ισχύει η παρ. 5 του άρθρου 168 και το Π.Δ 223/1977.

3.4 ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Με Απόφαση του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας συνιστώνται τον Ιανουάριο κάθε δεύτερου έτους, στις έδρες των ιατρικών τμημάτων πανεπιστημίων, Επιτροπές Προσφυγών που αποτελούνται από 3 καθηγητές ιατρικών τμημάτων πανεπιστημίων οποιασδήποτε βαθμίδας. Με την ίδια Απόφαση, ορίζεται η έδρα, η αρμοδιότητα, ο τρόπος λειτουργίας και η ειδικότητα των μελών τους. Η αμοιβή των μελών και του γραμματέα των Επιτροπών Προσφυγών, καθορίζεται με Κοινή Απόφαση των Υπουργών Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Οικονομίας. Ο ορισμός των μελών και του γραμματέα των Επιτροπών Προσφυγών, γίνεται με Απόφαση του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, για θητεία 2 ετών.

Οι Επιτροπές Προσφυγών αποφαινόμενες για τις προσφυγές των υπαλλήλων σε όσες περιπτώσεις ρητά προβλέπει ο Δ.Κ.

3.4.1 Ερμηνεία άρθρου 166 για Επιτροπές Προσφυγών

Η έκδοση Υπουργικής Απόφασης για την σύσταση των Επιτροπών Προσφυγών είναι υποχρεωτική και έχει κανονιστικό χαρακτήρα. Η παρ. 1 αφορά ειδικότερα Στα εξής:

α) Προβλέπει ότι οι Επιτροπές Προσφυγών, συνιστώνται μόνο όπου εδρεύει τμήμα Ιατρικής Α.Ε.Ι/ Πανεπιστημίου.

β) Ότι αποτελούνται από 3 καθηγητές οποιασδήποτε βαθμίδας, δηλαδή μέλη Δ.Ε.Π με βαθμίδες α (καθηγητές), β (αναπληρωτές καθηγητές) και γ (επίκουροι καθηγητές) κατά το άρθρο 13 παρ.1 του Ν. 1268/1982 για τα Α.Ε.Ι. Έτσι αποκλείεται η συμμετοχή των λεκτόρων, αν και έχουν την ιδιότητα του μέλους Δ.Ε.Π⁴¹.

---

⁴¹ Άρθρο 13, παρ. 1 του Δ.Κ

γ) Ορίζεται μεταξύ άλλων η αρμοδιότητα και η ειδικότητα των μελών. Έτσι είναι σαφές ότι η ειδικότητα προσδιορίζεται με βάση την αρμοδιότητα.

Η Κοινή Υπουργική Απόφαση για την αμοιβή έχει κανονιστικό χαρακτήρα. Η έκδοση Υπουργικής Απόφασης για τον ορισμό, δηλαδή τον ονομαστικό προσδιορισμό των μελών και του γραμματέα, είναι υποχρεωτική.

Οι Επιτροπές Προσφυγών εξετάζουν τις προσφυγές των υπαλλήλων μόνο σε όσες περιπτώσεις προβλέπονται ρητά από τον Δ.Κ⁴². Με άλλα λόγια δεν έχουν γενική αρμοδιότητα. Υπό αυτό τον περιορισμό, εκδίδεται η Υπουργική Απόφαση. Η προσφυγή αποτελεί ενδικοφανή διοικητική προσφυγή, δηλαδή νομιμότητας και ουσίας, με αυστηρά επιστημονικό και ιατρικό περιεχόμενο και αντίστοιχο αποτέλεσμα.

3.5 ΕΙΔΙΚΕΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ

Με Απόφαση του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, συνιστώνται Ειδικές Υγειονομικές Επιτροπές αποτελούμενες από 3 καθηγητές ιατρικών τμημάτων πανεπιστημίων οποιασδήποτε βαθμίδας. Με την ίδια Απόφαση, ορίζεται η συγκρότηση των Ειδικών Υγειονομικών Επιτροπών κατά ειδικότητα σε σχέση προς τα είδη των δυσίατων νοσημάτων, η χωρική αρμοδιότητά τους και ο τρόπος λειτουργίας τους, καθώς και η αμοιβή των μελών τους. Οι Ειδικές Υγειονομικές Επιτροπές, γνωματεύουν για την χορήγηση αναρρωτικών αδειών σε υπαλλήλους που πάσχουν από δυσίατα νοσήματα και για την απαλλαγή τους από την υπηρεσία, εφόσον δεν μπορούν να εκτελούν τα καθήκοντά τους, λόγω σωματικής ή πνευματικής ανικανότητας που οφείλεται στα νοσήματα αυτά.

Οι γνωματεύσεις των Ειδικών Υγειονομικών Επιτροπών υπόκεινται σε προσφυγή στις Επιτροπές Προσφυγών, τόσο από τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο, όσο και από την διοίκηση μέσα σε προθεσμία 30 ημερών από την γνωστοποίηση τους.

Με Απόφαση του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, τον Ιανουάριο κάθε δεύτερου έτους, ορίζονται τα μέλη των Ειδικών Υγειονομικών Επιτροπών, μετά από πρόταση των οικείων ιατρικών τμημάτων, καθώς και ο γραμματέας.

---

⁴² Άρθρο 56, παρ 9 του Δ.Κ

3.5.1 Ερμηνεία άρθρου 167 για Ειδικές Υγειονομικές Επιτροπές

Η έκδοση της Υπουργικής Απόφασης είναι υποχρεωτική και έχει κανονιστικό χαρακτήρα. Η παρ.1 δεν ορίζει την έδρα των Ειδικών Υγειονομικών Επιτροπών. Το γεγονός όμως ότι αποτελείται από μέλη Δ.Ε.Π ιατρικών τμημάτων πανεπιστημίων, σαφώς σημαίνει ότι η έδρα τους συμπίπτει με την έδρα του ιατρικού τμήματος. Η συγκρότηση των Ειδικών Υγειονομικών Επιτροπών αφορά διάφορες κατηγορίες τους, διότι γίνεται κατά ειδικότητα ιατρική σε σχέση με τα είδη των δυσίατων νοσημάτων.

Μέχρι να εκδοθεί η ανωτέρω Απόφαση, εξακολουθεί να ισχύει η παρ. 5 του άρθρου 168 και το Π.Δ 666/1975, όπως τροποποιήθηκε με το Π.Δ 230/1980.

Οι Ειδικές Υγειονομικές Επιτροπές επιλαμβάνονται των υποθέσεων μετά από αίτημα του υπαλλήλου, ή ερώτημα της υπηρεσίας. Οι Ειδικές Υγειονομικές Επιτροπές γνωματεύουν, δηλαδή αποφασίζουν επιστημονικά για τις εξής περιπτώσεις:

α) Τη χορήγηση αναρρωτικής άδειας σε υπάλληλο που πάσχει από δυσίατο νόσημα.

β) Την απαλλαγή, δηλαδή την απόλυση από την υπηρεσία, εφόσον ο υπάλληλος δεν μπορεί να εκτελέσει τα καθήκοντα του παντελώς, λόγω σωματικής ή πνευματικής ανικανότητας η οποία οφείλεται σε δυσίατο νόσημα.

γ) Οι προσφυγές υποβάλλονται στις Επιτροπές Προσφυγών, οι οποίες αποφαινόμενες για τις προσφυγές, σε όσες περιπτώσεις ρητά προβλέπει ο Δ.Κ⁴³. Οι γνωματεύσεις των Ειδικών Υγειονομικών Επιτροπών, δεν επιτρέπεται να προσβληθούν με προσφυγή ενώπιον των Επιτροπών Προσφυγών

Οι Επιτροπές αυτές είναι «Ειδικές», διότι αποτελούνται από γιατρούς ειδικοτήτων, αντίστοιχων προς τα δυσίατα νοσήματα και μάλιστα από γιατρούς που έχουν την ιδιότητα μέλους Δ.Ε.Π. ιατρικού τμήματος Α.Ε.Ι. Η αρμοδιότητα των Ειδικών Υγειονομικών Επιτροπών είναι αποκλειστική σε σχέση με τις αρμοδιότητες των Επιτροπών Προσφυγών. Δεν συντρέχει υπέρ των τελευταίων της υπερέχουσας επιστημονικής γνώσης, ώστε να κρίνουν τις γνωματεύσεις μελών Δ.Ε.Π των Ειδικών Υγειονομικών Επιτροπών. Έτσι παράνομα θα αποφανθούν αν κρίνουν τη γνωμάτευση Ειδικής Υγειονομικής Επιτροπής.

---

⁴³ Άρθρο 166, παρ. 2 του Δ.Κ

4. ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

Η έννοια της νομολογίας (ερμηνεία-εφαρμογή νόμων) δεν θα πρέπει να συγχέεται με αυτή της νομοθεσίας (σύνολο νόμων).

Με τον όρο «Νομολογία», χαρακτηρίζεται η ερμηνεία και εφαρμογή των νόμων από τα Ελληνικά Δικαστήρια. Όσο ιεραρχικά ανώτερο είναι ένα Δικαστήριο, τόσο σημαντικότερη θεωρείται η νομολογιακή του πρακτική για τα Δικαστήρια της χώρας. Για παράδειγμα η ερμηνεία των νόμων από τον Άρειο Πάγο ή το Συμβούλιο της Επικρατείας (ανώτατο ακυρωτικό) αναμφίβολα επηρεάζει σημαντικά την κρίση του καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιου Δικαστηρίου, χωρίς όμως, να το δεσμεύει ως προς την τελική του απόφαση.

Ουσιαστικά η νομολογία συνιστά ένα πρόκριμα που πιθανόν να διαμορφώνει ως ένα βαθμό τις αποφάσεις των Δικαστηρίων, δεν μπορεί ωστόσο, να δεσμεύσει το φυσικό δικαστή σχετικά με την οριστική του απόφαση. Ο κάθε δικαστής είναι ελεύθερος να κρίνει, προκειμένου να δώσει νομική λύση επί των υποβαλλομένων σε αυτόν νομικών διαφορών, έστω και αν άλλο δικαστήριο (ακόμη και ανώτερο) έχει δώσει σε όμοια περίπτωση διαφορετική νομική λύση.

Τούτων δοθέντων, γίνεται αντιληπτό ότι νομολογία στη χώρα μας, σε αντίθεση με άλλα δίκαια (π.χ. αγγλοσαξωνικό), δεν αποτελεί άμεση πηγή δικαίου ούτε συντελεί στη διαμόρφωση δικαίου αλλά μπορεί να θεωρηθεί ως έμμεση πηγή δικαίου. Αυτό βεβαίως που πρακτικά συμβαίνει σήμερα είναι, ότι η νομολογία των ανωτέρων δικαστηρίων δεν παραβλέπεται, έστω και αν οι αποφάσεις τους δεν δεσμεύουν τον κατώτερο δικαστή, ο οποίος κατά κανόνα δεν παρεκκλίνει από τη νομολογία των ανωτέρων δικαστηρίων, εκτός και αν συντρέχουν αποδεδειγμένα νεώτερα στοιχεία που είχαν διαφύγει της πρότερης κρίσης.

Η ως άνω τακτική των Ελληνικών Δικαστηρίων, ήτοι η επιθυμία για την διαμόρφωση παγίας νομολογίας, εξυπηρετεί συγκεκριμένο σκοπό που δεν είναι άλλος από την ομοιομορφία της απονομής δικαίου, στοιχείο απαραίτητο για την ασφάλεια των συναλλαγών και την ευρύτερη φυσικά ασφάλεια δικαίου. Στον τόπο αυτό καταχωρούνται αποφάσεις ελληνικών και αλλοδαπών δικαστηρίων (πολιτικών, ποινικών, διοικητικών), γνωμοδοτήσεις, καθώς και αποφάσεις-πράξεις δικαιοδοτικών οργάνων κ.λ.π. γενικού ή ειδικού ενδιαφέροντος.

Από τα ανωτέρω προκύπτει η σημασία της νομολογίας και η νομολογία που παρατίθεται εν συνεχεία, αποτελεί ουσιαστικά την έρευνα της παρούσας εργασίας, για να αποδειχθεί αν εφαρμόζεται και αν ερμηνεύεται σωστά ο Δ.Κ στην πράξη.

4.1 Νομολογία για το δικαίωμα αναρρωτικής άδειας

Εάν ο υπάλληλος κατά το χρονικό διάστημα που λαμβάνει συνεχόμενες αναρρωτικές άδειες λάβει και την κανονική του άδεια, σύμφωνα με το άρθρο 106 παρ. 2 του Δ.Κ. η χορήγηση της τελευταίας δεν έχει ως αποτέλεσμα να μην θεωρούνται ως συνεχόμενες οι αναρρωτικές άδειες εφόσον ο υπάλληλος δεν έχει αναλάβει νομίμως την πραγματική άσκηση των καθηκόντων του. Σε αυτή την περίπτωση ο χρόνος της κανονικής άδειας απλώς και μόνο δεν υπολογίζεται στον χρόνο της αναρρωτικής άδειας⁴⁴.

Εδώ παρατηρούμε ότι με την ανωτέρω απόφαση έρχεται να συμπληρωθεί το κενό που υπάρχει στο νόμο για το αν δύο αναρρωτικές άδειες θεωρούνται συνεχόμενες όταν μεταξύ τους έχει παρεμβληθεί η κανονική άδεια του υπαλλήλου

Από τον συνδυασμό των άρθρων 108, 186 και 264 του Δ.Κ. συνάγεται ότι, ως πραγματική υπηρεσία των υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ η οποία επηρεάζει την διάρκεια αναρρωτικής άδειας την οποία δικαιούνται και της εν συνεχεία αυτής θέσεώς τους σε κατάσταση διαθεσιμότητας λόγω νόσου, νοείται και η προϋπηρεσία τους επί σχέση ιδιωτικού δικαίου αλλά μόνο η διανυθείσα στο δημόσιο, στους Ο.Τ.Α και στα Ν.Π.Δ.Δ και όχι στα Ν.Π.Ι.Δ έστω και αν αυτά μετατράπηκαν μεταγενέστερα σε Ν.Π.Δ.Δ⁴⁵.

Ο διατελών σε αργία υπάλληλος ως απέχων της υπηρεσίας, δύναται να επιμεληθεί της υγείας του και συνεπώς δεν χορηγείται σε αυτόν αναρρωτική άδεια⁴⁶.

Η λήψη αναρρωτικής άδειας δεν αποτελεί κάθε αυτό δυσμενές υπηρεσιακό στοιχείο⁴⁷.

Θεμελιώδη δικαιώματα⁴⁸. Αμφισβητήσεις για εάν το ατύχημα επήλθε κατά την άσκηση των καθηκόντων του υπαλλήλου εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 παρ.1 της Συμβάσεως, διότι η έκβασή τους θα είχε καθοριστική επίδραση στα περιουσιακά του δικαιώματα⁴⁹.

---

⁴⁴ Σ.Ε. 2320/1984

⁴⁵ Δ.Ε.Α 1005/1990

⁴⁶ Α.Σ.Δ.Υ 1051/1953

⁴⁷ Άρθρο 83 του Δ.Κ και Σ.Ε 881002/1972

⁴⁸ Άρθρο 45 του Δ.Κ

⁴⁹ Ε.Δ.Α.Δ τις 24 Αυγούστου 1998 Couez κατά Γαλλίας

Παρατηρήσεις

Στο άρθρο 85 του Δ.Κ που αφορά στα κριτήρια για τον σχηματισμό κρίσης για τις επιλογές προϊσταμένων, στην παρ.8 αναφέρει ότι, η επίδραση αναρρωτικών αδειών στην ικανότητα υπαλλήλου για την άσκηση καθηκόντων προϊσταμένου συνεκτιμάται από το Υπηρεσιακό Συμβούλιο στην βαθμολόγηση της συνέντευξης ή της ειδικής αξιολόγησης.

Κατά την ερμηνεία αυτής της παραγράφου φαίνεται ότι η επίδραση των αναρρωτικών αδειών μπορεί να ληφθεί ως μειονέκτημα στην άσκηση καθηκόντων προϊσταμένου.

Κατά την νομολογία όμως του άρθρου 54 παρ. 4, διαπιστώνουμε ότι η λήψη αναρρωτικής άδειας δεν αποτελεί κάθε αυτό δυσμενές υπηρεσιακό στοιχείο, δεδομένου ότι οφείλεται σε ανυπαίτια αποχή του υπαλλήλου από την άσκηση των καθηκόντων του. Από τα στοιχεία δε του ατομικού υπηρεσιακού του φακέλου, ουδόλως προκύπτει ότι η κατάσταση της υγείας του και οι χορηγηθείσες εξαιτίας αυτής αναρρωτικές άδειες είχαν δυσμενή επίδραση επί της υπηρεσιακής του απόδοσης⁵⁰.

Το άρθρο 54, αναγνωρίζει υπέρ του υπαλλήλου, δημόσιο δικαίωμα αγωγίμο δηλαδή, θεμελιώνει αξίωση για την χορήγηση αναρρωτικής άδειας με αποδοχές⁵¹. Εκεί αναφέρεται ότι οι συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν δικαίωμα να διαπραγματεύονται με τις αρμόδιες αρχές για τους όρους, την αμοιβή και τις συνθήκες εργασίας των μελών τους. Το δημόσιο δικαίωμα της διαπραγμάτευσης που απαριθμεί η παρ. 4, αναγνωρίζεται και από τον Δ.Κ. Η παρ. 4 όμως, ορίζει των «μελών τους», δηλαδή των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Η διατύπωση όμως αυτή δεν είναι ορθή, διότι αποκλείει από της συνέπειες της διαπραγμάτευσης όσους υπαλλήλους δεν είναι μέλη της οικείας οργάνωσης. Το όλο θέμα ρυθμίζει ήδη η νέα διάταξη του άρθρο 22 παρ. 3 του Συντάγματος και ειδικότερα ο Ν. 2738/1999, όπου στις προαναφερθείσες διατάξεις εισάγεται στην έννομη τάξη νέα πηγή κανόνων διοικητικού δικαίου με κυρίαρχο στοιχείο την «ιδιωτική» βούληση.

Προσφυγή Couez στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων 24/8/1998. Οι διεκδικήσεις του Couez αφορούσαν εκ πρώτης όψεως την σταδιοδρομία και την παύση της δραστηριότητας του, πλην η έκβασή τους ευνοϊκή ή δυσμενής για αυτόν θα ασκούσε μια καθοριστική επίδραση στα περιουσιακά του δικαιώματα. Η ακύρωση από το διοικητικό δικαστήριο της Amiens της αρνήσεως της διοικήσεως να αποδώσει τις της απασχόλησης του προσφεύγοντος σε εργατικό ατύχημα, θα επέφερε την εφαρμογή στην περίπτωση του, του καθεστώτος των δημοσίων υπαλλήλων που τραυματίζονται κατά την

⁵⁰ ΣΕ 188, 1002/1972

⁵¹ Άρθρο 46 παρ. 4 του Δ.Κ

διάρκεια διατεταγμένης υπηρεσίας και θα είχε επίσης ως συνέπεια την αποφυγή της αυτεπάγγελτης θέσεώς του σε διαθεσιμότητα με στέρηση των αποδοχών του.

Ποιο συγκεκριμένα η αναγνώριση από μια αρμόδια αρχή ότι το ατύχημά του επήλθε κατά την άσκηση των καθηκόντων του, θα του επέτρεπε να διατηρήσει στο ακέραιο τις αποδοχές του έως ότου ήταν σε κατάσταση να ξανά αρχίσει να εργάζεται ή έως την συνταξιοδότησή του και να του εξοφλούνται οι ιατρικές αμοιβές και τα έξοδα που σχετίζονται άμεσα με το ατύχημα. Σε περίπτωση αναπηρίας από ένα τέτοιο ατύχημα θα μπορούσε να διεκδικήσει ένα προσωρινό επίδομα αναπηρίας επιπλέον των τακτικών αποδοχών του. Τέλος η θέση του σε κατάσταση αναρρωτικής αδείας μακράς διάρκειας θα επέτρεπε την καταβολή ολόκληρου του μισθού του για ένα έτος και του μισού μισθού για τα επόμενα δύο έτη.

Το δικαστήριο λοιπόν διαπιστώνει ότι η διαφορά μεταξύ του προσφεύγοντος και των διοικητικών αρχών δεν αναδεικνύει προνόμια της διοικήσεως. Επομένως το Κράτος όφειλε να αναγνωρίσει για τον Κ. Couez την εφαρμογή αυτού του ευνοϊκού καθεστώτος σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία

Κατά συνέπεια το δικαστήριο κρίνει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος εμφάνιζαν ένα αστικό χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ.1 της Συμβάσεως⁵².

4.2 Νομολογία για την χορήγηση αναρρωτικής άδειας

⁵³ Σε δημόσια συνεδρίαση στις 16 Οκτωβρίου 2008 δικάζεται η προσφυγή ενός εκπαιδευτικού με την οποία ζητείτε η εξαφάνιση της απόφασης του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών με την οποία απορρίφθηκε κατ' ουσίαν, η από 24.3.2003 ένσταση του προσφεύγοντος εκπαιδευτικού λειτουργού κατά της απόφασης του Α΄ Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Αθηνών (Π.Υ.Σ.Π.Ε) και διατηρήθηκε η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως που είχε επιβληθεί στον προσφεύγοντα από το πρωτοβάθμιο πειθαρχικό όργανο για αδικαιολόγητη αποχή από τα καθήκοντά του.

Το δικαστήριο αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα σκέφτηκε κατά νόμο ότι:

α) Επειδή σύμφωνα με τα άρθρα 106 παρ.1 και 107 παρ2 του Δ.Κ η αδικαιολόγητη αποχή του δημόσιου υπαλλήλου από την εκτέλεση των καθηκόντων του επί χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των 22 εργάσιμων ημερών συνεχώς ή μεγαλύτερο των

⁵² Ε.Δ.Α.Δ 24/8/1999, Couez κατά Γαλλίας

⁵³ Απόφαση Αρθ.3677/2009 ΣΕ

30 εργάσιμων ημερών εντός έτους, στοιχειοθετεί πειθαρχικό παράπτωμα, που επισύρει πειθαρχική ποινή οριστικής παύσης.

β) Επειδή ο προσφεύγων εκπαιδευτικός λειτουργός απείχε της ασκήσεως των καθηκόντων του 46 εργάσιμες ημέρες. Για την αποχή αυτή η οποία αναφέρθηκε ιεραρχικώς από τον διευθυντή του δημοτικού σχολείου, ασκήθηκε δίωξη με το υπ' αριθμ. 9.4.2002 παραλεμπτήριο έγγραφο του αναπληρωτή προϊστάμενου του 4^{ου} γραφείου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, το οποίο κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα, αφού προηγουμένως ο αναπληρωτής προϊστάμενος επεδίωξε ανεπιτυχώς να ανεύρει τον προσφεύγοντα για την εκ μέρους του παροχή εξηγήσεων, εκδίδοντας και τοιχοκολλώντας στον πίνακα ανακοινώσεων του σχολείου το σχετικό έγγραφο. Στη συνέχεια το Α' Π.Υ.Σ.Π.Ε Αθηνών, ενώπιον του οποίου παρεπέμφθη ο προσφεύγων, αποφάσισε την διενέργεια Ένορκης Διοικητικής Εξέτασης (Ε.Δ.Ε), η οποία ολοκληρώθηκε με την σύνταξη του από 8.10.2002 πορίσματος. Ο προσφεύγων αν και εκλήθη να υποβάλει έγγραφη απολογία, περιορίσθηκε σε προφορική απολογία και ακολούθως το Α' Π.Υ.Σ.Π.Ε Αθηνών με απόφασή του, επέβαλε στον προσφεύγοντα την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης.

γ) Επειδή ο προσφεύγων όμως, προβάλλει ότι από 28.1.2002 έως 8.3.2002 απείχε της ασκήσεως των καθηκόντων του λόγω σοβαρής ασθένειας η οποία αποδεικνύεται από 2 ιατρικές γνωματεύσεις του Γενικού Νοσοκομείου Αττικής. Περαιτέρω ο προσφεύγων προβάλλει ότι το χρονικό διάστημα 9.3.2002 έως 4.4.2002 απείχε από τα καθήκοντά του, διότι αναγκάσθηκε να μεταβεί να διαμείνει προσωρινά στην επαρχία προκειμένου να συμπαρασταθεί στην ηλικιωμένη ασθενή μητέρα του η οποία ζούσε μόνη της και νοσηλευόταν στο σε νοσοκομείο.

δ) Επειδή οι γνωματεύσεις που εξέδωσε ιατρός νοσοκομείου του Ε.Σ.Υ, αναφέρουν ότι ο προσφεύγων πάσχει από μετά τραυματική αρθρίτιδα και επιμένουσα οσφυαλγία και έχει ανάγκη να απέχει της εργασίας του επί 20 ημέρες και στην δεύτερη γνωμάτευση αναφέρεται ότι ο προσφεύγων εξετάσθηκε εκ νέου και ευρέθη πάσχων από επιμένουσα ισχυαλγία και έχει ανάγκη να απέχει από την εργασία του επί 20 ακόμα ημέρες.

Το δικαστήριο όμως λέει ότι οι ως άνω γνωματεύσεις θα δικαιολογούσαν την χορήγηση μόνο βραχυχρόνιων αναρρωτικών αδειών 10 ημερών, διότι για την χορήγηση στον

προσφεύγοντα αναρρωτικής άδειας μεγαλύτερης των 10 ημερών κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα. απαιτείτο γνωμάτευση της οικείας Υγειονομικής Επιτροπής⁵⁴.

Εξάλλου, για να είναι δικαιολογημένη η αποχή του προσφεύγοντος από την άσκηση των καθηκόντων του, θα έπρεπε να του είχε χορηγηθεί άδεια διευκολύνσεων⁵⁵. Όμως, όπως προκύπτει από τα στοιχεία, ο προσφεύγων, δεν υπέβαλε σχετική αίτηση και δεν έλαβε άδεια απουσίας, (αναρρωτική ή διευκολύνσεων). Συνεπώς η αποχή του κατά το εν λόγω χρονικό διάστημα, κρίνεται από το δικαστήριο αδικαιολόγητη και είναι απορριπτέα όλα περί του εναντίου προβαλλόμενα στο δικόγραφο της κρινόμενης προσφυγής.

ε) Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του ατομικού του φακέλου, ο προσφεύγων, υπέπεσε και στο παρελθόν στο πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής από τα καθήκοντά του, επί χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των 30 ημερών (εντός του έτους 1999), για το οποίο του επιβλήθηκε επεικώς, η πειθαρχική ποινή της προσωρινής παύσεως διάρκειας 6 μηνών, με την υπ' αριθμ. 37/6.7.2000 Απόφαση του Α' Π.Υ.Σ.Π.Ε Αθηνών, κρίνεται ως προσήκουσα η ποινή της οριστικής παύσεως που του επεβλήθη από το Δευτεροβάθμιο Συμβούλιο του Υπουργείου Εσωτερικών.

Συνεπώς η κρινόμενη προσφυγή, είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

4.3 Νομολογία για την διαδικασία χορήγησης αναρρωτικής άδειας

Στο άρθρο 10 του Δ.Κ που αναφέρει για τις προϋποθέσεις διορισμού, υπάρχει νομολογία η οποία αποφαίνεται ότι η μεταγενέστερα από τον διορισμό νέα ασθένεια, εξαιτίας της οποίας δόθηκαν στην αιτούσα αναρρωτικές άδειες να δικαιολογεί την κατόπιν νέας ιατρικής γνωμάτευσης των Υγειονομικών Επιτροπών ανεπάρκεια και απόλυσή της, όχι όμως και την ανάκληση της μονιμοποίησής της κατά το Ν. 1476/1984⁵⁶.

Στο νομολογία του άρθρου 107 του Δ.Κ. «περί πειθαρχικών παραπτωμάτων» αναφέρεται ότι, προϋπόθεση του πειθαρχικού παραπτώματος της αδικαιολόγητης άρνησης προσέλευσης προς ιατρική εξέταση, είναι η μέσω εγγράφου και μάλιστα με απόδειξη κλήση του υπαλλήλου να προσέλθει προς εξέταση στην Υγειονομική Επιτροπή⁵⁷.

⁵⁴ Άρθρο 55 παρ. 2 του Δ.Κ

⁵⁵ Άρθρο 51, παρ. 2 του Δ.Κ

⁵⁶ Δ.Ε.Α 2606/1987

⁵⁷ Σ.Ε 1028/1981

Σε άλλη απόφαση, το Σ.Ε αποφαινεται ότι, δεν υπέπεσε ο προσφεύγων στο παράπτωμα της παράληψης παραστάσεως σε ιατρική εξέταση, διότι ναι μεν δεν προσήλθε σε τρεις και πλέον συνεδριάσεις της Υγειονομικής Επιτροπής προς εξέταση, πλην όμως αυτός ούτε επεδίωξε την παράταση της άδειας ούτε είχε γνώσει της παραπομπής του στην Υγειονομική Επιτροπή⁵⁸.

⁵⁹ Η προσφεύγουσα υπέπεσε στο αποδοθέν σε αυτή πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των καθηκόντων της πάνω από 22 εργάσιμες ημέρες. Επιπλέον εφόσον η προσφεύγουσα, όπως άλλωστε δεν αμφισβητεί και η ίδια, κλήθηκε εγγράφως και με απόδειξη να προσέλθει για εξέταση ενώπιον της αρμόδιας Υγειονομικής Επιτροπής στην οποία και αρνήθηκε να προσέλθει κατά τις συγκεκριμένες ημερομηνίες, χωρίς να προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου ή να προβάλλεται με την προσκόμιση σχετικών αποδεικτικών στοιχείων από την ίδια, ότι η μη εμφάνιση της οφειλόταν σε λόγους ανωτέρας βίας, το Δικαστήριο κρίνει ότι η προσφεύγουσα υπέπεσε και στο δεύτερο πειθαρχικό παράπτωμα που της αποδόθηκε και συγκεκριμένα, της εμμονής σε άρνηση προσέλευσης για εξέταση από Υγειονομική Επιτροπή. Εξαιτίας των ανωτέρω, ορθώς επεβλήθη στην προσφεύγουσα η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης σύμφωνα με το άρθρο 109 παρ. 2 του Ν. 2683/1999.

Η αναρρωτική άδεια, που έχει δοθεί μετά από γνώμη της Υγειονομικής Επιτροπής, δεν μπορεί να διακοπεί χωρίς γνώμη της ίδιας Υγειονομικής Επιτροπής, αφού η άδεια λόγω υγείας δεν είναι δικαίωμα μόνο του υπαλλήλου που το διαχειρίζεται κατά ελεύθερη βούληση, αλλά υπηρεσιακή κατάσταση που εξυπηρετεί πάνω απ' όλα το δημόσιο συμφέρον και ρυθμίζεται ως εκ τούτου από διατάξεις αναγκαστικού δικαίου⁶⁰.

Εδώ διαπιστώνουμε ότι επειδή ο νόμος δεν προβλέπει αν ο υπάλληλος δύναται να διακόψει αυτοβούλως αναρρωτική άδεια που του έχει χορηγηθεί από Υγειονομική Επιτροπή έρχεται η απόφαση αυτή να κρίνει ότι κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο με νέα γνωμοδότηση της Υγειονομικής επιτροπής.

Κατά τα άρθρα 108 παρ.1 και 2, 109 παρ. 1, 111 παρ. 4 έως 6 και 258 του Δ.Κ⁶¹, στον δημόσιο υπάλληλο που έχει συμπληρώσει 3 έτη πραγματικής πολιτικής υπηρεσίας, χορηγείται σε περίπτωση ασθένειας, είτε με αίτησή του είτε και αυτεπαγγέλτως, αναρρωτική άδεια απουσίας επί τόσους μήνες όσα και τα έτη υπηρεσίας που διπλασιάζεται

⁵⁸ Σ.Ε 1892/1978

⁵⁹ Απόφαση Σ.Ε.(1392/2003).⁵⁹

⁶⁰ Ν.Σ.Κ 815/1989

⁶¹ Π.Δ 611/1977

σε περίπτωση προσβολής του από κάποιο από τα χαρακτηριζόμενα δυσίατα νοσήματα. Αν όμως η νόσος παρατείνεται επί χρονικό διάστημα που υπερβαίνει τον χρόνο, που βάση των ανωτέρω επιτρέπεται, τότε αυτός τίθεται είτε με αίτηση του είτε και αυτεπαγγέλτως σε διαθεσιμότητα λόγω νόσου, η οποία δεν μπορεί να υπερβεί το έτος ή επί δυσίατων νοσημάτων τα 2 έτη από την λήξη της ανωτέρω αναρρωτικής άδειας και υπό την προϋπόθεση ότι η νόσος είναι κατά την οικεία Υγειονομική Επιτροπή δεκτική ίασεως. Συνεπώς αν η νόσος δεν είναι κατά την οικεία Υγειονομική Επιτροπή δεκτική ίασεως, ο υπάλληλος μπορεί να απολυθεί και πριν ακόμα του χορηγηθεί αναρρωτική άδεια με απόφαση του Υπηρεσιακού Συμβουλίου και εφόσον τούτο μόνο αρμόδιο, κρίνει αιτιολογημένα ότι η νόσος αυτή καθιστά αδύνατη για τον υπάλληλο την άσκηση των καθηκόντων του⁶².

4.4 Νομολογία για τις ειδικές άδειες

Με τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 50 παρέχεται αμέσως και ευθέως στους υπαλλήλους, που πάσχουν ή έχουν τέκνα πάσχοντα από νόσημα, που χρήζει τακτικών μεταγγίσεων αίματος ή περιοδικής νοσηλείας, δικαίωμα άδειας έως 22 ημερών κατ' έτος. Επομένως, η άδεια αυτή θα πρέπει να χορηγείται στους ως άνω υπαλλήλους και προ της εκδόσεως του προεδρικού διατάγματος που προβλέπεται στην παρ.2, εφόσον προσκομίσουν γνωμάτευση της πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής, με την οποία θα πιστοποιείται αιτιολογημένα, ότι η πάθηση από την οποία πάσχουν οι ίδιοι ή κάποιο τέκνο τους, χρήζει τακτικών μεταγγίσεων αίματος ή περιοδικής νοσηλείας, που πραγματοποιείται σε συγκεκριμένο δημόσιο ή ιδιωτικό νοσηλευτήριο, καθώς και το χρονικό διάστημα για το οποίο απαιτείται η νοσηλεία αυτή⁶³.

4.5 Νομολογία για τις Πρωτοβάθμιες Υγειονομικές Επιτροπές

Τεκμήριο νομιμότητας γνωμοδότησης Υγειονομικής Επιτροπής.

Επειδή όπως συνάγεται από τις διατάξεις των άρθρων 11 και 12 του Δ.Κ, η γνωμοδότηση της πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής που δεν προσβλήθηκε ενώπιον της δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής από το αρμόδιο για την χορήγηση της

---

⁶² Σ.Ε 2588/1982

⁶³ Ν.Σ.Κ 19/2003

αναρρωτικής άδειας όργανο, έχει το τεκμήριο της νομιμότητας και δεσμεύει την διοίκηση ως προς την τεχνική κρίση περί της υγείας του υπαλλήλου. Συνεπώς τόσο το όργανο που είναι αρμόδιο για την χορήγηση της αναρρωτικής άδειας όσο και οποιοδήποτε άλλο όργανο της διοίκησης, δεν έχει δικαίωμα να ελέγξει παρεμπιπτόντως, κατά την άσκηση της δικής του αρμοδιότητας, την νομιμότητα της γνωμοδότησης της πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής που έγινε οριστική λόγω μη προσβολής της στην δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή⁶⁴.

Σε προσφυγή αιτούσης κατά της πράξης περικοπής των αποδοχών της, το Υπηρεσιακό Συμβούλιο κατά την εξέταση της προσφυγή της, μπορούσε και όφειλε να ερευνήσει την γνωμάτευση της Υγειονομικής Επιτροπής στην οποία στηρίζεται η ανωτέρω πράξη περικοπής αποδοχών ως προς το αν ήταν πλήρως και επαρκώς αιτιολογημένη ή μη χορήγηση αναρρωτικής άδειας⁶⁵.

Υπάλληλος του Ο.Α.Ε.Δ που υπηρετούσε στην υπηρεσία εργατικού συμβουλίου στην Βόννη, προσέβαλε, αποφάσεις των πρωτοβάθμιων και δευτεροβάθμιων Υγειονομικών Επιτροπών με τις οποίες εκδηλώθηκε άρνηση της διοίκησης να χορηγήσει αναρρωτική άδεια στον αιτούντα για το χρονικό διάστημα που υπηρετούσε στην Βόννη, με την αιτιολογία της έλλειψης ουσιωδών επιστημονικών στοιχείων απαραίτητων για την εδραίωση της σχετικής ιατρικής διάγνωσης, ενώ για το παραπάνω θέμα είχε αποφανθεί το αρμόδιο Γερμανικό Γενικό Ταμείο Ασθενείας που είναι ο φορέας της κατοικίας του αιτούντος. Επομένως οι αποφάσεις των Υγειονομικών Επιτροπών είναι μη νόμιμες και πρέπει να ακυρωθούν⁶⁶.

Κατ' αρχήν εξέταση υπαλλήλου από Υγειονομικές Επιτροπές.

Οι Υγειονομικές Επιτροπές προκειμένου να κρίνουν αίτημα αναρρωτικής άδειας υπαλλήλου που κατοικεί στην περιφέρεια της έδρας τους, γνωματεύουν πάντοτε ύστερα από εξέταση του από τις ίδιες, ζητώντας εκ περισσού να τους προσκομισθούν και όσα άλλα στοιχεία θεωρούν απαραίτητα, κατ' εξαίρεση αν κάποιος ενδιαφερόμενος νοσηλεύεται σε νοσηλευτικό ίδρυμα ή κατ' οίκον και δεν μπορεί να εμφανιστεί για εξέταση, τότε αυτές αποφαινόμενες βάση των διαβιβαζομένων στοιχείων ή και άλλων που θα έκριναν αναγκαίο και οπωσδήποτε βεβαίωση του ιδρύματος ή του θεράποντος ιατρού για την αδυναμία προσέλευσης του ασθενούς.

---

⁶⁴ Δ.Ε.Α 320, 2352/1989

⁶⁵ Δ.Ε.Α 409/1987

⁶⁶ Δ.Ε.Α 2343/1987

Εδώ παρατηρούμε ότι αν και η νομοθεσία για την χορήγηση αναρρωτικής άδειας προβλέπει την εξέταση του ίδιου του υπαλλήλου από την επιτροπή, έρχεται η απόφαση αυτή να δώσει την δυνατότητα να κριθεί η αίτηση της αναρρωτικής άδειας του υπαλλήλου σε κάποιες περιπτώσεις και χωρίς την παρουσία του υπαλλήλου εφόσον προσκομισθούν τα απαραίτητα δικαιολογητικά.

Υποχρέωση εκτέλεσης γνωμάτευσης των Υγειονομικών Επιτροπών.

Σύμφωνα με την παρ.2 του άρθρου 12 του Δ.Κ. η διοίκηση χορηγεί υποχρεωτικά όλοι την οριζόμενη με την γνωμάτευση της δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής αναρρωτική άδεια στον συγκεκριμένο δημόσιο υπάλληλο και συνεπώς οι γνωματεύσεις αυτές είναι εκτελεστές πράξεις που προσβάλλονται με αίτηση ακυρώσεως πολύ δε περισσότερο όταν αυτές είναι απορριπτικές του σχετικού αιτήματος του υπαλλήλου⁶⁷.

4.6 Νομολογία για τις Ειδικές Υγειονομικές Επιτροπές

Πιστοποίηση υγείας υποψηφίων για διορισμό.

Εφόσον δεν έχει εκδοθεί ακόμα το προβλεπόμενο προεδρικό διάταγμα, μπορούν τα αρμόδια προς διορισμό όργανα να αποφαινούνται τελικά για το αν ορισμένη πάθηση ή βλάβη της υγείας κάποιου υποψηφίου που έχει διαπιστωθεί από τα αρμόδια υγειονομικά όργανα, κωλύει την είσοδο αυτού στην δημόσια υπηρεσία αφού ληφθεί υπόψη και εκτιμηθεί αιτιολογημένα η σχέση της παθήσεως ή βλάβης της υγείας του υποψηφίου προς την ικανότητα άσκησης από αυτόν των καθηκόντων της θέσης για την οποία αυτός προορίζεται, όπως αυτά καθορίζονται από την φύση και τις ιδιαίτερες συνθήκες της υπηρεσίας που πρόκειται να εκτελέσει.

Αναρμοδίως επιλήφθηκε δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή σε αίτημα υπαλλήλου περί χορήγησης αναρρωτικής άδειας λόγω αγχώδους καταθλιπτικής νεύρωσης και απέρριψε το σχετικό αίτημα, διότι αρμόδιο όργανο για να αποφανθεί στην συγκεκριμένη περίπτωση είναι η Ειδική Υγειονομική Επιτροπή, εφόσον πρόκειται για νευροψυχική πάθηση μακροχρονίου ιάσεως⁶⁸.

Για την απόλυση υπαλλήλου λόγω ανίατης νόσου, απαιτείται γνωμάτευση της Ειδικής Υγειονομικής Επιτροπής και όχι της δευτεροβάθμιας⁶⁹.

⁶⁷ Δ.Ε.Α 366/1990

⁶⁸ Δ.Ε.Α 2215/1984

⁶⁹ Σ.Ε 1679/1987

Γνωμοδότηση Υγειονομικής Επιτροπής εκτός της έδρας του υπαλλήλου. Το όργανο που είναι αρμόδιο για την χορήγηση αναρρωτικής άδειας δεν μπορεί να ελέγξει την νομιμότητα της γνωμοδότησης της Υγειονομικής Επιτροπής .

Όπως προκύπτει από τα στοιχεία της προκείμενης πειθαρχικής απόφασης, ο αιτών υπέβαλλε στις 21.7.87 και 6.8.87 δύο αιτήσεις αναρρωτικών αδειών στην πρωτοβάθμια Υγειονομική Επιτροπή της Νομαρχίας Αττικής η οποία έκρινε ότι έπρεπε να του χορηγηθεί αναρρωτική άδεια 15 ημερών από 22.7.87 και 9 ημερών από 5.8.87. Κατά της απόφασης δε αυτής, δεν ασκήθηκε ένσταση ενώπιον της δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής. Συνεπώς σύμφωνα με τα όσα γίνονται δεκτά στην προηγούμενη σκέψη, η απουσία του αιτούντος από την υπηρεσία του στην Πρέβεζα για το 15θήμερο χρονικό διάστημα από 22.7.87 και μετά, δεν ήταν αδικαιολόγητη, η δε αντίθετη παραδοχή της προσβαλλόμενης πράξης του πειθαρχικού συμβουλίου, η οποία στηριζόταν στη μη νόμιμη κρίση του ότι η παραπάνω Υγειονομική Επιτροπή ήταν αναρμόδια και στην πεπλανημένη εκδοχή ότι ο αιτών απουσίαζε από την υπηρεσία του θεωρώντας ότι βρίσκεται σε κανονική άδεια, κάτι που αυτός σε καμία περίπτωση δεν υποστήριξε, είναι μη νόμιμη όπως βάσιμα υποστηρίζει ο αιτών .

Επομένως, η απουσία του από την υπηρεσία δεν συνιστά το πειθαρχικό παράπτωμα που του αποδόθηκε με την προσβαλλόμενη πράξη η οποία, για τον λόγο αυτό, πρέπει να ακυρωθεί.

⁷⁰Εκδίκαση προσφυγής αίτησης, με την οποία η αιτούσα επιδιώκει να ακυρωθούν η υπ' αριθμ 1/2007 πράξη του διοικητή του Γενικού Νοσοκομείου ..... και η υπ' αριθμ. 10/20.12.2006 Συνεδρίαση του Κοινού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων Νοσοκομείων νομού.....και κάθε άλλη πράξη ή παράλειψη της διοίκησης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη και αφού μελέτησε το σχετικό έγγραφο, σκέφτηκε κατά το νόμο:

α) Επειδή με την υπ' αριθμ. 453/2008 Απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς, η υπόθεση παραπέμφθηκε λόγω αρμοδιότητας στο Συμβούλιο της Επικρατείας, ζητείτε η ακύρωση της πράξεως του διοικητή του Γενικού Νοσοκομείου....με την οποία η αιτούσα απολύθηκε από την θέση δοκίμου υπαλλήλου κατηγορίας/κλάδου ΤΕ Νοσηλευτών λόγω ψυχικής νόσου και της υπ' αριθμ. 10/20.12.2006 Απόφασης, Κοινού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων Νοσοκομείων νομού.....με την οποία

---

⁷⁰ Απόφαση 2052/2010 ΣΕ.

αποφασίστηκε η απόλυση της αιτούσας, από τη θέση της, λόγω του προαναφερθέντος λόγου.

β) Επειδή από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 153 και 154 παρ.1, 165, παρ.1 και 166, παρ. 1 και 2, του Δ.Κ συνάγεται ότι, η Υγειονομική Επιτροπή, διαπιστώνει τη φύση της νόσου υπαλλήλου και το ιατό ή μη αυτής. Επίσης, ενόψει των διαπιστώσεων αυτών, εκφέρει κρίση περί της εξ' απόψεως υγείας αντικειμενικής, κατ' αρχήν, καταλληλότητας του υπαλλήλου να παραμείνει στην υπηρεσία. Ακολούθως, επιλαμβάνεται το Υπηρεσιακό Συμβούλιο στο οποίο (καθώς αυτό παρέχει λόγω της σύνθεσής του, της υπό του Συντάγματος απαιτούμενες προς τούτο εγγυήσεις), ανήκει η αρμοδιότητα να κρίνει ενόψει των διαπιστώσεων της Υγειονομικής Επιτροπής, αν υφίσταται ή όχι η δυνατότητα απρόσκοπτης για την υπηρεσία συνέχισης της εκτέλεσης των καθηκόντων του υπαλλήλου⁷¹.

γ) Επειδή από τα στοιχεία του φακέλου της προσφεύγουσας, προκύπτουν τα εξής: Κατόπιν επιτυχούς συμμετοχής της σε διαγωνισμό ο οποίος είχε προκηρυχθεί, από το νοσοκομείο, η προσφεύγουσα διορίστηκε σε θέση νοσηλευτικού προσωπικού του Κέντρου Υγείας, όπου αφού έδωσε το νενομισμένο όρκο, προσήλθε και ανέλαβε υπηρεσία, υποβάλλοντας υπεύθυνη δήλωση, ότι εντός εύλογου χρονικού διαστήματος, θα καταθέσει το πιστοποιητικό υγειονομικής εξέτασης.

Κατόπιν εγγράφου οχλήσεως από τον Διοικητικό Διευθυντή του Γενικού Νοσοκομείου....., η προσφεύγουσα υπέβαλλε το πιστοποιητικό της Πρωτοβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής, στο οποίο αναγράφονται τα εξής:

Η Πρωτοβάθμια Υγειονομική Επιτροπή, συγκροτούμενη από τους ιατρούς ....., πιστοποιεί ότι αφού εξέταση κλινικά και ακτινογραφικά στη συνεδρίαση αυτής, την ..... βρήκε ότι, βάσει της ψυχιατρικής γνωμάτευσης, δεν είναι δυνατός ο διορισμός της σαν νοσηλεύτρια. Μπορεί να υποβάλλει νέα αίτηση μετά την αγωγή που συνιστούν οι ψυχίατροι του νοσοκομείου. Ακολούθως ο Διοικητής του Γενικού Νοσοκομείου....., κάλεσε την Υγειονομική Επιτροπή όπως προέλθει στον έλεγχο της πνευματικής της ικανότητας. Η Επιτροπή δε, με την υπ' αριθμ. 25/06/8.12.2006 γνωμάτευση της έκρινε ότι ήδη η προσφεύγουσα πάσχει από «ψυχωσική συνδρομή» και ως εκ τούτου δε δύναται να εκπληρώσει το έργο της νοσηλεύτριας.

Εν συνεχεία εκδόθηκε η Απόφαση του Υπηρεσιακού Συμβουλίου, με την οποία αποφασίστηκε η απόλυσή της, λόγω της γνωμάτευσης της Δευτεροβάθμιας Υγειονομικής

---

⁷¹ Σ.Ε 72, 747/1998, 132/1992

Επιτροπής. Εν όψει της αποφάσεως αυτής, εκδόθηκε τέλος, η προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 1/2007 πράξη του Διοικητή του Γενικού Νοσοκομείου.....με την οποία η προσφεύγουσα απολύθηκε από τη θέση που είχε διοριστεί.

δ) Επειδή στην προμνησθείσα γνωμάτευση της δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής, προσδιορίζεται η ασθένεια της προσφεύγουσας, από την διατύπωση δε της γνωμάτευσης αυτής προκύπτει το κατά την κρίση της Υγειονομικής Επιτροπής, μη ιατό της ασθένειάς της και η αδυναμία της να ασκήσει τα καθήκοντα της νοσηλεύτριας.

Εξάλλου, η κατά παραπομπή στην εν λόγω γνωμάτευση αιτιολογία της προσβαλλόμενης υπ' αριθμ. 10/20.12.2006 πράξης του Κοινού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων Νοσοκομείων νομού....., παρίσταται επαρκής.

Συνεπώς τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με την υπό κρίση προσφυγή είναι απορριπτέα, ως αβάσιμα και συνεπώς απορρίπτει την υπό κρίση προσφυγή και την υπό κρίση αίτηση ακυρώσεως..

4.7 Άρθρο 167

Αναρμοδίως επιλήφθηκε δευτεροβάθμια Υγειονομική Επιτροπή, αιτήματος υπαλλήλου περί χορηγήσεως αναρρωτικής άδειας, λόγω αγχώδους καταθλιπτικής νεύρωσης και απέρριψε το σχετικό αίτημα, διότι αρμόδιο όργανο να αποφανθεί στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι η Ειδική Υγειονομική Επιτροπή του άρθρου 13 του Δ.Κ, εφόσον πρόκειται για νευροψυχική πάθηση μακροχρόνιας διάρκειας⁷².

Για την απόλυση υπαλλήλου λόγω ανιάτου νόσου, απαιτείται γνωμάτευση της Ειδικής Υγειονομική Επιτροπής του άρθρου 13 του Δ.Κ και όχι της δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής⁷³.

---

⁷² Δ.Ε.Α 2215/1984, Επιθεώρηση Δικαίου του Δημοσίου 1985

⁷³ Σ.Ε 1679/1987

5. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Στην παρούσα εργασία αναφέρθηκαν και αναλύθηκαν εκτενώς τα άρθρα του νόμου του Δ.Κ. που αφορούν στις αναρρωτικές άδειες των δημοσίων υπαλλήλων, καθώς και η ερμηνεία τους και η σχετική νομολογία.

Από την μελέτη των ανωτέρω, συμπεραίνεται ότι:

A) Οι διατάξεις του Δ.Κ είναι πολύ συνοπτικές και προσπαθούν μέσα από λίγες σειρές, να ρυθμίσουν ένα μεγάλο αριθμό περιπτώσεων απροσδιόριστων εκ των προτέρων, εξ' ου και πρακτικά δημιουργούνται προβλήματα στην εφαρμογή και ερμηνεία του Δ.Κ

Η συνδυαστική ερμηνεία των διατάξεων του Δ.Κ. δεν μπορεί να προκύψει μόνο μέσα από το νομοθέτημα, αφού υπάρχει μία έμφυτη αδυναμία του νομοθέτη, να προβλέπει a priori, όλες τις πιθανές περιπτώσεις, που δύναται να προκύψουν στην πράξη.

B) Πολλές φορές, η διοίκηση δεν εφαρμόζει ή εφαρμόζει πλημμελώς, στην πράξη, τις διατάξεις του νόμου ή αποφασίζει ερμηνεύοντας διαφορετικά το νόμο. Η τάση της αυτή μπορεί να αποδοθεί σε ορισμένες εξαιρετικά σοβαρές παθογένειες του ελληνικού δημοσιοϋπαλληλικού τομέα. Ενδεικτικά θα πρέπει να αναφερθούν μεταξύ άλλων η χαλαρότητα των ελεγκτικών μηχανισμών, η έλλειψη πραγματικών πειθαρχικών κυρώσεων, ο κακός εννοούμενος συναδελφισμός και ασύδοτη εκμετάλλευση των προνομίων της θέσεως του Δημοσίου Υπαλλήλου

Ακόμα, όμως, και στις περιπτώσεις αυτές, η ουσιαστική και εκ βαθέων ερμηνεία του Δ.Κ και των αναρρωτικών αδειών επιτυγχάνεται μέσω της προσπάθειας των αρμοδίων δικαστηρίων να αποδώσουν την πραγματική πρόθεση του νομοθέτη, ήτοι να προασπίσουν το δικαίωμα στις αναρρωτικές άδειες διασφαλίζοντας ταυτόχρονα και την ομαλή λειτουργία του ευρύτερου Δημοσίου τομέα. Δίχως την νομολογιακή πρακτική των ελληνικών δικαστηρίων είναι, άλλωστε, βέβαιο ότι οι προληπτικοί-ελεγκτικοί μηχανισμοί που θεσπίζονται από τον Δ.Κ. θα συνιστούσαν γράμμα κενό άνευ περαιτέρω ουσίας δεδομένης της ήδη υπάρχουσας αυθαίρετης χρήσεως των αναρρωτικών αδειών από επίορκους υπαλλήλους.

Παρόλες τις «αγαθές» προθέσεις του εκάστοτε νομοθέτη, η πρακτική εφαρμογή των νόμων αποδεικνύεται συχνά ιδιαίτερα ή απροσδόκητα δυσχερής. Ούτως, ο Διοικητικός Δικαστής που κατά τεκμήριο έχει την απαιτούμενη εμπειρία, την νομική κατάρτιση αλλά και την πρόθεση ορισμένες φορές να «διορθώσει» τα κακώς κείμενα της Διοικήσεως, καλείται να αποδώσει δικαιοσύνη αναγνωρίζοντας μεν τα θεμελιώδη

δικαιώματα του Δημοσίου Υπαλλήλου αλλά σταθμίζοντάς τα υποχρεωτικά με τις ευρύτερες κοινωνικές ανάγκες και το Δημόσιο συμφέρον

Συμπερασματικά, θα μπορούσε να καταλήξει κανείς στο συμπέρασμα ότι όλα τα προβλήματα που στην πράξη εμφανίζονται και αφορούν τις αναρρωτικές άδειες των Δημοσίων Υπαλλήλων δύναται να επιλυθούν κατά τρόπο ριζοσπαστικό από την παγία νομολογία των δικαστηρίων όπου εκ της φύσεως του αντικειμένου είναι βέβαιο ότι θα ληφθούν υπόψη όλες οι επίμαχες πλευρές του ζητήματος, όπως για παράδειγμα το μέτρο ικανοποίησης των Δημοσιουπαλληλικών αξιώσεων καθώς επίσης και η έκταση των εξεταζόμενων δικαιωμάτων σε αναρρωτικές άδειες υπό το πρίσμα της Δημοσιονομικής αρτιότητας. Τέλος, ως έσχατος εκ του συστήματος διάκρισης των λειτουργιών φορέας ικανοποίησης του αισθήματος δικαιοσύνης αλλά και θεματοφύλακας της συνταγματικότητας των νόμων και των διοικητικών αποφάσεων ο δικάζων Δικαστής και κατ' επέκταση η νομολογία των Διοικητικών Δικαστηρίων οδηγούνται στην τελική του κρίση έχοντας πάντοτε ως γνώμονα την πιστή εφαρμογή των συνταγματικών αρχών γεγονός που αν μη τι άλλο εγγυάται αφενός την προάσπιση του αχώριστου δικαιώματος σε αναρρωτικές άδειες μετ' αποδοχών και αφετέρου την συνέχεια και λειτουργικότητα του Δημοσίου Τομέα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Στασινοπούλου, Μ., *Υπαλληλικός Κώδιξ, 1951 και Κώδιξ Καταστάσεων Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων*, 1951.
- Κρίππα, Γ., *Τα θεμελιώδη καθήκοντα των δημοσίων υπαλλήλων*, 1980.
- Ναυπλιώτη, Γ., *Ερμηνεία Κώδικος Δημοσίων Υπαλλήλων Α΄*, 1981.
- Παναγοπούλου, Θ., *Εγχειρίδιο υπαλληλικού δικαίου*, 1999.
- Φθενάκη, Χ., *Η Πολιτεία και το δίκαιο των δημοσίων υπαλλήλων*, 2000.
- Ναυπλιώτη, Γ., *Πειθαρχικό δίκαιο*, 2003.
- Μαρίνου, Α., *Τα βασικά του δημοσιοϋπαλληλικού δικαίου*, 1996.
- Σπηλιωτοπούλου, Ε – Χρυσανθάκη, Χ., *Βασικοί θεσμοί δημοσιοϋπαλληλικού δικαίου*, 2006.
- Ανδρονόπουλου, Β – Χατζηθεοδώρου, Σ., *Ερμηνεία υπαλληλικού κώδικα*, 1979.
- Παπαϊωάννου, Ζ., *Εφαρμογές δημοσιοϋπαλληλικού δικαίου με βάση τη νομολογία των δικαστηρίων*, 2000.
- ΑΣΔΥ, *Νομολογία 1951 -1970*, 1970.
- Υπ. Προεδρίας της Κυβέρνησης, *Περίληψεις Πρακτικών Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Δημ. Διοίκησης*, 1992.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
(ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ)

ΑΡΙΘΜΟΣ: 133/10

ΕΙΔΟΣ ΕΓΓΡΑΦΟΥ: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΠΡΑΞΕΙΣ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ Ι ΤΜΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Μη θεώρηση χρηματικών ενταλμάτων πληρωμής που εκδόθηκαν από Γενικό Νοσοκομείο και αφορούσαν στην καταβολή αποδοχών σε τέσσερις δικαιούχους που προσλήφθηκαν, με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου διάρκειας οκτώ μηνών, προς αναπλήρωση μητέρων-υπαλλήλων που απουσίαζαν λόγω λήψης άδειας μητρότητας και ανατροφής τέκνου. Πρόσληψη σε νοσηλευτικές μονάδες νοσηλευτικού προσωπικού σε ΝΠΔΔ. Νόμιμες οι σχετικές δαπάνες.

ΑΡΙΘ.: 133/10

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΠΡΑΞΕΙΣ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ Ι ΤΜΗΜΑ

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΜΗΜΑ Ι (Β' ΔΙΑΚΟΠΩΝ)

ΠΡΑΞΗ 133/2010

Αποτελούμενο από τον Ιωάννη Καραβοκύρη, Αντιπρόεδρο, Πρόεδρο του Τμήματος, τους Συμβούλους Ηλία Αλεξανδρόπουλο και Μιχαήλ Ζυμή και τις Παρέδρους Βασιλική Σοφιανού (εισηγήτρια) και Νεκταρία Δουλιανάκη, οι οποίες μετέχουν με συμβουλευτική ψήφο, συνεδρίασε στην αίθουσα διασκέψεων του Καταστήματός του, που βρίσκεται στην Αθήνα, στις 14 Ιουλίου 2010, με την παρουσία της Γραμματέως του Μαρίας Τσερντοπούλου, για να αποφανθεί, ύστερα από σχετική διαφωνία που ανέκυψε μεταξύ της Επιτροπής του Ελεγκτικού Συνεδρίου στο Νομό .... και του Γενικού Νοσοκομείου – Κέντρου Υγείας ....., αν πρέπει να θεωρηθούν τα 3, 4, 7 και 8 χρηματικά εντάλματα, οικονομικού έτους 2010, του ανωτέρω νομικού προσώπου.

Αφού μελέτησε τα στοιχεία του φακέλου και

Έλαβε υπόψη

Την από 30 Ιουνίου 2010 έγγραφη γνώμη του Αντεπιτρόπου της Επικρατείας του Ελεγκτικού Συνεδρίου Αντωνίου Νικητάκη, σύμφωνα με την οποία τα επίμαχα χρηματικά εντάλματα δεν πρέπει να θεωρηθούν.

Σκέφθηκε κατά το νόμο

I. Η Επίτροπος του Ελεγκτικού Συνεδρίου στο Νομό ..., με την 1/4.2.2010 πράξη επιστροφής, αρνήθηκε τη θεώρηση των 3, 4, 7 και 8, οικονομικού έτους 2010, χρηματικών ενταλμάτων πληρωμής, συνολικού ποσού 14.119,66 ευρώ, που εκδόθηκαν από το Γενικό Νοσοκομείο – Κέντρο Υγείας ... και αφορούσαν στην καταβολή αποδοχών, για τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο 2009, Ιανουάριο 2010 και αναλογία δώρου Χριστουγέννων, σε τέσσερις (4) δικαιούχους που προσλήφθηκαν, με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου διάρκειας οκτώ (8) μηνών, προς αναπλήρωση μητέρων-υπαλλήλων που απουσίαζαν λόγω λήψης άδειας μητρότητας και ανατροφής τέκνου, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 21 παρ. 21 του ν.2190/1994. Τη θεώρηση των ανωτέρω χρηματικών ενταλμάτων αρνήθηκε η Επίτροπος με την αιτιολογία ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις σύναψης των επίμαχων συμβάσεων, δεδομένου ότι αφενός δεν προκύπτουν οι συγκεκριμένοι υπάλληλοι που αναπληρώνουν οι προσληφθέντες, ούτε τα χρονικά διαστήματα της αναπλήρωσης και αφετέρου οι επικαλούμενες στην οικεία εγκριτική απόφαση του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας εποχιακές ανάγκες έχουν εκλείψει, αφού η απόφαση αυτή αναφέρεται σε κάλυψη αναγκών έτους 2009, ενώ οι ανωτέρω προσλήφθηκαν στα τέλη του έτους αυτού. Το ως άνω νομικό πρόσωπο, με το 1034/25.2.2010 έγγραφο του Διοικητή του, επανέφερε στην Επίτροπο τα ανωτέρω χρηματικά εντάλματα για θεώρηση, υποστηρίζοντας τη νομιμότητα των εντελλόμενων δαπανών, για τους διαλαμβανόμενους στο τελευταίο αυτό έγγραφο λόγους. Η Επίτροπος, όμως, ενέμεινε στην άρνησή της και έτσι ανέκυψε διαφωνία, για την άρση της οποίας νόμιμα απευθύνεται, με την από 19.4.2010 έκθεσή της, στο Τμήμα τούτο σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 21 παρ.1 του π.δ/τος 774/1980 και 139 παρ. 1 του π.δ. 1225/1981, σε συνδυασμό με την Φ.Γ8/15686/8.7.2002 απόφαση της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου (Β'1242), όπως τροποποιήθηκε με τις Φ.Γ8/22431/6.10.2004 (Β' 1620) και ΦΓ8/52557/6.12.2006 (Β'62/2007) όμοιες.

II. Στο άρθρο 14 του ν.2190/1994 «Σύσταση ανεξάρτητης αρχής για την επιλογή προσωπικού και ρύθμιση θεμάτων διοίκησης» (Α'28), όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 1 του ν.2527/1997 (Α'206), ορίζεται ότι : «1. Στις διατάξεις των κεφαλαίων Α', Β' και του παρόντος (Γ') υπάγονται όλοι οι φορείς του δημόσιου τομέα, όπως αυτός οριοθετείται με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ.6 του ν.1256/1982 και τις μεταγενέστερες συμπληρώσεις του, πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 51 του ν. 1892/1990 (...)». Περαιτέρω, στο άρθρο 21 του ίδιου ως άνω νόμου (ν.2190/1994), όπως τροποποιήθηκε και ισχύει, ορίζεται ότι : «1.Οι δημόσιες υπηρεσίες και τα νομικά πρόσωπα της παρ.1 του άρθρου 14 του παρόντος νόμου επιτρέπεται να απασχολούν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου για αντιμετώπιση εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών, με τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία των επόμενων παραγράφων. 2. Η διάρκεια της απασχόλησης του προσωπικού της παρ.1 δεν μπορεί να υπερβαίνει τους οκτώ (8) μήνες μέσα σε συνολικό χρόνο δώδεκα (12) μηνών. Στις περιπτώσεις προσωρινής πρόσληψης προσωπικού για αντιμετώπιση, κατά τις ισχύουσες διατάξεις, κατεπειγουσών αναγκών, λόγω απουσίας προσωπικού ή κένωσης θέσεων, η διάρκεια της απασχόλησης δεν μπορεί να υπερβαίνει τους τέσσερις (4) μήνες για το ίδιο άτομο (...) 3. (...) 14. (...) 21. α. Η πρόσληψη νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού στα Νοσοκομεία, Κέντρα Υγείας, Κέντρα Ψυχικής Υγείας και Μονάδες Κοινωνικής Φροντίδας για την αναπλήρωση μητέρας υπαλλήλου, στην οποία χορηγούνται άδειες σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 1-4 του άρθρου 52, της παρ. 1 και του δεύτερου εδαφίου της παρ. 2 του άρθρου 53 του Ν.2683/1999 (ΦΕΚ 19 Α), καθώς και αναρρωτική άδεια σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-56 του ίδιου νόμου, μεγαλύτερη των τριάντα (30) ημερών, γίνεται σύμφωνα με τη διαδικασία

και τα κριτήρια του παρόντος άρθρου και διαρκεί όσο χρόνο απουσιάζει η υπάλληλος που αναπληρώνεται. Ανώτατο όριο απασχόλησης κάθε προσλαμβανομένου ορίζονται οκτώ (8) μήνες, ανά δωδεκάμηνο. Παράταση της σύμβασης πέραν του προηγούμενου ορίου ή μετατροπή της σε σύμβαση αορίστου χρόνου είναι αυτοδικαίως άκυρες. β. Με απόφαση του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας που εκδίδεται κατ' έτος ορίζεται κατά φορέα ο ανώτατος αριθμός προσωπικού, που επιτρέπεται να προσλαμβάνει και να απασχολεί σε εφαρμογή της περίπτωσης α' της παρούσας παραγράφου, εφόσον είναι εξασφαλισμένες οι απαιτούμενες πιστώσεις. Η απόφαση αυτή υπόκειται στην έγκριση της τριμελούς επιτροπής της παρ. 1 του άρθρου 2 της Π.Υ.Σ. 55/1998 (ΦΕΚ 252 Α/12.11.1998), όπως ισχύει» (η παρ. 21 προστέθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 21 του ν.2737/1999 -ΦΕΚ Α' 174 και αντικαταστάθηκε ως άνω με το άρθρο 10 του Ν.3204/2003-ΦΕΚ Α' 296). Εξάλλου, ο ν. 2683/1999 «Κύρωση του Κώδικα Κατάστασης Δημόσιων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 19 Α') όριζε, στο άρθρο 51 με τίτλο «Άδειες χωρίς αποδοχές», στην παρ. 2, ότι: «Στους υπαλλήλους επιτρέπεται η χορήγηση άδειας άνευ αποδοχών συνολικής διάρκειας έως δύο (2) ετών, ύστερα από αίτησή τους και γνώμη του υπηρεσιακού συμβουλίου, για σοβαρούς ιδιωτικούς λόγους», στο άρθρο 52 με τίτλο «Άδειες μητρότητας», στις παρ. 1-4, ότι: «1. Στις υπαλλήλους οι οποίες κυοφορούν χορηγείται άδεια μητρότητας με πλήρεις αποδοχές δύο (2) μήνες πριν και τρεις (3) μήνες μετά τον τοκετό. (...). 2. Όταν ο τοκετός πραγματοποιείται σε χρόνο μεταγενέστερο από αυτόν που έχει πιθανολογηθεί αρχικά, η άδεια που είχε χορηγηθεί παρατείνεται μέχρι την πραγματική ημερομηνία του τοκετού (...). 3. Σε κυοφορούσες υπαλλήλους που έχουν ανάγκη ειδικής θεραπείας, μετά την εξάντληση της αναρρωτικής άδειας με αποδοχές, χορηγείται κανονική άδεια κυοφορίας με αποδοχές (...). 4. Στις υπαλλήλους που υιοθετούν τέκνο χορηγείται άδεια τριών (3) μηνών με πλήρεις αποδοχές εντός του πρώτου εξαμήνου μετά την περαίωση της διαδικασίας της υιοθεσίας, εφόσον το υιοθετημένο τέκνο είναι ηλικίας μέχρι έξι (6) ετών», στο άρθρο 53 με τίτλο «Διευκολύνσεις υπαλλήλων με οικογενειακές υποχρεώσεις», στην παρ. 1, ότι: «Η προβλεπόμενη από την παρ. 2 του άρθρου 51 άδεια χορηγείται υποχρεωτικά, χωρίς γνώμη του υπηρεσιακού συμβουλίου, όταν πρόκειται για ανατροφή παιδιού ηλικίας έως και έξι ετών» και, στην παρ. 2 εδάφιο δεύτερο, ότι: «Η μητέρα υπάλληλος δικαιούται εννέα (9) μήνες άδεια με αποδοχές για ανατροφή τέκνου, εφόσον δεν έχει κάνει χρήση του κατά το προηγούμενο εδάφιο μειωμένου ωραρίου», ενώ, τέλος, στα άρθρα 54 -56 ρυθμιζονταν οι προϋποθέσεις και η διαδικασία χορήγησης αναρρωτικής άδειας με αποδοχές (όμοια ρύθμιση περιέχεται στα άρθρα 51 παρ. 1, 52 παρ. 1-4, 53 παρ. 1 εδάφ. α' και παρ. 2 εδάφ. β', καθώς και 54-56 του ισχύοντος κώδικα κατάστασης δημοσίων πολιτικών διοικητικών υπαλλήλων και υπαλλήλων ν.π.δ.δ., που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.3528/2007 – ΦΕΚ Α' 26). Από το συνδυασμό των προαναφερόμενων διατάξεων συνάγονται τα ακόλουθα: Τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τα οποία περιλαμβάνονται στο δημόσιο τομέα (αρθρ. 1 παρ. 6 ν.1256/1982), επιτρέπεται να προσλαμβάνουν προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, συνάπτοντας σχετικές συμβάσεις, διάρκειας μέχρι τεσσάρων μηνών για την αντιμετώπιση κατεπειγουσών αναγκών λόγω απουσίας προσωπικού ή κένωσης θέσεων και μέχρι οκτώ (8) μηνών για την αντιμετώπιση εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών, κατά την προβλεπόμενη στο άρθρο 21 του ν.2190/1994, όπως ισχύει, διαδικασία. Εξάλλου, ειδικά στις νοσηλευτικές μονάδες επιτρέπεται να προσλαμβάνουν νοσηλευτικό ή παραϊατρικό προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, με ανώτατο όριο τους οκτώ μήνες, για την αναπλήρωση μητέρων υπαλλήλων του ίδιου κλάδου που απουσιάζουν λόγω λήψης άδειας μητρότητας, ανατροφής τέκνου, με ή χωρίς αποδοχές, ή αναρρωτικής άδειας μεγαλύτερης των

τριάντα (30) ημερών, με την ίδια ως άνω διαδικασία (άρθρ. 21 του ν.2190/1994). Η πρόσληψη, στην τελευταία αυτή περίπτωση, γίνεται για την κάλυψη θέσεων συγκεκριμένων υπαλλήλων του νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού, τις οποίες αναπληρώνει αντίστοιχος αριθμός εκ του προσληφθέντος προσωπικού και για το λόγο αυτό, οι μητέρες υπάλληλοι που αναπληρώνονται κατ' εφαρμογή της παρ. 21 του άρθρου 21 του ν.2190/1994, θα πρέπει να κατονομάζονται, προκειμένου να είναι εφικτός ο έλεγχος της τήρησης των προϋποθέσεων που θέτει ο νόμος (βλ. Πρ. Ι Τμ. 130/2002, 14/2003, 105/2005, 203/2006).

III. Στην υπό κρίση υπόθεση από τα δικαιολογητικά που συνοδεύουν τα ελεγχόμενα χρηματικά εντάλματα πληρωμής, προκύπτουν τα ακόλουθα: Με το 687/10.2.2009 έγγραφο του Διοικητή του Γενικού Νοσοκομείου – Κέντρου Υγείας ..., το οποίο αποτελεί νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου (βλ. άρθρο 2 της Α3β/οικ. 4791/1986 απόφασης Υπουργού Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων-ΦΕΚ Β' 172), υποβλήθηκε αίτημα προς την αρμόδια Υγειονομική Περιφέρεια για έγκριση πρόσληψης για το έτος 2009 έκτακτου προσωπικού με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου για την αναπλήρωση των αναφερόμενων στο έγγραφο αυτό μητέρων- υπαλλήλων που υπηρετούν στη νοσηλευτική και διοικητική υπηρεσία του ανωτέρω νομικού προσώπου και απουσιάζουν λόγω λήψης αδειών μητρότητας και ανατροφής τέκνου. Περαιτέρω, με την Υ10β/Γ.Π.οικ.89665/1.7.2009 απόφαση του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, η οποία εκδόθηκε ύστερα από τη ΔΙΠΠ/Φ.ΕΓΚΡ.8/168/ 2409/17.6.2009 σχετική εγκριτική απόφαση της Επιτροπής του άρθρου 2 παρ. 1 της 33/2006 Πράξης Υπουργικού Συμβουλίου (ΠΥΣ), κατανεμήθηκε στα Νοσηλευτικά Ιδρύματα και Κέντρα Υγείας της 6ης Υ.ΠΕ. Πελοποννήσου, Ιονίων Νήσων, Ηπείρου και Δυτικής Ελλάδας, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και το Γενικό Νοσοκομείο – Κέντρο Υγείας ..., το προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου που θα προσληφθεί κατά το έτος 2009, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 21 του ν.2190/1994. Ειδικότερα, στο Γενικό Νοσοκομείο – Κέντρο Υγείας ... ορίστηκαν προς πλήρωση δύο (2) θέσεις του κλάδου ΔΕ Αδελφών Νοσοκόμων και από μία θέση (1) των κλάδων ΤΕ Νοσηλευτικής και ΤΕ Διοίκησης Μονάδων Υγείας. Ακολούθως, εκδόθηκε η 4851/14.7.2009 ανακοίνωση του ως άνω φορέα, για την πρόσληψη με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου τεσσάρων (4) ατόμων με τις προαναφερόμενες ειδικότητες για την κάλυψη αναγκών της Νοσηλευτικής και Διοικητικής Υπηρεσίας. Μετά δε την ολοκλήρωση της διαδικασίας επιλογής και τη σύνταξη του οικείου πρακτικού κατάταξης από την αρμόδια Επιτροπή, εκδόθηκε η 6881/14.10.2009 απόφαση του Διοικητή του Νοσοκομείου, με την οποία εγκρίθηκε η πρόσληψη, με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου διάρκειας οκτώ (8) μηνών, κατ' εφαρμογή της παρ. 21 του άρθρου 21 του ν.2190/1994, των : 1) .... και 4) ..... Σε εκτέλεση δε της απόφασης αυτής συνάφθηκαν μεταξύ του Διοικητή του Νοσοκομείου ως νομίμου εκπροσώπου και της πρώτης, τρίτης και τέταρτης από τις προαναφερόμενες, αφού η .....,παρότι προσκλήθηκε, δεν προσήλθε, οι σχετικές συμβάσεις εργασίας διάρκειας από 23.11.2009 μέχρι 22.7.2010. Ακολούθως, το διοικητικό συμβούλιο του Νοσοκομείου, με την 24/15.12.2009 (θέμα 8ξ') απόφασή του ενέκρινε, σε αντικατάσταση της ....., την πρόσληψη του .... (επόμενου στη σειρά κατάταξης), σχετικά δε συνάφθηκε η από 22.12.2009 σύμβαση εργασίας διάρκειας από την ημερομηνία αυτή (22.12.2009) μέχρι 21.8.2010. Για την καταβολή δε στους ανωτέρω αποδοχών για το χρονικό διάστημα από την έναρξη ισχύος των συμβάσεων τους και μέχρι και το μήνα Ιανουάριο του έτους 2010, καθώς και αναλογία δώρου Χριστουγέννων 2009 για τις ....., εκδόθηκαν τα επίμαχα χρηματικά εντάλματα. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου και ειδικότερα τα προαναφερόμενα 687/10.2.2009 και 1034/25.2.2010 έγγραφα του

Διοικητή του Νοσοκομείου, από τους ανωτέρω προσληφθέντες οι .... αναπληρώνουν τις υπαλλήλους ....., αντίστοιχα, η .... την υπάλληλο .... και ο .... την υπάλληλο ....., αντίστοιχων ειδικοτήτων. Συγκεκριμένα, η .... κατά το χρόνο προκήρυξης των θέσεων (14.7.2009) απουσίαζε με άδεια μητρότητας και στη συνέχεια έλαβε άδεια για ανατροφή τέκνου, η οποία λήγει στις 7.10.2010, η .... κατά το χρόνο προκήρυξης απουσίαζε με άδεια μητρότητας – ανατροφής τέκνου (μέχρι 29.7.2009) και στη συνέχεια έλαβε άδεια άνευ αποδοχών για ανατροφή τέκνου μέχρι τις 29.9.2010, ενώ η .... κατά το χρόνο προκήρυξης απουσίαζε με άδεια μητρότητας-ανατροφής τέκνου μέχρι τις 30.12.2009 και στη συνέχεια έλαβε κανονική άδεια που έληξε στις 5.2.2010, οπότε και επέστρεψε στην υπηρεσία της. Με τα δεδομένα αυτά και σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στην προηγούμενη (II) νομική σκέψη, η πρόσληψη των .... προς αναπλήρωση των ....., αντίστοιχα, είναι νόμιμες, καθόσον συντρέχουν οι προεκτιθέμενες προϋποθέσεις της παρ. 21 του άρθρου 21 του ν.2190/1994, απορριπτομένου του σχετικού λόγου διαφωνίας της Επιτρόπου. Περαιτέρω, η σύμβαση εργασίας που σύναψε η .... για την αναπλήρωση της υπαλλήλου .... είναι νόμιμη για το χρονικό διάστημα μέχρι τις 30.12.2009, οπότε έληξε η άδεια ανατροφής τέκνου που είχε λάβει η τελευταία, ενώ για το υπόλοιπο χρονικό διάστημα, δηλαδή για το διάστημα απουσίας της με κανονική άδεια (έως 5.2.2010), καθώς και μετά τη λήξη της άδειας αυτής και την επιστροφή της στην υπηρεσία, η σύμβαση αυτή δεν είναι νόμιμη, όπως βάσιμα προβάλλει και η Επίτροπος. Και τούτο διότι, όπως προεκτέθηκε, με τη διάταξη παρ. 21 του άρθρου 21 του ν.2190/1994 δεν δικαιολογείται η πρόσληψη προσωπικού με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου προς αναπλήρωση μητέρας-υπαλλήλου που απουσιάζει λόγω λήψης κανονικής άδειας, ενώ, περαιτέρω, η προκήρυξη και πρόσληψη με βάση αυτήν προσωπικού με σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, αφορά στην κάλυψη θέσεων συγκεκριμένων υπαλλήλων που απουσιάζουν, η δε σύμβαση που συνάπτεται έχει διάρκεια ίση με το χρόνο απουσίας αυτών (με ανώτατο όριο τους 8 μήνες). Ενόψει δε αυτών, αλυσιτελώς προβάλλεται, με το 1034/25.2.2010 έγγραφο επανυποβολής των επίμαχων χρηματικών ενταλμάτων, ότι κατά το χρόνο επιστροφής της εν λόγω υπαλλήλου στην υπηρεσία απουσίαζε με άδεια κηδείας και λοχείας άλλη υπάλληλος της ίδιας ειδικότητας και, ως εκ τούτου, δεν έχει εκλείψει η ανάγκη αναπλήρωσης. Τέλος, σύμφωνα με όσα προεκτέθηκαν (ανωτέρω II) η πρόσληψη έκτακτου προσωπικού με βάση τη διάταξη του άρθρου 21 παρ. 21 του ν.2190/1994 επιτρέπεται μόνο προς αναπλήρωση του νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού των νοσηλευτικών μονάδων, και για το λόγο αυτό, που ερευνάται αυτεπαγγέλτως, δεν είναι νόμιμη η πρόσληψη του ....., με ειδικότητα κλάδου ΤΕ Διοίκησης Μονάδων Υγείας, προς αναπλήρωση μητέρας – υπαλλήλου (....) της ίδιας ειδικότητας που ανήκει στο διοικητικό προσωπικό. Κατ' ακολουθία αυτών, οι δαπάνες που εντέλλονται με τα 3 και 4, οικονομικού έτους 2010, χρηματικά εντάλματα πληρωμής και αφορούν καταβολή αποδοχών μηνών Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου και αναλογία δώρου Χριστουγέννων έτους 2009 στις ....., είναι νόμιμες και, επομένως, τα εντάλματα αυτά πρέπει να θεωρηθούν. Περαιτέρω, οι δαπάνες που εντέλλονται με το 7, οικονομικού έτους 2010, χρηματικό ένταλμα πληρωμής και αφορούν στην καταβολή αποδοχών μηνός Ιανουαρίου 2010 στις ανωτέρω, δεν είναι νόμιμες ως προς τη .... και, επομένως, το ένταλμα αυτό, αφού περιέχει μη νόμιμη δαπάνη, δεν πρέπει να θεωρηθεί. Τέλος, η δαπάνη που εντέλλεται με το 8, οικονομικού έτους 2008, χρηματικό ένταλμα πληρωμής και αφορά καταβολή αποδοχών μηνών Δεκεμβρίου 2009 και Ιανουαρίου 2010 στον .... δεν είναι νόμιμη και, επομένως, το ένταλμα αυτό δεν πρέπει να θεωρηθεί. Στην προκειμένη, όμως, περίπτωση λαμβανομένης υπόψη της φύσης των παρεχόμενων υπηρεσιών και της επικαλούμενης άμεσης και επιτακτικής ανάγκης για κάλυψη αυτών προκειμένου να συνεχίσει τη λειτουργία του το Νοσοκομείο, αφού, όπως αναφέρεται στο έγγραφο επανυποβολής των

επίμαχων χρηματικών ενταλμάτων, λόγω της έλλειψης προσωπικού η λειτουργία της Νοσηλευτικής Υπηρεσίας «έχει φθάσει σε οριακό σημείο», ενώ στο Τμήμα Προμηθειών της Διοικητικής Υπηρεσίας έχει καθυστερήσει η «εξέλιξη και ολοκλήρωση Διαγωνισμών για διάφορες προμήθειες, πράγμα που δυσχεραίνει τη λειτουργία του Ιδρύματος», το Τμήμα κρίνει, συνεκτιμώντας και το γεγονός ότι οι ως άνω προσληφθέντες (...) έχουν ήδη διανύσει το μεγαλύτερο μέρος της σύμβασής τους έχοντας παράσχει τις υπηρεσίες τους, ότι τα αρμόδια όργανα του Νοσοκομείου δεν ενήργησαν με σκοπό την καταστρατήγηση των κειμένων διατάξεων, αλλά γιατί υπέλαβαν από πλάνη τους, ενόψει και της σχετικής εγκριτικής απόφασης του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, ότι συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις σύναψης των επίμαχων συμβάσεων εργασίας, η πλάνη τους δε αυτή είναι συγγνωστή. Κατόπιν των ανωτέρω, τα 7 και 8, οικονομικού έτους 2010 χρηματικά εντάλματα πληρωμής, καθώς και όσα θα εκδοθούν για την ίδια αιτία μέχρι τη λήξη των συμβάσεων των προαναφερόμενων υπαλλήλων (...), πρέπει να θεωρηθούν λόγω συγγνωστής πλάνης των αρμοδίων οργάνων του Νοσοκομείου.

Για τους λόγους αυτούς

Αποφαίνεται ότι τα 3, 4, 7 και 8, οικονομικού έτους 2010, χρηματικά εντάλματα πληρωμής του Γενικού Νοσοκομείου – Κέντρου Υγείας ..., συνολικού ποσού 14.119,66 ευρώ, πρέπει να θεωρηθούν, κατά τα αναφερόμενα στο σκεπτικό.

ΑΡΘΡΟ 55

ΑΡΙΘΜΟΣ: 3677/09

ΕΙΔΟΣ ΕΓΓΡΑΦΟΥ: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Προσφυγή -διοικητικά δικαστήρια- προσβαλλόμενες και μη προσβαλλόμενες πράξεις -μη εκτελεστές πράξεις - υπαλληλική προσφυγή - Εκπαιδευτικοί λειτουργοί πρωτοβάθμιας δημόσιας εκπαίδευσης -πειθαρχικά θέματα - αδικαιολόγητη αποχή από τα καθήκοντά του -δημόσιοι υπάλληλοι -πειθαρχικά αδικήματα και ποινές -αδικαιολόγητη αποχή από τα καθήκοντά τους- επιβολή της ποινής της οριστικής παύσης -πειθαρχικά συμβούλια -αναρρωτικές άδειες υπαλλήλων

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΓΓΡΑΦΟΥ

ΑΡΙΘ.: 3677/09

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ΄

ΑΠΟΦΑΣΗ 3677/2009

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 16 Οκτωβρίου 2008, με την εξής σύνθεση: Σωτ. Ρίζος, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Ν. Μαρκουλάκης, Φ. Ντζίμας, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Κ. Πισπιρίγκος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Τριάδη, Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 2 Ιανουαρίου 2006 προσφυγή :

του ...,

κατά των Υπουργών: 1) Εσωτερικών και 2) Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, οι οποίοι παρέστησαν με τη Ν. Μαριόλη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

και κατά : 1) της υπ' αριθμ. .../23.11.2004 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών και 2) της υπ' αριθμ. ... αποφάσεως του Α΄ ΠΥΣΠΕ Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Κ. Πισπιρίγκου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του προσφεύγοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή και την αντιπρόσωπο των Υπουργών, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης προσφυγής κατεβλήθη το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. Α. 1972336, 2586869/2005 ειδικά γραμμάτια παραβόλου).

2. Επειδή, με την προσφυγή αυτή ζητείται η εξαφάνιση α) της υπ' αριθμ. .../23.11.2004 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών, με την οποία απορρίφθηκε κατ' ουσίαν η από 24.3.2003 ένσταση του προσφεύγοντος, εκπαιδευτικού λειτουργού της πρωτοβάθμιας δημόσιας εκπαίδευσης, κατά της υπ' αριθμ. ... αποφάσεως του Α' Περιφερειακού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης (ΠΥΣΠΕ) Αθηνών και διατηρήθηκε η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως που είχε επιβληθεί στον προσφεύγοντα από το πρωτοβάθμιο πειθαρχικό όργανο για αδικαιολόγητη αποχή από τα καθήκοντά του και β) της ως άνω υπ' αριθμ. ... αποφάσεως του Α' ΠΥΣΠΕ Αθηνών.

3. Επειδή, η υπ' αριθμ. ... απόφαση του Α' ΠΥΣΠΕ Αθηνών προσβάλλεται απαραδέκτως, διότι ενσωματώθηκε στην υπ' αριθμ. .../23.11.2004 απόφαση του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών και απώλεσε την εκτελεστότητά της.

4. Επειδή, σύμφωνα με τα άρθρα 106 παρ. 1, 107 παρ. 1 περ. δ' και 109 παρ. 1 περ. στ' και 2 περ. στ' του κυρωθέντος με τον Ν. 2683/1999 (Α' 19) Υπαλληλικού Κώδικα, η αδικαιολόγητη αποχή του δημοσίου πολιτικού υπαλλήλου από την εκτέλεση των καθηκόντων του επί χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των είκοσι δύο (22) εργασίμων ημερών συνεχώς ή μεγαλύτερο των τριάντα (30) εργασίμων ημερών εντός ενός έτους στοιχειοθετεί πειθαρχικό παράπτωμα που επισύρει την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως. Στις διατάξεις αυτές υπάγονται και οι εκπαιδευτικοί λειτουργοί της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας δημόσιας εκπαίδευσης (βλ. άρθρο 53 παρ. 2 του Ν. 2721/1999, Α' 112). Εξ άλλου, το ως άνω πειθαρχικό παράπτωμα επισύρει την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως και κατά τις διατάξεις των άρθρων 106 παρ. 1, 107 παρ. 1 περ. δ' και 109 παρ. 1 περ. στ' και 2 περ. στ' του ήδη ισχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα, ο οποίος κυρώθηκε με τον Ν. 3528/2007 (Α' 26).

5. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής : Ο προσφεύγων, εκπαιδευτικός λειτουργός της πρωτοβάθμιας δημόσιας εκπαίδευσης με οργανική θέση στο 135ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών, αποσπάσθηκε για το σχολικό έτος 2001-2002 στο 130ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών, στο οποίο παρουσιάσθηκε κατά την έναρξη του σχολικού έτους και ανέλαβε καθήκοντα ενισχυτικής διδασκαλίας των μαθητών. Κατά το εν λόγω σχολικό έτος (2001-2002) ο προσφεύγων απέσχε της ασκήσεως των καθηκόντων του α) από 18.12.2001 έως 21.12.2001, ήτοι επί τέσσερις (4) εργάσιμες ημέρες, β) από 10.1.2002 έως 11.1.2002, ήτοι επί δύο (2) εργάσιμες ημέρες και γ) από 28.1.2002 έως 4.4.2002, ήτοι συνεχώς επί σαράντα έξι (46) εργάσιμες ημέρες. Για την αποχή αυτή, η οποία αναφέρθηκε ιεραρχικώς από τον Διευθυντή του 130ου Δημοτικού Σχολείου, ασκήθηκε κατά του προσφεύγοντος πειθαρχική δίωξη με το υπ' αριθμ. ΕΠ 1/9.4.2002 παραπεμπτήριο έγγραφο του αναπληρωτή προϊσταμένου του 4ου Γραφείου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Αθηνών, το οποίο κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 8.5.2002, αφού προηγουμένως ο εν λόγω αναπληρωτής προϊστάμενος επεδίωξε ανεπιτυχώς να ανεύρει τον προσφεύγοντα, για την εκ μέρους του παροχή εξηγήσεων, εκδίδοντας και τοιχοκολλώντας στον πίνακα ανακοινώσεων του 130ου Δημοτικού Σχολείου Αθηνών το σχετικό υπ' αριθμ. ΦΠΑ 20/597/7.3.2002 έγγραφο. Στη συνέχεια το Α' ΠΥΣΠΕ Αθηνών, ενώπιον του οποίου παραπέμφθηκε ο προσφεύγων, αποφάσισε την διενέργεια ένορκης διοικητικής εξέτασης, η οποία ολοκληρώθηκε με την σύνταξη του από 8.10.2002 πορίσματος. Επί τη βάση αυτού του πορίσματος το Α' ΠΥΣΠΕ Αθηνών εξέδωσε την υπ' αριθμ. ΕΠ 2/20.1.2003 κλήση σε απολογία, με την οποία έταξε στον προσφεύγοντα προθεσμία τριών (3) ημερών προκειμένου να υποβάλει έγγραφη απολογία για το πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής από την άσκηση

των καθηκόντων του επί χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των είκοσι δύο (22) εργασίμων ημερών συνεχώς και μεγαλύτερο των τριάντα (30) εργασίμων ημερών εντός του έτους 2002. Μετά την κοινοποίηση στον προσφεύγοντα, στις 5.2.2003, της ως άνω κλήσεως σε απολογία, το Α΄ ΠΥΣΠΕ Αθηνών συνεδρίασε στις 13.2.2002 παρόντος του προσφεύγοντος (που περιορίσθηκε σε προφορική απολογία) και ακολούθως εξέδωσε την υπ' αριθμ. 8/13.2.2002 απόφαση, με την οποία επέβαλε στον προσφεύγοντα την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για το αποδιδόμενο σ' αυτόν πειθαρχικό παράπτωμα. Τέλος, την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως διετήρησε το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο του Υπουργείου Εσωτερικών με την παραδεκτώς προσβαλλομένη υπ' αριθμ. .../23.11.2004 απόφαση, με την οποία απορρίφθηκε κατ' ουσίαν η από 24.3.2003 ένσταση του προσφεύγοντος κατά της υπ' αριθμ. 8/13.2.2002 αποφάσεως του Α΄ ΠΥΣΠΕ Αθηνών.

6. Επειδή, στο παραπεμπτήριο έγγραφο και στην κλήση σε απολογία γίνεται ακριβής προσδιορισμός των εργασίμων ημερών, κατά τις οποίες ο προσφεύγων απέσχε της ασκήσεως των καθηκόντων του, καθώς και αναφορά στην διάταξη του άρθρου 107 παρ. 1 περ. δ' του κυρωθέντος με τον Ν. 2687/1999 Υπαλληλικού Κώδικα, η οποία προβλέπει το πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής του υπαλλήλου από την άσκηση των καθηκόντων του. Περαιτέρω, το παραπεμπτήριο έγγραφο και η κλήση σε απολογία κοινοποιήθηκαν νομίμως στον προσφεύγοντα, όπως προκύπτει από τα υπάρχοντα στον φάκελο αποδεικτικά κοινοποιήσεως. Συνεπώς, το Α΄ ΠΥΣΠΕ Αθηνών ηδύνατο να προχωρήσει στην εξέταση της υποθέσεως, ανεξαρτήτως του ότι πριν από την άσκηση της πειθαρχικής διώξεως είχε αποβεί ανεπιτυχής η άτυπη προσπάθεια του αναπληρωτή προϊστάμενου του 4ου Γραφείου Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Αθηνών να ανεύρει τον προσφεύγοντα, για παροχή εξηγήσεων, με τοιχοκόλληση σχετικού εγγράφου στον πίνακα ανακοινώσεων του 130ου Δημοτικού Σχολείου Αθηνών. Εξ άλλου, εν όψει του ότι ο προσφεύγων δεν αρνήθηκε, κατά την διαδικασία ενώπιον του Α΄ ΠΥΣΠΕ Αθηνών, ότι απέσχε της ασκήσεως των καθηκόντων του κατά τις αναφερόμενες στο παραπεμπτήριο έγγραφο και στην κλήση σε απολογία εργάσιμες ημέρες, αλλά προέβαλε ότι η αποχή του κατά τις ημέρες αυτές ήταν δικαιολογημένη, τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αντικειμενική υπόσταση του αποδιδόμενου στον προσφεύγοντα πειθαρχικού παραπτώματος κατέστησαν αναμφισβήτητα και, συνεπώς, η διενέργεια ανακρίσεως δεν ήταν επιβεβλημένη (βλ. άρθρο 128 παρ. 1 α' του κυρωθέντος με τον Ν. 2683/1999 Υπαλληλικού Κώδικα και άρθρο 127 παρ. 1 α' του κυρωθέντος με τον Ν. 3528/2007 και ήδη ισχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα). Συνεπώς, ουδεμία νομική πλημμέλεια παρεισέφρησε κατά την πειθαρχική διαδικασία και είναι απορριπτέα, ως αβάσιμα, όλα τα περί του εναντίου προβαλλόμενα με το δικόγραφο της κρινομένης προσφυγής. Τέλος, εν όψει του ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας, όταν δικάζει επί υπαλληλικής προσφυγής, κρίνει την υπόθεση κατά τον νόμο και την ουσία, αλυσιτελώς προβάλλεται με το δικόγραφο της κρινομένης προσφυγής ότι το Δευτεροβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο του Υπουργείου Εσωτερικών έκρινε αδικαιολόγητη την αποχή του προσφεύγοντος από την άσκηση των καθηκόντων του καθ' υπέρβαση και κατάχρηση εξουσίας, χωρίς να ερευνήσει πλήρως κατ' ουσίαν την υπόθεση, χωρίς να εκτιμήσει ορθώς τα αποδεικτικά στοιχεία και να υπαγάγει τα πραγματικά περιστατικά στον προσήκοντα κανόνα δικαίου και χωρίς να αιτιολογήσει νομίμως και επαρκώς την ουσιαστική κρίση του.

7. Επειδή, ο προσφεύγων προβάλλει ότι κατά το χρονικό διάστημα από 28.1.2002 έως και 8.3.2002 απέσχε της ασκήσεως των καθηκόντων του λόγω σοβαράς ασθένειας, η οποία αποδεικνύεται από δύο (2) ιατρικές γνωματεύσεις του Γενικού Νοσοκομείου Αττικής «...».

Περαιτέρω, ο προσφεύγων προβάλλει ότι κατά το χρονικό διάστημα από 9.3.2002 έως και 4.4.2002 απέσχε της ασκήσεως των καθηκόντων του, διότι αναγκάστηκε να μεταβεί και να διαμείνει προσωρινά στην ... προκειμένου να συμπαρασταθεί στην ηλικιωμένη και ασθενή μητέρα του, η οποία ζούσε μόνη και ενοςηλεύετο στο Νοσοκομείο ....

8. Επειδή, οι δύο (2) ιατρικές γνωματεύσεις, στις οποίες αναφέρεται ο προσφεύγων, εκδόθηκαν από τον ιατρό του Εθνικού Συστήματος Υγείας (ΕΣΥ) ..., υπηρετούντα στο Β' Ορθοπαιδικό Τμήμα του Γενικού Νοσοκομείου Αττικής «...». Στην πρώτη γνωμάτευση αναφέρεται ότι ο προσφεύγων εξετάστηκε στις 28.1.2002, ευρέθη «πάσχω από μετατραυματική αρθρίτιδα αριστερού γόνατος και επιμένουσα οσφυοϊσχιαλγία αριστερά με νευρολογικά» και έχει ανάγκη «όπως απέχει της εργασίας για 20 ημέρες». Στην δεύτερη γνωμάτευση αναφέρεται ότι ο προσφεύγων εξετάστηκε στις 16.2.2002, ευρέθη ο πάσχω από επιμένουσα οσφυοϊσχιαλγία αριστερά με νευρολογικά . . .» και έχει ανάγκη «όπως απέχει της εργασίας για είκοσι ημέρες». Οι ως άνω γνωματεύσεις θα δικαιολογούσαν την χορήγηση μόνον βραχυχρόνιας αναρρωτικής αδείας συνολικής διάρκειας δέκα (10) ημερών, εάν είχαν υποβληθεί προς τούτο, διότι για την χορήγηση στον προσφεύγοντα αναρρωτικής αδείας μεγαλύτερης των δέκα (10) ημερών κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα απαιτείτο γνωμάτευση της οικείας υγειονομικής επιτροπής (βλ. άρθρο 55 παρ. 2 του κυρωθέντος με τον Ν. 2683/1999 Υπαλληλικού Κώδικα και άρθρο 55 παρ. 2 του κυρωθέντος με τον Ν. 3528/2007 και ήδη ισχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα). Εξ άλλου, για να είναι δικαιολογημένη η αποχή του προσφεύγοντος από την άσκηση των καθηκόντων του από 9.3.2002 έως 4.4.2002, θα έπρεπε να είχε χορηγηθεί σ' αυτόν άδεια διευκολύνσεως σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 51 παρ. 1 ή 2 του κυρωθέντος με τον Ν. 2683/1999 Υπαλληλικού Κώδικα (βλ. και άρθρο 51 παρ. 1 και 2 του κυρωθέντος με τον Ν. 3528/2007 και ήδη ισχύοντος Υπαλληλικού Κώδικα). Όπως όμως προκύπτει από τα στοιχεία του ατομικού φακέλου του, ο προσφεύγων δεν υπέβαλε σχετική αίτηση και δεν έλαβε άδεια απουσίας (αναρρωτική ή διευκολύνσεως) για το συνολικό κρίσιμο χρονικό διάστημα από 28.1.2002 έως και 9.4.2002. Συνεπώς, η αποχή από την άσκηση των καθηκόντων του κατά το εν λόγω χρονικό διάστημα υπήρξε, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, αδικαιολόγητη και είναι απορριπτέα όλα τα περί του εναντίου προβαλλόμενα με το δικόγραφο της κρινομένης προσφυγής.

9. Επειδή, ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος, σύμφωνα με τον οποίο η άνευ αδείας αποχή από την άσκηση των καθηκόντων του οφείλεται σε δόλια συμπεριφορά του Διευθυντή του 130ου Δημοτικού Σχολείου Αθηνών, ο οποίος προθυμοποιήθηκε παραπειστικά να καλύψει ατύπως την απουσία του, είναι απορριπτέος ως αναπόδεικτος. Ομοίως απορριπτέος, ως αορίστως προβαλλόμενος και αναπόδεικτος, είναι ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος, σύμφωνα με τον οποίο η απόσπασή του από το 135ο στο 130ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών υπήρξε δυσμενής υπηρεσιακή μεταβολή μη δικαιολογούμενη από υπηρεσιακούς λόγους. Συνεπώς, οι ισχυρισμοί αυτοί δεν δύνανται να αξιολογηθούν για την εκτίμηση της αντιπειθαρχικής συμπεριφοράς του προσφεύγοντος προς μετρίασμό της επιβληθείσης σ' αυτόν πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσεως.

10. Επειδή, σύμφωνα με τα εκτεθέντα, ο προσφεύγων υπέπεσε στο πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής από την άσκηση των καθηκόντων του επί χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των είκοσι δύο (22) ημερών συνεχώς και μεγαλύτερο των τριάντα (30) ημερών εντός ενός έτους (2002), το οποίο παράπτωμα επισύρει την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως σύμφωνα με τις διατάξεις που αναφέρονται στην τέταρτη σκέψη. Η ποινή δε αυτή, η οποία επεβλήθη στον

προσφεύγοντα με την προσβαλλομένη υπ' αριθμ. .../23.11.2004 απόφαση του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών, κρίνεται προσήκουσα, διότι, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του ατομικού φακέλου του, ο προσφεύγων υπέπεσε και στο παρελθόν στο πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής από τα καθήκοντά του επί χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τριάντα (30) ημερών εντός ενός έτους (1999), για το οποίο του επεβλήθη επιεικώς η πειθαρχική ποινή της προσωρινής παύσεως διάρκειας έξι (6) μηνών με την υπ' αριθμ. 37/6.7.2000 απόφαση του Α' ΠΥΣΠΕ Αθηνών. Συνεπώς η κρινόμενη προσφυγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Δια ταύτα

Απορρίπτει την προσφυγή.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου. Και

Επιβάλλει στον προσφεύγοντα την δικαστική δαπάνη του Ελληνικού Δημοσίου, η οποία ανέρχεται στο ποσόν των τετρακοσίων εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 17 Δεκεμβρίου 2008

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 19ης Νοεμβρίου 2009.

© Νομοτέλεια, Ηπείρου 13, Αθήνα, τηλ. 210 8227952, fax 210 8843339,
support@nomotelia.gr

ΑΡΘΡΟ 56

ΑΡΙΘ.: 105/17-8-05

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ Ι ΤΜΗΜΑ

Πράξεως 105

Συν/σεως 20η/17-8-2005

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΜΗΜΑ Ι (Δ' ΔΙΑΚΟΠΩΝ)

ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΡΑΞΕΩΣ 105

ΣΥΝ/ΣΗ 20η/17.8.2005

Αποτελούμενο από τον Πρόεδρο του Τμήματος, Αντιπρόεδρο, Χρίστο Ντάκουρη, τους Συμβούλους Σωτηρία Ντούνη και Νικόλαο Μηλιώνη και τις Παρέδρους Ειρήνη Κατσικέρη (εισηγήτρια) και Κωνσταντίνα Σταμούλη, οι οποίες μετέχουν με συμβουλευτική ψήφο, συνεδρίασε στην αίθουσα διασκέψεων του Καταστήματός του, που βρίσκεται στην Αθήνα, στις 17 Αυγούστου 2005 με την παρουσία της Μαρίας Λυκούδη, υπαλλήλου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που αναπληρώνει νόμιμα τη Γραμματέα του Τμήματος Αλεξάνδρα Ηλιοπούλου, η οποία κωλύεται, για να αποφανθεί, ύστερα από σχετική διαφωνία που ανέκυψε μεταξύ του Επιτρόπου του Ελεγκτικού Συνεδρίου στο Νομό Λάρισας και του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας «Κουτλιμπάνειο και Τριανταφύλλειο», αν πρέπει να θεωρηθούν τα 98,132 και 143, οικονομικού έτους 2005, χρηματικά εντάλματα πληρωμής της υπηρεσίας αυτής.

Αφού μελέτησε τα στοιχεία του φακέλου

και

έλαβε υπόψη

Την 128/2005 έγγραφη γνώμη του ασκούντος καθήκοντα Αντεπιτρόπου

στο Ελεγκτικό Συνέδριο Συμβούλου Γεώργιου Βοΐλη, σύμφωνα με την οποία τα επίμαχα χρηματικά εντάλματα πληρωμής δεν πρέπει να θεωρηθούν.

Σκέφθηκε κατά το νόμο

I. Ο Επίτροπος του Ελεγκτικού Συνεδρίου στο Νομό Λάρισας αρνήθηκε, με την 14/23.5.2005 πράξη επιστροφής, να θεωρήσει τα 98,132 και 143, οικονομικού έτους 2005, χρηματικά εντάλματα πληρωμής του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας «Κουτλιμπάνειο και Τριανταφύλλειο», που αφορούν στην καταβολή στην αναφερόμενη σ' αυτά ως δικαιούχο, προσληφθείσα με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου σε θέση του κλάδου Διοικητικού – Λογιστικού του Νοσοκομείου αυτού, ποσών ευρώ 3202,53, 328,06 και 76,84 αντίστοιχα, ως μισθοδοσία για το χρονικό διάστημα από 20.1.2005 έως 31.3.2005, με την αιτιολογία ότι η πρόσληψη της ανωτέρω έγινε κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 21 παρ. 21 του ν. 2190/1994. Το Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας «Κουτλιμπάνειο και Τριανταφύλλειο», με το 7344/2.6.2005 έγγραφό του, επανυπέβαλε στον Επίτροπο για θεώρηση τα επίμαχα χρηματικά εντάλματα, ο Επίτροπος, όμως, ενέμεινε στην άρνησή της να τα θεωρήσει και έτσι ανέκυψε διαφωνία, για την άρση της οποίας με την από 14.6.2005 έκθεσή της νομίμως απευθύνεται στο Τμήμα τούτο του Δικαστηρίου, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 21 παρ. 1 του π.δ/τος 774/1980 και της ΦΓ8/15686/2002 απόφασης της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου (Β' 1242).

II. Ο ν. 2190/1994 "Σύσταση ανεξάρτητης αρχής για την επιλογή προσωπικού και ρύθμιση θεμάτων διοίκησης" (ΦΕΚ 28 Α'), στο άρθρο 21 με τίτλο "Προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου για κάλυψη παροδικών αναγκών", όπως έχει τροποποιηθεί μεταγενέστερα και ισχύει ορίζει στην παράγραφο 1 ότι : «1. Οι δημόσιες υπηρεσίες και τα νομικά

πρόσωπα της παρ. 1 του άρθρου 14 του παρόντος νόμου επιτρέπεται να απασχολούν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου για αντιμετώπιση εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών, με τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία των επόμενων παραγράφων», στην παράγραφο 2 (όπως αυτή συμπληρώθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 5 του ν. 2527/1997 και ακολούθως αντικαταστάθηκε με την παρ. 12 του άρθρου 20 του ν. 2738/1999) ότι : «2. Η διάρκεια της απασχόλησης του προσωπικού της παρ. 1 δεν μπορεί να υπερβαίνει τους οκτώ (8) μήνες μέσα σε συνολικό χρόνο δώδεκα (12) μηνών. Στις περιπτώσεις προσωρινής πρόσληψης προσωπικού για αντιμετώπιση, κατά τις ισχύουσες διατάξεις, κατεπειγουσών αναγκών, λόγω απουσίας προσωπικού ή κένωσης θέσεων, η διάρκεια της απασχόλησης δεν μπορεί να υπερβαίνει τους τέσσερις (4) μήνες για το ίδιο άτομο. Παράταση ή σύναψη νέας σύμβασης κατά το αυτό ημερολογιακό έτος ή μετατροπή σε σύμβαση αορίστου χρόνου είναι άκυρες. Ο υπολογισμός του κατά το πρώτο εδάφιο δωδεκαμήνου γίνεται με αφετηρία το τέλος της απασχόλησης για την οποία ο υποψήφιος πρόκειται να προσληφθεί και προς τα πίσω» και στην παράγραφο 21, που προστέθηκε με το άρθρο 21 του ν. 2737/1999 (Α'174), όπως ισχύει μετά την τροποποίησή της από το άρθρο 10 του ν. 3204/2003 (Α'296), ορίζει ότι : « 21. α. Η πρόσληψη νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού στα Νοσοκομεία, Κέντρα Υγείας, Κέντρα Ψυχικής Υγείας και Μονάδες Κοινωνικής Φροντίδας για την αναπλήρωση μητέρας υπαλλήλου, στην οποία χορηγούνται άδειες σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 14 του άρθρου 52, της παρ. 1 και του δεύτερου εδαφίου της παρ. 2 του άρθρου 53 του Ν. 2683/1999 (ΦΕΚ 19 Α), καθώς και αναρρωτική άδεια σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-56 του ίδιου νόμου, μεγαλύτερη των τριάντα (30) ημερών, γίνεται σύμφωνα με τη διαδικασία και τα κριτήρια του παρόντος άρθρου και διαρκεί όσο χρόνο απουσιάζει η υπάλληλος που αναπληρώνεται. Ανώτατο όριο απασχόλησης κάθε προσλαμβανομένου ορίζονται οκτώ (8) μήνες, ανά δωδεκάμηνο. Παράταση της σύμβασης πέραν του προηγούμενου ορίου ή μετατροπή της σε σύμβαση αορίστου χρόνου είναι αυτοδικαίως άκυρες. β. Με απόφαση του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας που εκδίδεται κατ' έτος ορίζεται κατά φορέα ο ανώτατος αριθμός προσωπικού, που επιτρέπεται να προσλαμβάνει και να απασχολεί σε εφαρμογή της περίπτωσης α' της παρούσας παραγράφου, εφόσον είναι εξασφαλισμένες οι απαιτούμενες πιστώσεις. Η απόφαση αυτή υπόκειται στην έγκριση της τριμελούς επιτροπής της παρ. 1 του άρθρου 2 της Π.Υ.Σ. 55/1998 (ΦΕΚ 252 Α/12.11.1998), όπως ισχύει.». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται, πλην άλλων, ότι παρέχεται η δυνατότητα στα Νοσοκομεία να προσλαμβάνουν και να απασχολούν προσωπικό με συμβάσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου, διάρκειας μέχρι τεσσάρων μηνών για αντιμετώπιση κατεπειγουσών αναγκών λόγω απουσίας προσωπικού ή κένωσης θέσεων και μέχρι οκτώ μηνών, αποκλειστικά και μόνο για την αντιμετώπιση εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών, ενώ προβλέπεται περαιτέρω, προς αποφυγή καταστρατήγησης των διατάξεων, ότι παράταση ή σύναψη νέας σύμβασης κατά το αυτό ημερολογιακό έτος ή μετατροπή σε σύμβαση αορίστου χρόνου είναι άκυρες. Εξάλλου, ειδικά στα Νοσοκομεία, επιτρέπεται η πρόσληψη νοσηλευτικού ή παραϊατρικού προσωπικού για την αναπλήρωση μητέρων υπαλλήλων του ίδιου κλάδου (νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού) όταν οι τελευταίες απουσιάζουν και για όλο το χρονικό διάστημα απουσίας των, με ανώτατο όριο τους οκτώ μήνες, λόγω λήψης, σύμφωνα με τα άρθρα 52 παρ. 1,2,3 και 4, 53 παρ. 1 και 2β, 54,55 και 56 του ν. 2683/1999 (Α' 19), άδειας μητρότητας, ανατροφής παιδιού και αναρρωτικής αδείας μεγαλύτερης των τριάντα ημερών. Η πρόσληψη, στην τελευταία αυτή περίπτωση, γίνεται για την κάλυψη θέσεων συγκεκριμένων υπαλλήλων του νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού, τις οποίες αναπληρώνει αντίστοιχος αριθμός εκ του προσληφθέντος προσωπικού και για το λόγο αυτό, οι

μητέρες υπάλληλοι που αναπληρώνονται κατ' εφαρμογή της παρ. 21 του άρθρου 21 του ν. 2190/1994, θα πρέπει να κατανομάζονται, προκειμένου να είναι εφικτός ο έλεγχος της τήρησης των προϋποθέσεων που θέτει ο νόμος (πρβλ. Πρ. Ι Τμ. 443/1991,130/2002,14/2003).

III. Στην προκειμένη υπόθεση από το σύνολο των δικαιολογητικών που συνοδεύουν τα επίμαχα χρηματικά εντάλματα προκύπτουν τα ακόλουθα: Με το 3297/6.5.2004 έγγραφο του Προέδρου του Περιφερειακού Συστήματος Υγείας και Πρόνοιας (Πε.Σ.Υ.Π) Θεσσαλίας, ζητήθηκε από το Διοικητή του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας «Κουτλιμπάνειο και Τριανταφύλλειο» η υποβολή δήλωσης σχετικά με τις ανάγκες του Νοσοκομείου και των Κέντρων Υγείας ευθύνης του, για πρόσληψη, σύμφωνα με το άρθρο 21 του ν. 2190/1994, εποχιακού προσωπικού, διαφόρων ειδικοτήτων. Κατόπιν υποβολής σχετικής δήλωσης (βλ. το 4913/18.5.2004 έγγραφο του Διοικητή του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας), στην οποία αποτυπώθηκαν οι ανάγκες σε εποχιακό προσωπικό του εν λόγω Νοσοκομείου, στις οποίες, με την παρατήρηση "αναπλήρωση μητέρων" περιελήφθησαν και εννέα θέσεις του κλάδου Νοσηλευτικής, κατηγορίας ΔΕ, ΤΕ και ΠΕ, μια θέση του κλάδου Βοηθού Θαλάμων, κατηγορίας ΥΕ και μια θέση του κλάδου Διοικητικού κατηγορίας ΔΕ, το σύνολο των αιτημάτων της Υγειονομικής Περιφέρειας Θεσσαλίας υποβλήθηκε, με το 4295/1.7.2004 έγγραφο του Προέδρου του Πε.Σ.Υ.Π. Θεσσαλίας, στο Υπουργείο Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης. Εκδόθηκε εν τω μεταξύ, κατόπιν σχετικών προτάσεων του Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης η ΔΙΠΠ/Φ.ΕΚΓΡ.8/121/7884,11820/23.6.2004 εγκριτική απόφαση της Τριμελούς Επιτροπής της παρ. 1 του άρθρου 2 της Π.Υ.Σ. 55/1998, σύμφωνα με την οποία ορίστηκε, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή : «...εγκρίνει την πρόσληψη οχτακοσίων (800) ατόμων, διαφόρων ειδικοτήτων, με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, διάρκειας έως (8) μήνες σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 21 του Ν. 2190/94 όπως ισχύει και των άρθρων 21 του Ν. 2737/99 και 10 του Ν. 3204/2003, στα Νοσοκομεία και στα Κέντρα Υγείας της Χώρας...», βάσει της οποίας ο Υπουργός Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, εξέδωσε την 67167/9.7.2004 απόφασή του με την οποία έγινε η κατανομή του προσωπικού, του οποίου με την προαναφερόμενη απόφαση εγκρίθηκε η πρόσληψη, κατά κλάδο και ειδικότητα στα νοσηλευτικά ιδρύματα Θεσσαλίας, μεταξύ των οποίων και στο εν λόγω Νοσοκομείο, ορίζοντας σ' αυτό συνολικά 10 θέσεις προς πλήρωση μεταξύ των οποίων και μία του κλάδου Διοικητικού – Λογιστικού κατηγορίας ΔΕ. Ακολούθως, το Γενικό Νοσοκομείο Λάρισας, σύμφωνα με την τελευταία υπουργική απόφαση, προέβη στις διαδικασίες προκήρυξης και εν συνεχεία πρόσληψης προσωπικού με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, για την κάλυψη παροδικών αναγκών του Νοσοκομείου και των Κέντρων Υγείας Αγιάς, Γόννων και Ελασσόνας, διαφόρων ειδικοτήτων, ενώ τέλος, με την 1/10.1.2005 απόφαση του Δ.Σ του Νοσοκομείου αποφασίσθηκε, μεταξύ άλλων και η πρόσληψη εννέα ατόμων με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου οκτάμηνης διάρκειας για το εν λόγω Νοσοκομείο και ειδικότερα τριών υπαλλήλων σε θέσεις του κλάδου ΤΕ Νοσηλευτών, δύο σε θέσεις του κλάδου ΔΕ Νοσηλευτών, ενός σε θέση του κλάδου ΤΕ Ιατρικών Εργαστηρίων, δύο σε θέση του κλάδου ΥΕ Βοηθητικού Υγειονομικού Προσωπικού και της φερόμενης ως δικαιούχου των επίμαχων χρηματικών ενταλμάτων, σε θέση του κλάδου Διοικητικού – Λογιστικού κατηγορίας ΔΕ. Η σχετική σύμβαση εργασίας της ανωτέρω, στην οποία, σημειωτέον, δεν αναφέρεται εάν η πρόσληψή της γίνεται για την αναπλήρωση απουσιάζουσας μητέρας, υπαλλήλου του Νοσοκομείου, υπεγράφη στις 20.1.2005 και ως ημερομηνία λήξης της ορίστηκε η 19.9.2005. Εξάλλου, όπως προκύπτει από το 5086/12.4.2005 έγγραφο του Διοικητικού Διευθυντή του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας με θέμα "Απουσία υπαλλήλων με άδεια ανατροφής", από το εν λόγω Νοσοκομείο απουσιάζουν

έως και την 17η Νοεμβρίου 2005 έξι μητέρες – υπάλληλοι ανήκουσες όλες στον κλάδο Νοσηλευτικής κατηγορίας ΤΕ και ΔΕ. Με δεδομένα τα ως άνω στοιχεία και σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, μη νομίμως προσλήφθηκε η εν λόγω διοικητική υπάλληλος για την αναπλήρωση μητέρων- υπαλλήλων οι οποίες ανήκουν στο νοσηλευτικό προσωπικό του Νοσοκομείου, καθόσον οι σχετικές διατάξεις επιτρέπουν την πρόσληψη μόνο νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού, υπό την προϋπόθεση ότι με τον τρόπο αυτό πληρώνονται, για την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας, θέσεις μητέρων υπαλλήλων του ίδιου κλάδου (νοσηλευτικού-παραϊατρικού), που απουσιάζουν προσωρινά, λόγω λήψης άδειας μητρότητας, ανατροφής παιδιού και αναρρωτικής άδειας μεγαλύτερης των τριάντα ημερών. Συνακόλουθα, η εντελλόμενη με τα επίμαχα χρηματικά εντάλματα δαπάνη, που αφορά στην καταβολή στη φερόμενη σ' αυτά ως δικαιούχο, των αναφερομένων σ' αυτά ποσών, ως μισθοδοσία για το χρονικό διάστημα από 20.1.2005 έως 31.3.2005, είναι μη νόμιμη και, ως εκ τούτου, τα χρηματικά αυτά εντάλματα δεν πρέπει να θεωρηθούν, γιατί η πρόσληψη της ανωτέρω έγινε κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 21 παρ. 21 του ν. 2190/1994.

Για τους λόγους αυτούς

Αποφαίνεται ότι τα 98,132,143 χρηματικά εντάλματα πληρωμής, οικονομικού έτους 2005, του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας «Κουτλιμπάνειο και Τριανταφύλλειο», δεν πρέπει να θεωρηθούν.

Εκδόθηκε την 30-8-2005

© Νομοτέλεια, Ηπείρου 13, Αθήνα, τηλ. 210 8227952, fax 210 8843339,
support@nomotelia.gr

ΑΡΙΘ.: 217/20-12-05

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ Ι ΤΜΗΜΑ

Πράξεως

Συν/ση 27η/20-12-2005

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΜΗΜΑ Ι

Αποτελούμενο από τον Πρόεδρο του Τμήματος, Αντιπρόεδρο Γεώργιο-Σταύρο Κούρτη, τους Συμβούλους Κωνσταντίνο Κώη και Ελένη Λυκεσά τους Παρέδρους Ευαγγελία-Ελισάβετ Κουλουμπίνη και Στυλιανό Λεντιδάκη (Εισηγητή), οι οποίοι μετέχουν με συμβουλευτική ψήφο, συνεδρίασε στην αίθουσα διασκέψεων του Καταστήματός του, που βρίσκεται στην Αθήνα, σήμερα 20-12-2005, με την παρουσία της Γραμματέως Αλεξάνδρας Ηλιοπούλου, για να αποφανθεί ύστερα από την με αριθμ. πρωτ. 17320/24-11-2005 αίτηση της Διευθύντριας του Διοικητικού Τμήματος του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας «Κουτλιμπάνειο και Τριανταφύλλειο», Άννας Βασδέκη, για ανάκληση της 105/2005 Πράξης του Τμήματος τούτου, με την οποία κρίθηκαν μη θεωρητέα τα χρηματικά εντάλματα πληρωμής 98, 132 και 143, οικονομικού έτους 2005, του ως άνω νοσοκομείου.

Αφού μελέτησε τα στοιχεία του φακέλου

Και

Έλαβε υπόψη

Την 217/5-12-2005 έγγραφη γνώμη του ασκούντος καθήκοντα Αντεπιτρόπου της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, Συμβούλου, Γεωργίου Βοίλη, κωλυομένου του Γενικού Επιτρόπου, σύμφωνα με την οποία δεν πρέπει να ανακληθεί η πράξη.

Σκέφθηκε κατά το νόμο

Ι. Οι πράξεις που εκδίδονται από το αρμόδιο Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου και αφορούν σε υποθέσεις διαφωνιών Επιτρόπων του, σχετικά με τη θεώρηση ή μη χρηματικών ενταλμάτων, σύμφωνα με τη διαδικασία της παρ. 1 του άρθρου 21 του π.δ/τος 774/1980, αποτελούν πράξεις δικαστικού σχηματισμού που εκδίδονται κατά ρητή συνταγματική επιταγή (άρθρο 98 παρ. 2), χωρίς να τηρούνται οι διατυπώσεις δημοσιότητας του άρθρου 93 παρ. 2 του Συντάγματος. Οι πράξεις αυτές δεν υπόκεινται σε ένδικα ή ενδικοφανή μέσα, ούτε όμως, έχουν χαρακτήρα οριστικής απόφασης, η οποία σύμφωνα με το άρθρο 85 του π.δ/τος 1225/1981 δεν μπορεί να ανακληθεί. Συνεπώς, όπως παγίως γίνεται δεκτό, μπορεί κατ' αρχήν αυτές να ανακληθούν, κατ' ανάλογη εφαρμογή των αρχών του δικαίου για την ανάκληση των διοικητικών πράξεων, λόγω λογιστικού λάθους ή αν εμφιλοχώρησε κατά την έκδοσής τους νομική ή πραγματική πλάνη ή γίνεται επίκληση νέων στοιχείων που δικαιολογούν την ανάκληση. Ως νέα στοιχεία νοούνται εκείνα που είτε προέκυψαν μετά την έκδοση της πράξης της οποίας ζητείται η ανάκληση είτε δεν ελήφθησαν υπόψη από το Τμήμα κατά την έκδοσή της και όχι όταν με βάση τα ίδια νομικά και πραγματικά δεδομένα ζητείται νέα, διαφορετική εκτίμηση και κρίση της υπόθεσης. Της

ανάκλησης αυτής και της εκ νέου έρευνας της υπόθεσης επιλαμβάνεται, κατά την ίδια διαδικασία της έκδοσής τους, το Τμήμα που εξέδωσε την προς ανάκληση πράξη, είτε αυτεπάγγελα δια του Προέδρου, είτε εξ αφορμής αίτησης του διατάκτη της δαπάνης, είτε αίτησης ή αναφοράς τρίτου ενδιαφερόμενου, που απευθύνεται σ' αυτό (βλ. σχετ. Πράξεις Ι Τμήματος Ελεγκτικού Συνεδρίου 134, 126/2002, 133, 87/2001, 183, 153, 74, 38/2000).

II. Ο ν. 2190/1994 "Σύσταση ανεξάρτητης αρχής για την επιλογή προσωπικού και ρύθμιση θεμάτων διοίκησης" (ΦΕΚ 28 Α'), στο άρθρο 21 με τίτλο "Προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου για κάλυψη παροδικών αναγκών", όπως έχει τροποποιηθεί μεταγενέστερα και ισχύει ορίζει στην παράγραφο 1 ότι : «1. Οι δημόσιες υπηρεσίες και τα νομικά πρόσωπα της παρ. 1 του άρθρου 14 του παρόντος νόμου επιτρέπεται να απασχολούν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου για αντιμετώπιση εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών, με τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία των επόμενων παραγράφων», στην παράγραφο 2 (όπως αυτή συμπληρώθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 5 του ν. 2527/1997 και ακολούθως αντικαταστάθηκε με την παρ. 12 του άρθρου 20 του ν. 2738/1999) ότι : «2. Η διάρκεια της απασχόλησης του προσωπικού της παρ. 1 δεν μπορεί να υπερβαίνει τους οκτώ (8) μήνες μέσα σε συνολικό χρόνο δώδεκα (12) μηνών. Στις περιπτώσεις προσωρινής πρόσληψης προσωπικού για αντιμετώπιση, κατά τις ισχύουσες διατάξεις, κατεπειγουσών αναγκών, λόγω απουσίας προσωπικού ή κένωσης θέσεων, η διάρκεια της απασχόλησης δεν μπορεί να υπερβαίνει τους τέσσερις (4) μήνες για το ίδιο άτομο. Παράταση ή σύναψη νέας σύμβασης κατά το αυτό ημερολογιακό έτος ή μετατροπή σε σύμβαση αορίστου χρόνου είναι άκυρες. Ο υπολογισμός του κατά το πρώτο εδάφιο δωδεκαμήνου γίνεται με αφετηρία το τέλος της απασχόλησης για την οποία ο υποψήφιος πρόκειται να προσληφθεί και προς τα πίσω» και στην παράγραφο 21, που προστέθηκε με το άρθρο 21 του ν. 2737/1999 (Α' 174), όπως ισχύει μετά την τροποποίησή της από το άρθρο 10 του ν. 3204/2003 (Α' 296), ορίζει ότι : « 21. α. Η πρόσληψη νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού στα Νοσοκομεία, Κέντρα Υγείας, Κέντρα Ψυχικής Υγείας και Μονάδες Κοινωνικής Φροντίδας για την αναπλήρωση μητέρας υπαλλήλου, στην οποία χορηγούνται άδειες σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 14 του άρθρου 52, της παρ. 1 και του δεύτερου εδαφίου της παρ. 2 του άρθρου 53 του Ν. 2683/1999 (ΦΕΚ 19 Α), καθώς και αναρρωτική άδεια σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-56 του ίδιου νόμου, μεγαλύτερη των τριάντα (30) ημερών, γίνεται σύμφωνα με τη διαδικασία και τα κριτήρια του παρόντος άρθρου και διαρκεί όσο χρόνο απουσιάζει η υπάλληλος που αναπληρώνεται. Ανώτατο όριο απασχόλησης κάθε προσλαμβανομένου ορίζονται οκτώ (8) μήνες, ανά δωδεκάμηνο. Παράταση της σύμβασης πέραν του προηγούμενου ορίου ή μετατροπή της σε σύμβαση αορίστου χρόνου είναι αυτοδικαίως άκυρες. β. Με απόφαση του Υπουργού Υγείας και Πρόνοιας που εκδίδεται κατ' έτος ορίζεται κατά φορέα ο ανώτατος αριθμός προσωπικού, που επιτρέπεται να προσλαμβάνει και να απασχολεί σε εφαρμογή της περίπτωσης α' της παρούσας παραγράφου, εφόσον είναι εξασφαλισμένες οι απαιτούμενες πιστώσεις. Η απόφαση αυτή υπόκειται στην έγκριση της τριμελούς επιτροπής της παρ. 1 του άρθρου 2 της Π.Υ.Σ. 55/1998 (ΦΕΚ 252 Α/12.11.1998), όπως ισχύει.». Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται, πλην άλλων, ότι παρέχεται η δυνατότητα στα Νοσοκομεία να προσλαμβάνουν και να απασχολούν προσωπικό με συμβάσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου, διάρκειας μέχρι τεσσάρων μηνών για αντιμετώπιση κατεπειγουσών αναγκών λόγω απουσίας προσωπικού ή κένωσης θέσεων και μέχρι οκτώ μηνών, αποκλειστικά και μόνο για την αντιμετώπιση εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών, ενώ προβλέπεται περαιτέρω, προς αποφυγή καταστρατήγησης των διατάξεων, ότι

παράταση ή σύναψη νέας σύμβασης κατά το αυτό ημερολογιακό έτος ή μετατροπή σε σύμβαση αορίστου χρόνου είναι άκυρες. Εξάλλου, ειδικά στα Νοσοκομεία, επιτρέπεται η πρόσληψη νοσηλευτικού ή παραϊατρικού προσωπικού για την αναπλήρωση μητέρων υπαλλήλων του ίδιου κλάδου (νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού) όταν οι τελευταίες απουσιάζουν και για όλο το χρονικό διάστημα απουσίας των, με ανώτατο όριο τους οκτώ μήνες, λόγω λήψης, σύμφωνα με τα άρθρα 52 παρ. 1,2,3 και 4, 53 παρ. 1 και 2β, 54,55 και 56 του ν. 2683/1999 (Α' 19), άδειας μητρότητας, ανατροφής παιδιού και αναρρωτικής αδείας μεγαλύτερης των τριάντα ημερών. Η πρόσληψη, στην τελευταία αυτή περίπτωση, γίνεται για την κάλυψη θέσεων συγκεκριμένων υπαλλήλων του νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού, τις οποίες αναπληρώνει αντίστοιχος αριθμός εκ του προσληφθέντος προσωπικού και για το λόγο αυτό, οι μητέρες υπάλληλοι που αναπληρώνονται κατ' εφαρμογή της παρ. 21 του άρθρου 21 του ν. 2190/1994, θα πρέπει να κατανομάζονται, προκειμένου να είναι εφικτός ο έλεγχος της τήρησης των προϋποθέσεων που θέτει ο νόμος (πρβλ. Πρ. Ι Τμ. 443/1991,130/2002,14/2003).

III. Στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου, προκύπτουν τα ακόλουθα: Ο Επίτροπος του Ελεγκτικού Συνεδρίου στο Νομό Λάρισας αρνήθηκε με την 14/23-5-2005 πράξη επιστροφής, να θεωρήσει τα 98, 132 και 143, οικονομικού έτους 2005 χρηματικά εντάλματα πληρωμής του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας «Κουτλιμπάνειο και Τριανταφύλλειο», συνολικού ποσού 3.607,43 ευρώ, που αφορά στην καταβολή αποδοχών της φερομένης ως δικαιούχου, ... , για το χρονικό διάστημα από 20-1-2005 έως 31-3-2005. Τη θεώρηση των χρηματικών αυτών ενταλμάτων, αρνήθηκε ο ανωτέρω Επίτροπος με την αιτιολογία ότι η πρόσληψη της άνω δικαιούχου με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου (οκτάμηνης διάρκειας) σε θέση του κλάδου Διοικητικού – Λογιστικού του ανωτέρω Νοσοκομείου, έγινε κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 21 παρ. 21 του ν.2190/1994, όπως ισχύει. Το Τμήμα τούτο με την υπ' αριθμ. 105/2005 πράξη του έκρινε ότι τα ανωτέρω εντάλματα δεν πρέπει να θεωρηθούν διότι η φερόμενη ως δικαιούχος, μη νομίμως προσλήφθηκε ως διοικητική υπάλληλος για την αναπλήρωση μητέρων-υπαλλήλων οι οποίες ανήκουν στο νοσηλευτικό προσωπικό του Νοσοκομείου, καθόσον οι σχετικές διατάξεις επιτρέπουν την πρόσληψη μόνο νοσηλευτικού και παραϊατρικού, υπό την προϋπόθεση ότι με τον τρόπο αυτό πληρώνονται, για την εύρυθμη λειτουργία της υπηρεσίας, θέσεις μητέρων υπαλλήλων του ίδιου κλάδου (νοσηλευτικού – παραϊατρικού), που απουσιάζουν προσωρινά, λόγω λήψης άδειας μητρότητας, ανατροφής παιδιού και αναρρωτικής αδείας μεγαλύτερης των τριάντα ημερών. Με την κρινόμενη, από 24-11-2005 αίτηση της Διευθύντριας του Διοικητικού Τμήματος του ως άνω Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας, ... , ζητείται η ανάκληση της ανωτέρω πράξης για τους εξής λόγους (όπως αυτοί εκτιμώνται από το δικαστήριο τούτο): α) ότι η πρόσληψη της φερομένης δικαιούχου (.....) με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, οκτάμηνης διάρκειας για την κάλυψη μιας (1) θέσης υπαλλήλου Δ.Ε. Διοικητικού – Λογιστικού στο άνω νοσοκομείο, έγινε μεν κατά παράβαση των σχετικών διατάξεων πρόσληψης, πλην όμως τηρήθηκαν οι προβλεπόμενες διαδικασίες έγκρισης και δημοσιότητάς της. Όμως τα ανωτέρω στοιχεία-γεγονότα, που επικαλείται η αιτούσα με τον ως άνω λόγο ανάκλησης, δεν μπορούν να ανατρέψουν την κρίση της προσβαλλόμενης πράξης, αφού κατά τα αναφερόμενα σ' αυτή αλλά και στη μείζονα σκέψη της παρούσας, η πρόσληψη της φερόμενης δικαιούχου σε θέση του κλάδου Δ.Ε. Διοικητικού- Οικονομικού, για αναπλήρωση μητέρας – υπαλλήλου, δεν βρίσκει έρεισμα στη διάταξη του άρθρου 21 παρ. 21 του ως άνω νόμου (2190/1994 όπως ισχύει), καθόσον η διάταξη αυτή επιτρέπει την πρόσληψη μόνον

νοσηλευτικού και παραϊατρικού προσωπικού για τον ως άνω λόγο (αναπλήρωση μητέρας-υπαλλήλου). β) ότι κατά τη διάρκεια της σύμβασης εργασίας της φερόμενης ως δικαιούχου, μία θέση στο Διοικητικό Τμήμα του άνω νοσοκομείου, ήταν κενή λόγω χορήγησης αδειάς ανατροφής παιδιού στην υπάλληλο του Κλάδου ΔΕ, Διοικητικού, ... Ο λόγος αυτός είναι απορριπτός ως μη νόμιμος, αφού όπως προπαρατέθηκε στον προηγούμενο λόγο δεν επιτρέπεται (δικαιολογείται) η πρόσληψη υπαλλήλου με σύμβαση ορισμένου χρόνου (8μηνης διάρκειας), για την κάλυψη θέσης Δ.Ε. Διοικητικού Οικονομικού λόγω αναπλήρωσης μητέρας-υπαλλήλου που βρίσκεται σε άδεια μητρότητας ή ανατροφής παιδιού. Περαιτέρω και υπό την εκδοχή ότι κατά τον χρόνο προκήρυξης της θέσης του κλάδου Διοικητικού κατηγορίας ΔΕ, συνέτρεχε ο ανωτέρω λόγος απουσίας υπαλλήλου-μητέρας (λόγω άδειας μητρότητας ή ανατροφής παιδιού), θα μπορούσε να προσληφθεί η φερόμενη δικαιούχος με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου, η διάρκεια της οποίας όμως δεν θα υπερέβαινε τους τέσσερις (4) μήνες (άρθρο 21 παρ. 2 εδ. β΄ του ν.2190/1994). Τέλος ζητείται η ανάκληση της προσβαλλόμενης πράξης λόγω συγγνωστής πλάνης, χωρίς, όμως, να προσδιορίζεται ορισμένως σε τι συνίσταται η πλάνη των οργάνων του ως άνω νοσοκομείου και οι συγκεκριμένες συνθήκες που καθιστούν την πλάνη αυτή συγγνωστή. Επομένως ο ως άνω προσβαλλόμενος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αόριστος. Κατ' ακολουθία τούτων, η ανωτέρω αίτηση ανάκλησης πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, αφού δεν προβάλλεται άλλος λόγος και η προσβαλλόμενη πράξη του Τμήματος δεν πρέπει να ανακληθεί.

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την 17320/24-11-2005 αίτηση της Διευθύντριας του Διοικητικού Τμήματος, του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας «Κουτλιμπάνειο και Τριανταφύλλειο», ... για ανάκληση της 105/2005 πράξης του Τμήματος τούτου και αποφαινεται ότι η πράξη αυτή δεν πρέπει να ανακληθεί.

© Νομοτέλεια, Ηπείρου 13, Αθήνα, τηλ. 210 8227952, fax 210 8843339,
support@nomotelia.gr

ΑΡΙΘ.: 408/06

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Αριθμός 408/2006

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Απριλίου 2005, με την εξής σύνθεση : Π.Ζ. Φλώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος που είχε κώλυμα, Ν. Σακελλαρίου, Γ. Ποταμιάς, Σύμβουλοι, Μ. Παπαδοπούλου, Π. Τσούκας, Πάρεδροι. Γραμματέας η Σ. Χάρου.

Για να δικάσει την από 16 Δεκεμβρίου 2003 προσφυγή :

Της ..... , κατοίκου Κίρας Παρνασσίδας, η οποία παρέστη με το δικηγόρο Νικόλαο Μπολόφη (Α.Μ. 5164) που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά των : 1) Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Ι.Κ.Α.) το οποίο παρέστη με το δικηγόρο Ι. Ευαγγελόπουλο (Α.Μ. 5189) που τον διόρισε με πληρεξούσιο και 2) Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, ο οποίος παρέστη με την Ν. Μαριόλη, Πάρεδρα του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

και κατά της υπ' αριθμ. 99/27.5.2003 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Συμβούλου Γ. Ποταμιά.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της προσφεύγουσας, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους προσφυγής και ζήτησε να γίνει δεκτή η προσφυγή, τον πληρεξούσιο του Ι.Κ.Α., και την αντιπρόσωπο του Υπουργού, οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου
κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης προσφυγής έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 1475472, 1257774/2003 ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, με την κρινόμενη προσφυγή ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθμ. 99/27.5.2003 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου του Υπουργείου Εσωτερικών,

Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, με την οποία απορρίφθηκε κατ' ουσίαν ένσταση της προσφεύγουσας κατά της υπ' αριθμ. 397/Συν. 28/12.6.2002 απόφασης του Α' Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Με την απόφαση αυτή επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα, μόνιμη υπάλληλο με βαθμό Γ/ΔΕ, η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για τα πειθαρχικά παραπτώματα της αδικαιολόγητης άρνησης προσέλευσης για ιατρική εξέταση, της ανάρμοστης συμπεριφοράς προς τους πολίτες, της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των υπηρεσιακών καθηκόντων πάνω από τριάντα (30) εργάσιμες ημέρες σε διάστημα ενός (1) έτους και της εμμονής σε άρνηση προσέλευσης για εξέταση από υγειονομική επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 8 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999).

3. Επειδή, στο άρθρο 56 παρ. 8 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 2683/1999, φ. Α' 19) ορίζεται ότι : «Ο υπάλληλος είναι υποχρεωμένος να παρουσιάζεται για ιατρική εξέταση, εφόσον το ζητήσει η Επιτροπή. Αν δεν παρουσιαστεί, δεν χορηγείται αναρρωτική άδεια». Ενώ, στο άρθρο 107 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα ορίζεται ότι : «1. Πειθαρχικά παραπτώματα αποτελούν ιδίως : α) . . . ι) Η αδικαιολόγητη άρνηση προσέλευσης για ιατρική εξέταση . . . ιβ) Η ανάρμοστη συμπεριφορά προς τους πολίτες, η αδικαιολόγητη μη εξυπηρέτησή τους και η μη έγκαιρη διεκπεραίωση των υποθέσεών τους . . .». Τέλος, στο άρθρο 109 παρ. 2 του ως άνω Κώδικα ορίζεται ότι : «2. Η ποινή της οριστικής παύσης μπορεί να επιβληθεί μόνο για τα ακόλουθα παραπτώματα : α) . . . στ) αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των υπηρεσιακών καθηκόντων πάνω από είκοσι δύο (22) εργάσιμες ημέρες συνεχώς ή πάνω από τριάντα (30) εργάσιμες ημέρες σε διάστημα ενός (1) έτους . . . 8) εμμονή σε άρνηση προσέλευσης για εξέταση από υγειονομική επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 8».

4. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από το υπ' αριθμ. Γ17/30/24.8.2001 παραπεμπτήριο έγγραφο του Διοικητή του ΙΚΑ, το από 11/12/2001 πόρισμα ανακρίσεως του μόνιμου υπαλλήλου του ΙΚΑ ..... , την υπ' αριθμ. 397/Σ. 28/12.6.2002 απόφαση του Α' Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων ΙΚΑ, την από 8.9.2002 ένσταση της προσφεύγουσας ενώπιον του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου και την απόφαση του τελευταίου προκύπτουν τα εξής : Α. Η προσφεύγουσα, η οποία υπηρετούσε στο παράρτημα ΙΚΑ Ιτέας, απουσίασε αυθαίρετα από την υπηρεσία της : από 24.09.1999 έως 28.09.1999, από 18.11.1999 έως 19.11.1999, την 25.11.1999, την 29.11.1999, την 13.12.1999, από 17.12.1999 έως 10.01.2000, από 12.01.2000 έως 14.01.2000, από 24.01.2000 έως 31.01.2000, από 02.02.2000 έως 04.02.2000, από 09.02.2000 έως 10.02.2000, την 14.02.2000, την 17.02.2000, από 21.02.2000 έως 22.02.2000, την 03.03.2000, την 10.03.2000, από 14.03.2000 έως 15.03.2000, την 20.03.2000, από 24.03.2000 έως 29.03.2000, από 05.04.2000 έως 05.06.2000, από 08.05.2000 έως 16.05.2000, την 29.05.2000, την 06.06.2000, από 28.06.2000 έως 03.07.2000, την 10.07.2000, την 19.07.2000, την 23.07.2000, από 27.07.2000 έως 28.07.2000, από 02.08.2000 έως 08.08.2000, από 14.08.2000 έως 21.08.2000 και από 04.09.2000 έως 22.09.2000. Εξ άλλου η ανωτέρω κλήθηκε με την υπ' αριθμ. 1891/8.3.2000 πρόσκληση της Α.Υ.Ε. του Τοπικού Υποκαταστήματος ΙΚΑ Άμφισσας για εξέταση ενώπιόν της την 14.3.2000. Την πρόσκληση αυτή αρνήθηκε να την παραλάβει (βλ. σχετική σημείωση στη δεύτερη σελίδα της πρόσκλησης). Ακολούθησε η υπ' αριθμ. 2232/23.3.2000 πρόσκληση τα ίδιας Α.Υ.Ε., με την οποία η ανωτέρω εκαλείτο για εξέταση, την 28.3.2000. Και αυτή την πρόσκληση αρνήθηκε να την παραλάβει (βλ. σχετική σημείωση στη δεύτερη σελίδα της πρόσκλησης). Ακολούθησε η υπ' αριθμ. 2515/3.4.2000 κλήση του Διευθυντή του Υποκαταστήματος, με την οποία η προσφεύγουσα εκαλείτο για εξέταση ενώπιον της Α.Υ.Ε. του Υποκαταστήματος στις 18.4.2000. Η πρόσκληση αυτή, με συνημμένο το υπ' αριθμ.

Γ10/43/8.2.2000 έγγραφο του ΙΚΑ, κοινοποιήθηκε σ' αυτήν στις 4.4.2000 (βλ. σχετική έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή Αργύρη Καταραχιά). Παρά τις επανειλημμένες προσκλήσεις για εξέταση ενώπιον της αρμόδιας υγειονομικής επιτροπής η προσφεύγουσα αρνήθηκε να προσέλθει με αποτέλεσμα η Επιτροπή να μη μπορέσει να γνωματεύσει για την κατάσταση της υγείας της. Πλην των ανωτέρω η προσφεύγουσα συμπεριφερόταν ανάρμοστα στους μόνιμους υπαλλήλους του Υποκαταστήματος, όπως επίσης και στους εκπαιδευόμενους του προγράμματος ΟΑΕΔ, αλλά και προς τους ασφαλισμένους. Ειδικότερα, από 25.10.1999 που ξεκίνησε το β' πεντάμηνο του Προγράμματος ΣΕΚ «εξειδίκευση σε θέματα διοικητικής υποστήριξης υπηρεσιών», καθημερινά, τις ημέρες που δεν απουσίαζε, προσέβαλλε τους εκπαιδευόμενους ..... και ..... και, μάλιστα, παρουσία ασφαλισμένων, με τις φράσεις «εδώ που σας μάζεψαν», «σηκωθείτε να φύγετε», «σας πληρώνουμε τσάμπα και κάθεστε», «κωλόπαιδα», «εμείς είμαστε πτυχιούχοι και όχι μαζώματα της σειφάς όπως μερικοί – μερικοί εδώ μέσα», ειδικά τις ..... και ..... και με τις φράσεις «μη με ζαλίζεις τώρα», «φύγε πάνω από το κεφάλι μου», «τι θες τώρα» και την ..... και με τις φράσεις «γιατί, έχει πτυχίο; φέρτο να το δούμε». Σε ασφαλισμένο, που μόλις είχε πεθάνει η μητέρα του, και απευθύνθηκε σ' αυτήν για εξυπηρέτηση, στις αρχές του 2000, είπε «συλληπητήρια αλλά ας πρόσεχες! Ας ερχόσουν χθές, τώρα φεύγω» και δεν τον εξυπηρέτησε. Τα περιστατικά αυτά έλαβαν χώρα από 25.10.1999, που άρχισε το β' πεντάμηνο του ανωτέρω προγράμματος, μέχρι της υποβολής της σχετικής αναφοράς των ως άνω εκπαιδευομένων προς την προϊσταμένη του ΙΚΑ Ιτέας (υπ' αριθμ. πρωτ. 71/7.1.2000).

5. Επειδή, στην προσφεύγουσα είχε επιβληθεί με την υπ' αριθμ. 114/20.3.1998 απόφαση του Α' Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων του Ι.Κ.Α. η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως για το πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης απουσίας από την υπηρεσία για διάστημα 298 ημερών κατά τα έτη 1995, 1996 και 1997 (μέχρι 17.2.1997), η απόφαση όμως αυτή ακυρώθηκε με την υπ' αριθμ. 2378/1999 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου, με την οποία κρίθηκε ότι, ενόψει των στοιχείων του φακέλου, θα έπρεπε να ερευνηθεί κατά πόσο υφίστανται λόγοι ψυχικής υγείας που ήσαν την ικανότητα της προσφεύγουσας προς καταλογισμό, οπότε, σε καταφατική περίπτωση, θα έπρεπε να κινηθεί η διαδικασία απολύσεώς της λόγω πνευματικής ανεπάρκειας. Στη συνέχεια, η ανωτέρω επανήλθε στην υπηρεσία από 2.8.1999, ωστόσο στις 26.10.1999 παραπέμφθηκε στην ΑΥΕ ΙΚΑ Άμφισσας, πλην όμως αν και κλήθηκε εγγράφως τρεις φορές δεν προσήλθε, όπως προκύπτει από το υπ' αριθμ. 8456/28.1.2000 έγγραφο του Διευθυντή του Υποκαταστήματος ΙΚΑ Άμφισσας. Στη συνέχεια, με την υπ' αριθμ. 383/Σ. 40/11.9.2000 απόφαση του Α' Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων του ΙΚΑ επιβλήθηκε και πάλι σ' αυτήν η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης για τα πειθαρχικά παραπτώματα της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των υπηρεσιακών καθηκόντων, της αρνήσεως εκτελέσεως υπηρεσίας και της ανάρμοστης συμπεριφοράς προς τους προϊσταμένους, συναδέλφους και πολίτες, η οποία όμως ακυρώθηκε με την υπ' αριθμ. 2536/2001 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου. Με την απόφαση αυτή κρίθηκε ότι θα πρέπει, για το ενιαίο της κρίσεως, να ακυρωθεί η πειθαρχική απόφαση και να κινηθεί στα πλαίσια της ανακρίσεως η κατά τα άρθρα 100, 166 και 168 του ν. 2683/1999 διαδικασία για να διαπιστωθεί αν συνέτρεχαν και κατά το διάστημα στο οποίο αναφέρεται η συγκεκριμένη πειθαρχική απόφαση λόγοι ψυχικής υγείας που αίρουν την

ικανότητα καταλογισμού της προσφεύγουσας, οπότε και θα έπρεπε να κινηθεί η διαδικασία απολύσεώς της λόγω πνευματικής ανικανότητας.

6. Επειδή, ο λόγος προσφυγής σύμφωνα με τον οποίο τα πειθαρχικά παραπτώματα για τα οποία τιμωρήθηκε με την προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση η προσφεύγουσα καλύπτονται από το δεδικασμένο των υπ' αριθμ. 2378/1999 και 2536/2001 ακυρωτικών αποφάσεων του παρόντος Δικαστηρίου είναι απορριπτέος ως αβάσιμος διότι οι προαναφερόμενες ακυρωτικές αποφάσεις αφορούν χρονικά διαστήματα προγενέστερα εκείνου κατά το οποίο φέρονται τελεσθέντα τα αποδιδόμενα με την προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση παραπτώματα. Για τον ίδιο λόγο είναι απορριπτέος και ο προσβαλλόμενος λόγος ότι κατά παράβαση του άρθρου 110 παρ. 3 του Υ.Κ. (ν. 2683/1999) ασκήθηκε δεύτερη πειθαρχική δίωξη και της επιβλήθηκε εκ νέου η ποινή της οριστικής παύσεως για το ίδιο πειθαρχικό παράπτωμα για το οποίο και στο παρελθόν της είχε επιβληθεί η ποινή αυτή.

7. Επειδή, οι λόγοι της προσφυγής σύμφωνα με τους οποίους η προσβαλλόμενη πειθαρχική απόφαση στερείται ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελείς διότι όταν το Συμβούλιο της Επικρατείας δικάζει επί προσφυγής, εξετάζει την υπόθεση εξ υπαρχής κατά τον νόμο και την ουσία, έχει δε την εξουσία να προβεί σε αυτοτελή διαπίστωση και εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και διάγνωση της ευθύνης του πειθαρχικώς διωκομένου, επιβάλλοντας την προσήκουσα κατά την κρίση του πειθαρχική ποινή (βλ. ΣΕ 3528/2000, 2841/1999).

8. Επειδή, το Δικαστήριο, συνεκτιμώντας όλα τα ανωτέρω δέχεται ότι η προσφεύγουσα τέλεσε τις πράξεις, για τις οποίες παραπέμφθηκε, συγκεκριμένα, α) απουσίασε αυθαίρετα από την εκτέλεση των υπηρεσιακών της καθηκόντων πάνω από 30 ημέρες σε διάστημα ενός έτους και συγκεκριμένα κατά το χρονικό διάστημα από 24.9.1999 έως 24.9.2000 (βλ. σκέψη 4 Α) και υπέπεσε στο πειθαρχικό παράπτωμα που προβλέπεται από το άρθρο 109 παρ. 2 περ. στ του Υ.Κ., β) υπέπεσε στο πειθαρχικό παράπτωμα της εμμονής σε άρνηση προσέλευσης για εξέταση από υγειονομική επιτροπή (βλ. σκέψη 4 Β) σύμφωνα με το άρθρο 109 παρ. 2 περ. θ' σε συνδυασμό με το άρθρο 56 παρ. 8 του ΥΚ και γ) στο πειθαρχικό παράπτωμα της ανάρμοστης συμπεριφοράς προς τους πολίτες (βλ. σκέψη 4 Γ) που προβλέπεται από το άρθρο 107 παρ. 1 περ. ιβ του ΥΚ. Ενόψει της βαρύτητας των ανωτέρω παραπτωμάτων, του βαθμού της υπαιτιότητας της προσφεύγουσας και της όλης υπηρεσιακής της εικόνας, όπως αυτή προκύπτει από το προσωπικό της μητρώο, προσήκουσα κρίνεται η επιβληθείσα στην προσφεύγουσα πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσεως. Επομένως, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας, με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα και να απορριφθεί κατόπιν αυτού, η κρινόμενη προσφυγή στο σύνολό της.

9. Επειδή, το Δικαστήριο εκτιμώντας τις περιστάσεις απαλλάσσει την προσφεύγουσα από την καταβολή δικαστικής δαπάνης στο Δημόσιο και στο ΙΚΑ.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την προσφυγή.

Διατάσσει την κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου, και

Απαλλάσσει την προσφεύγουσα από την καταβολή δικαστικής δαπάνης.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 11 Μαΐου 2005

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 8ης Φεβρουαρίου 2006

© Νομοτέλεια, Ηπείρου 13, Αθήνα, τηλ. 210 8227952, fax 210 8843339,
support@nomotelia.gr

ΑΡΘΡΟ 50

ΑΡΙΘ.: 1487/09

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΕΦΕΤΕΙΑ

ΠΕΡΙΟΧΗΣ: ΑΘΗΝΩΝ

Έτος: 2009

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ Ε΄

ΑΡΙΘΜΟΣ 1487/2009

Πρόεδρος: Μ. Λεντάρη, Προεδρεύουσα Εφέτης ΔΔ

Εισηγήτρια: Ε. Παπαδημητρίου, Εφέτης ΔΔ

Δικηγόροι: Περ. Αγγέλου, Πάρεδρος ΝΣΚ, Κ. Καλονόμος

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

ΘΕΩΡΙΑ & ΠΡΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΤΟΣ: 2009 ΣΕΛ.: 1398

[...] 2. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, ο αιτών, Αρχιπυροσβέστης του Πυροσβεστικού Σώματος, ζητά, κατ' εκτίμηση του δικογράφου, παραδεκτώς την ακύρωση της άρνησης της Διοίκησης, η οποία εκδηλώθηκε με την υπ' αριθμ. .../30.6.2008 απόφαση του Διευθυντή Διεύθυνσης Προσωπικού, Β' Κλάδου Διοικητικής Υποστήριξης, του Αρχηγείου του Πυροσβεστικού Σώματος (ΠΥ ... αρ. πρωτ. 3447/ΦΑ 14924/14.7.2008), να ικανοποιήσει το αίτημα που υπέβαλε για χορήγηση σ' αυτόν ειδικής εννεάμηνης άδειας με αποδοχές για ανατροφή τέκνου, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 53 (παρ. 2 εδ. β') του Υπαλληλικού Κώδικα (Ν 3528/2007 , ΦΕΚ Α' 26).

3. Επειδή, στη διάταξη του άρθρου 4 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «1. Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. 2. Οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις. 3. ...». Επίσης στη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 116 του Συντ ., όπως η παρ. αυτή ισχύει μετά την αναθεώρησή της με το Ψήφισμα της 6.4.2001 της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων, ορίζεται ότι: «2. Δεν αποτελεί διάκριση λόγω φύλου η λήψη θετικών μέτρων για την προώθηση της ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών. Το Κράτος μεριμνά για την άρση των ανισοτήτων που υφίστανται στην πράξη, ιδίως σε βάρος των γυναικών». Με την παράγραφο αυτή, πριν από την αναθεώρησή της, οριζόταν ότι «Αποκλίσεις από τους ορισμούς της παρ. 2 του άρθρου 4 επιτρέπονται μόνο για σοβαρούς λόγους, στις περιπτώσεις που ορίζει ειδικά ο νόμος». Περαιτέρω στη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 21 του Συντ . ορίζεται ότι: «Η οικογένεια ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής του Έθνους, καθώς και ο γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του Κράτους» και στη διάταξη της παρ. 5 του ίδιου άρθρου, που προστέθηκε με το προαναφερθέν Ψήφισμα της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής, ορίζεται ότι: «Ο σχεδιασμός και η εφαρμογή δημογραφικής πολιτικής καθώς και η λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων αποτελεί υποχρέωση του Κράτους». Τέλος, στη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 25 του Συντ ., όπως αυτή ισχύει μετά την αναθεώρησή της με το πιο πάνω Ψήφισμα της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής, ορίζεται ότι: «1. Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους. Όλα τα κρατικά όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την ανεμπόδιση και αποτελεσματική άσκησή τους. Τα δικαιώματα αυτά ισχύουν και στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών στις οποίες προσιδιάζουν. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας».

4. Επειδή, εξάλλου, όπως προκύπτει από τις διατάξεις της οδηγίας 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 9.2.1976, ΕΕ, Ν. αριθμ. 39/40/14.12.1976, όπως ισχύει, θεσπίζεται, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα με αυτή, στα Κράτη-Μέλη (ΚΜ) της Ευρωπαϊκής Ενώσεως (ΕΕ) η υποχρέωση της τήρησης της «αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ανδρών και γυναικών όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, συμπεριλαμβανομένης και της επαγγελματικής προωθήσεως και την επαγγελματική εκπαίδευση, καθώς και τις συνθήκες εργασίας...», απαγορευομένης «κάθε διακρίσεως που θεσπίζεται στο φύλο είτε άμεσα, είτε έμμεσα σε συσχετισμό ιδίως με την οικογενειακή κατάσταση», (βλ. άρθρο 1 και επ. της πιο πάνω οδηγίας, βλ. σχετικά ΔΕΚ 18.3.2004 Gomez, C-342/01, 3.2.2000, Mahlburg C-207/98, M. Boyle

C-411/96 κ.α. ΣτΕ 1/2006).

5. Επειδή, με βάση το άρθρο 4 (παρ. 2) της Συμφωνίας για την Κοινωνική Πολιτική, που συνήφθη στο Μάαστριχτ, στις 7.2.1992 μεταξύ των Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κυρώθηκε, μαζί με την Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, με το άρθρο πρώτο του

N 2077/1992 (ΦΕΚ Α' 136), εκδόθηκε η Οδηγία 96/34 /ΕΚ του Συμβουλίου της 3.6.1996, (ΕΕ L αριθμ. 145/4/19.6.1996), σχετικά με τη συμφωνία - πλαίσιο για τη γονική άδεια, που συνήφθη στις 14.12.1995, από τις διεπαγγελματικές οργανώσεις γενικού χαρακτήρος (UNICE, CEEP και CES), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 97/75 /ΕΚ του Συμβουλίου της 15.12.1997 (ΕΕ L αριθμός 16/16.1.1998). Με την Οδηγία αυτή, που αποσκοπούσε στην υλοποίηση της συναφθείσας από τις παραπάνω διεπαγγελματικές οργανώσεις συμφωνίας-πλαίσιο (άρθρο 1), ορίστηκε ότι τα κράτη μέλη έχουν υποχρέωση να θέσουν σε ισχύ τις αναγκαίες για την συμμόρφωση νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις έως την 3.6.1998 ή ένα έτος αργότερα. Η εν λόγω συμφωνία των διεπαγγελματικών οργανώσεων, που συνδημοσιεύθηκε σε παράρτημα, στην επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προέβλεπε τα εξής: «9. Η παρούσα συμφωνία αποτελεί συμφωνία πλαίσιο που ορίζει τους ελάχιστους κανόνες και διατάξεις για τη γονική άδεια, διαφορετικής της άδειας μητρότητας... Ρήτρα 2: Γονική άδεια 1. Δυνάμει της παρούσας συμφωνίας, παρέχεται ατομικό δικαίωμα γονικής άδειας στους εργαζόμενους, άνδρες και γυναίκες, λόγω γέννησης ή υιοθεσίας παιδιού, ώστε να μπορέσουν να ασχοληθούν με το παιδί αυτό τουλάχιστον επί τρεις μήνες, μέχρι μιας ηλικίας, η οποία μπορεί να φθάσει μέχρι τα 8 έτη και προσδιορίζεται από τα κράτη μέλη ή και τους κοινωνικούς εταίρους».

Με τις διατάξεις της ανωτέρω οδηγίας καθιερώνεται για τα κράτη-μέλη της ΕΕ «η αρχή της εναρμόνισης (συμφιλίωσης) της επαγγελματικής με την οικογενειακή ζωή», ως φυσικό συμπλήρωμα της αρχής της ίσης μεταχείρισης μεταξύ ανδρών και γυναικών, αλλά και ως μέσο για την ουσιαστική εφαρμογή της, με την αναγνώριση στους εργαζόμενους τόσο στο δημόσιο, όσο και στον ιδιωτικό τομέα, άνδρες και γυναίκες, αντίστοιχου προσωπικού δικαιώματος, να λαμβάνουν γονική άδεια, για να μπορούν να ασχοληθούν με την ανατροφή των τέκνων τους, ώστε να καθίσταται στην πράξη εφικτός, τόσο για τους άνδρες όσο και για τις γυναίκες, ο συνδυασμός των επαγγελματικών ευθυνών με τις οικογενειακές τους υποχρεώσεις και ειδικότερα να ενθαρρυνθούν οι άνδρες «να αναλάβουν ίσο μέρος των οικογενειακών ευθυνών», λαμβάνοντας γονική άδεια, για να ασχοληθούν και αυτοί με την ανατροφή των τέκνων τους (πρβλ. ΣτΕ 1/2006 , 3405/2006).

6. Επειδή, στις διατάξεις του άρθρου 1 του Ν 1483/1984 «Προστασία και διευκόλυνση των εργαζομένων με οικογενειακές υποχρεώσεις Τροποποιήσεις και βελτιώσεις εργατικών νόμων» (ΦΕΚ Α' 153) ορίζονται τα εξής: «1. Οι διατάξεις του Κεφαλαίου αυτού εφαρμόζονται στους εργαζόμενους με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ή σχέση έμμισθης εντολής, σε επιχειρήσεις ή εκμεταλλεύσεις. Αφορούν τους εργαζόμενους και των δύο φύλων, που έχουν υποχρεώσεις προς εξαρτώμενα από αυτούς παιδιά ή άλλα μέλη της οικογένειάς τους που έχουν ανάγκη τις φροντίδες ή την υποστήριξή τους, ώστε να διευκολύνεται η προετοιμασία τους για την είσοδο στην απασχόληση, η διατήρησή της, καθώς και η επαγγελματική τους εξέλιξη» και στις διατάξεις του άρθρου 5 του ίδιου νόμου, όπως η παράγραφος 1 αυτού

αντικαταστάθηκε με το άρθρο 25 του Ν 2640/1998 (ΦΕΚ Α' 206) ορίζεται ότι: «1. Ο γονέας που έχει τις προϋποθέσεις της παρ. 1 του άρθρου 1 και έχει συμπληρώσει ένα (1) χρόνο εργασίας στον ίδιο εργοδότη δικαιούται να λάβει γονική άδεια ανατροφής του παιδιού, στο χρονικό διάστημα από τη λήξη της άδειας μητρότητας μέχρις ότου το παιδί συμπληρώσει ηλικία τριών και μισό (3 ½) ετών. Η άδεια αυτή είναι χωρίς αποδοχές, η διάρκειά της μπορεί να φθάσει τους τρεις και μισό (3 ½) μήνες για κάθε γονέα και δίνεται από τον εργοδότη, με βάση τη σειρά προτεραιότητας των απασχολούμενων στην επιχείρηση για κάθε ημερολογιακό έτος. Οι ρυθμίσεις της παρούσας παραγράφου ισχύουν και για τους απασχολούμενους στο Δημόσιο, τα ΝΠΔΔ και τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης. Η καταγγελία της σύμβασης εργασίας, που γίνεται εξαιτίας της άσκησης του δικαιώματος για λήψη γονικής άδειας ανατροφής, είναι άκυρη».

6. [ενν. 7] Επειδή, εξάλλου, στις διατάξεις του άρθρου 51 του νέου Υπαλληλικού Κώδικα (Ν 3528/2007, ΦΕΚ Α' 26) ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Άρθρο 51. Άδειες χωρίς αποδοχές.

1. Επιτρέπεται η χορήγηση στον υπάλληλο, μετά από αίτησή του, άδειας χωρίς αποδοχές, εφόσον οι ανάγκες της υπηρεσίας το επιτρέπουν. Η άδεια αυτή δεν μπορεί να υπερβεί τον ένα (1) μήνα εντός του ίδιου ημερολογιακού έτους. 2. Στους υπαλλήλους επιτρέπεται η χορήγηση άδειας χωρίς αποδοχές συνολικής διάρκειας έως δύο (2) ετών, ύστερα από αίτησή τους και γνώμη του υπηρεσιακού συμβουλίου, για σοβαρούς ιδιωτικούς λόγους. 3.....4.....5.....6.....» και στις διατάξεις του άρθρου 52 (παρ.1) του ίδιου Κώδικα ορίζονται τα εξής: «Άρθρο 52. Άδειες μητρότητας. 1. Στις υπαλλήλους οι οποίες κυοφορούν χορηγείται άδεια μητρότητας με πλήρεις αποδοχές δύο (2) μήνες πριν και τρεις (3) μήνες μετά τον τοκετό..... Η άδεια λόγω κυοφορίας χορηγείται ύστερα από βεβαίωση του θεράποντος ιατρού για τον πιθανολογούμενο χρόνο τοκετού». Περαιτέρω, στις διατάξεις του άρθρου 53 του παραπάνω Κώδικα ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Άρθρο 53. Διευκολύνσεις υπαλλήλων με οικογενειακές υποχρεώσεις. 1. Η προβλεπόμενη από την παρ. 2 του άρθρου 51 του παρόντος άδεια χορηγείται υποχρεωτικά, χωρίς γνώμη υπηρεσιακού συμβουλίου, όταν πρόκειται για ανατροφή παιδιού ηλικίας έως και έξι (6) ετών..... 2. Ο χρόνος εργασίας του γονέα υπαλλήλου μειώνεται κατά δύο (2) ώρες ημερησίως, εφόσον έχει τέκνα ηλικίας έως δύο (2) ετών, και κατά μία (1) ώρα, εφόσον έχει τέκνα ηλικίας από δύο (2) έως τεσσάρων (4) ετών. Ο γονέας υπάλληλος δικαιούται εννέα (9) μήνες άδεια με αποδοχές για ανατροφή παιδιού, εφόσον δεν κάνει χρήση του κατά το προηγούμενο εδάφιο μειωμένου ωραρίου. 3. Αν και οι δύο γονείς είναι υπάλληλοι, με κοινή τους δήλωση που κατατίθεται στις υπηρεσίες τους καθορίζεται ποιος από τους δύο θα κάνει χρήση του μειωμένου ωραρίου ή της άδειας ανατροφής, εκτός αν με την ανωτέρω κοινή τους δήλωση καθορίσουν χρονικά διαστήματα που ο καθένας θα κάνει χρήση, αλλά πάντοτε διαδοχικώς και μέσα στα χρονικά όρια της προηγούμενης παραγράφου. Αν η σύζυγος του υπαλλήλου ή ο σύζυγος της υπαλλήλου εργάζεται στον ιδιωτικό τομέα, εφόσον δικαιούται όμοιων ολικώς ή μερικώς διευκολύνσεων, ο σύζυγος ή η σύζυγος υπάλληλος δικαιούται να κάνει χρήση των διευκολύνσεων της παραγράφου 2 κατά το μέρος που η σύζυγος αυτού ή ο σύζυγος αυτής δεν κάνει χρήση των δικών της ή των δικών του δικαιωμάτων ή κατά το μέρος που αυτά υπολείπονται των διευκολύνσεων της παρ. 2. Αν η σύζυγος του υπαλλήλου δεν εργάζεται ή δεν ασκεί οποιοδήποτε επάγγελμα, ο σύζυγος δεν δικαιούται να κάνει χρήση των διευκολύνσεων της παρ. 2, εκτός αν λόγω σοβαρής πάθησης ή βλάβης κριθεί ανίκανη να αντιμετωπίζει τις

ανάγκες ανατροφής του παιδιού, σύμφωνα με βεβαίωση της Δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής στην αρμοδιότητα της οποίας υπάγεται ο υπάλληλος. 4. Όταν ο ένας γονέας λάβει την άδεια της παρ. 1 ο άλλος δεν έχει δικαίωμα να κάνει χρήση των διευκολύνσεων της παρ. 2 για το ίδιο διάστημα. 5. Σε περίπτωση διάστασης, διαζυγίου, χηρείας ή γέννησης τέκνου χωρίς γάμο των γονέων του, την άδεια της παρ. 1 δικαιούται ο γονέας που ασκεί τη γονική μέριμνα. 5.....6....».

Οι προπαρατεθείσες διατάξεις των άρθρων 51 και 52 (παρ. 1) του νέου Υπαλληλικού Κώδικα (Ν 3528/2007, ΦΕΚ Α' 26), που ισχύει από 1.1.1998, αποτελούν επανάληψη των αντίστοιχων άρθρων, με τους αυτούς αριθμούς (51 και 52), του προηγούμενου Υπαλληλικού Κώδικα (Ν 2683/1999, ΦΕΚ Α' 19), ενώ το άρθρο 53 αυτού αποτελεί μεν και αυτό επανάληψη του αντίστοιχου άρθρου με τον ίδιο αριθμό (53) του προηγούμενου Υπαλληλικού Κώδικα, όμως, το β' εδάφιο της παρ. 2 του άρθρου αυτού, στο οποίο οριζόταν ότι: «Η μητέρα υπάλληλος δικαιούται εννέα (9) μήνες άδεια με αποδοχές για ανατροφή παιδιού....», τροποποιήθηκε ως εξής: «Ο γονέας υπάλληλος δικαιούται εννέα (9) μήνες άδεια με αποδοχές για ανατροφή παιδιού....». Επίσης, προστέθηκε νέα παρ. 3 στο άρθρο 53, στην οποία καθορίζονται οι προϋποθέσεις και ο τρόπος χορήγησης της παραπάνω εννεάμηνης άδειας με αποδοχές για ανατροφή παιδιού μεταξύ των δύο συζύγων, και αναριθμήθηκαν οι επόμενες παράγραφοι. Με τις τροποποιήσεις αυτές του νέου Υπαλληλικού Κώδικα, στα πλαίσια της εναρμόνισης της ελληνικής νομοθεσίας προς προπαρατεθείσες κοινοτικές οδηγίες (96/34/ΕΚ του Συμβουλίου της 3.6.1996 και 97/75/ΕΚ του Συμβουλίου της 15.12.1997) και την απορρέουσα από τις οδηγίες αυτές «αρχή της εναρμόνισης (συμφιλίωσης) της επαγγελματικής με την οικογενειακή ζωή», ως φυσικό συμπλήρωμα της αρχής της ίσης μεταχείρισης μεταξύ ανδρών και γυναικών, προβλέπεται πλέον νομοθετικά η χορήγηση της εννεάμηνης άδειας με αποδοχές για ανατροφή παιδιού και στους δύο συζύγους.

7. [ενν. 8] Επειδή, περαιτέρω, στις διατάξεις του άρθρου 9 (παρ. 1) του ΠΔ 210/1992 «Κωδικοποίηση διατάξεων Προεδρικών Διαταγμάτων του Κανονισμού Εσωτερικής Υπηρεσίας του Πυροσβεστικού Σώματος» (ΦΕΚ Α' 99) ορίζεται ότι: «1. Οι υπάλληλοι του Πυροσβεστικού Σώματος, ως τακτικοί δημόσιοι πολιτικοί υπάλληλοι υπάγονται στις ειδικές διατάξεις του Σώματος και στις διατάξεις του παρόντος Διατάγματος και εφαρμόζονται και σ' αυτούς όλες οι διατάξεις που ισχύουν για τους τακτικούς δημόσιους υπαλλήλους, εφόσον δεν καθορίζεται διαφορετικά στη νομοθεσία που ισχύει για το Πυροσβεστικό Σώμα». Επίσης, στις διατάξεις του άρθρου 105 (παρ. 1 και 2) του παραπάνω ΠΔ ορίζεται ότι: «1. Οι ειδικές άδειες και οι άδειες εξετάσεων που προβλέπονται από τα άρθρα 50 παρ. 1 και 2 και 60 του Ν 2683/1999 (ΦΕΚ Α' 19) αντίστοιχα για τους πολιτικούς διοικητικούς υπαλλήλους χορηγούνται για τους ίδιους λόγους και με τις ίδιες προϋποθέσεις και στους υπαλλήλους του πυροσβεστικού προσωπικού του Πυροσβεστικού Σώματος.... 2. Η γονική άδεια και οι άλλες διευκολύνσεις που προβλέπονται από τις διατάξεις του Ν 1483/1984 (ΦΕΚ Α' 153) όπως αυτές επεκτάθηκαν στο Δημόσιο με το ΠΔ 193/1988 (ΦΕΚ Α' 84) χορηγούνται και στους πυροσβεστικούς υπαλλήλους με οικογενειακές υποχρεώσεις. 3.....». Η παρ. 2 καταργήθηκε και η παρ. 3 αναριθμήθηκε σε 2 με το άρθρο 3 ΠΔ 247/1999 (ΦΕΚ Α' 203/4.10.1999). Εξάλλου, στις διατάξεις του άρθρου 105Α του ΠΔ 210/1992, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 3 ΠΔ 247/1999 (ΦΕΚ Α' 203/4.10.1999), ορίζεται ότι: «1. Στο γυναικείο πυροσβεστικό προσωπικό που κυοφορεί χορηγείται ύστερα από βεβαίωση του θεράποντος γιατρού για το χρόνο

κήσης, άδεια μητρότητας ενός έτους, με πλήρεις αποδοχές με τη συμπλήρωση του τέταρτου μήνα κήσης, χωρίς δικαίωμα χορήγησης των διευκολύνσεων που προβλέπονται για τους πολιτικούς διοικητικούς υπαλλήλους του κράτους. Σε περίπτωση που σε κυοφορούσα υπάλληλο του πυροσβεστικού προσωπικού χορηγηθεί, λόγω θεραπείας, κατά τη διάρκεια κήσης αναρρωτική άδεια, αυτή αφαιρείται από την ως άνω ετήσια άδεια. 2. ... 3. Ο χρόνος εργασίας του γυναικείου πυροσβεστικού προσωπικού είναι όμοιος με εκείνο που ισχύει για τους άνδρες. Κατ' εξαίρεση, δεν ανατίθεται στις μητέρες υπαλλήλους του πυροσβεστικού προσωπικού με παιδιά ηλικίας μέχρι τεσσάρων (4) ετών υπηρεσία Γ' φυλακής, εκτός αν οι υπηρεσιακές ανάγκες το επιβάλλουν, λόγω έλλειψης προσωπικού.....» και με τη διάταξη του άρθρου 4 (παρ. 2) του ΠΔ 168/2003 (ΦΕΚ Α' 138) ορίσθηκε ότι: «Η προβλεπόμενη από την παρ.1 του άρθρου 105 του ΠΔ 210/92 (ΦΕΚ Α' 9) άδεια κήσης ορίζεται σε δεκατέσσερις (14) μήνες».

8. [ενν. 9] Επειδή, από την προαναφερθείσα διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 105Α του ΠΔ 210/1992 , σε συνδυασμό και με τη διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 4 του ΠΔ 168/2003 , προκύπτει ότι στο γυναικείο πυροσβεστικό προσωπικό που κυοφορεί χορηγείται άδεια κήσης-μητρότητας δεκατεσσάρων (14) μηνών. Οι διατάξεις αυτές είναι ειδικές, ενώ αναφέρεται, επίσης ειδικά, στην πρώτη από αυτές ότι το εν λόγω γυναικείο πυροσβεστικό προσωπικό δεν έχει δικαίωμα χορήγησης των διευκολύνσεων που προβλέπονται για τους πολιτικούς διοικητικούς υπαλλήλους του Κράτους. Η κατά τα ανωτέρω χορηγούμενη άδεια, αντιστοιχεί, συνολικά, στην άδεια μητρότητας (δύο μήνες πριν και τρεις μήνες μετά τον τοκετό, σύνολο πέντε μήνες) και άδεια ανατροφής τέκνου (εννέα μήνες), που προβλέπονται στις διατάξεις του άρθρου 53 (παρ. 1 και 2) του νέου Υπαλληλικού Κώδικα (Ν 3528/2007 , ΦΕΚ Α' 26), χορηγείται, όμως, κατά τη ρητή διατύπωση των παραπάνω ειδικών διατάξεων του άρθρου 105Α του ΠΔ 210/1992 , μόνο, στο γυναικείο πυροσβεστικό προσωπικό. Άλλωστε, η διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 105 του ΠΔ 210/1992 , με την οποία οριζόταν ότι η γονική άδεια και οι άλλες διευκολύνσεις που προβλέπονται από τις διατάξεις του Ν 1483/1984 , χορηγούνταν και στους πυροσβεστικούς υπαλλήλους με οικογενειακές υποχρεώσεις, καταργήθηκε με το άρθρο 3 ΠΔ 247/1999 . Ενόψει, όμως, του νομοθετικού κενού που υφίσταται ως προς τη χορήγηση άδειας ανατροφής τέκνου και στο ανδρικό πυροσβεστικό προσωπικό, οι ειδικές διατάξεις του άρθρου 105Α του ΠΔ 210/1992 , ερμηνευόμενες, σε συνδυασμό με τις παραπάνω διατάξεις του άρθρου 53 (παρ. 1 και 2) του νέου Υπαλληλικού Κώδικα και του άρθρου 21 του Συντ . που προπαρατέθηκε, το οποίο θέτει την μητρότητα και την παιδική ηλικία υπό την προστασία του Κράτους και αποσκοπεί στην αντιμετώπιση του οξυμένου δημογραφικού προβλήματος της χώρας, έχει την έννοια ότι, για το ζήτημα αυτό οι εν λόγω ειδικές διατάξεις παραπέμπουν στις εκάστοτε ισχύουσες διατάξεις για τους δημόσιους υπαλλήλους, οι οποίες προβλέπουν όχι μόνον τις άδειες μητρότητας (κήσης και λοχείας), αλλά και κάθε άλλη άδεια που αποβλέπει στην προστασία της μητρότητας και της παιδικής ηλικίας και οι οποίες με βάση την αρχή της ισότητας (άρθρα 4 και 116 παρ. 2 του Συντ .) χορηγούνται και στους άνδρες πυροσβεστικούς υπαλλήλους. Η ερμηνεία αυτή επιβάλλεται από το γεγονός ότι ο έλληνας νομοθέτης, ο οποίος δεν έχει προβλέψει ειδική ρύθμιση για τη χορήγηση άδειας με αποδοχές στους άνδρες πυροσβεστικούς υπαλλήλους για την ανατροφή των τέκνων τους, οφείλει να προστατεύει την επαγγελματική και οικογενειακή ζωή, σε εκπλήρωση της υποχρέωσης που απορρέει, τόσο από το άρθρο 21 του Συντ ., όσο και

από την αρχή του κοινοτικού δικαίου περί συμφιλίωσης της οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής, που εκφράζεται και με τις διατάξεις της Οδηγίας 96/34/ΕΚ του Συμβουλίου της 3.6.1996, (ΕΕ αριθ. L 145 της 19.6.1996), όπως τροποποιήθηκε με την Οδηγία 97/75 /ΕΚ του Συμβουλίου της 15.12.1997 (ΕΕ αριθ. L 10 της 16.1.1998), όπου προβλέπεται χορήγηση γονικής άδειας σε όλους τους εργαζόμενους (πρβλ ΣτΕ 1/2006 , 3405/2006).

9. [ενν. 10] Επειδή, στην προκείμενη περίπτωση, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν τα εξής: Ο αιτών Αρχιπυροσβέστης του Πυροσβεστικού Σώματος, που υπηρετεί στην Πυροσβεστική Υπηρεσία ..., ζήτησε, με την υπ' αριθ. .../ΦΑ 14924/4.6.2008 αίτησή του, να του χορηγηθεί η ειδική άδεια, διάρκειας εννέα (9) μηνών, για την ανατροφή της θυγατέρας του, που γεννήθηκε στις 19.2.2008, μετ' αποδοχών, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 53 (παρ. 2 εδαφ. β') του Υπαλληλικού Κώδικα (N 3528/2007). Το αίτημά του αυτό απορρίφθηκε με την υπ' αριθ. .../ΦΑ 14924/30.6.2008 απόφαση της Διεύθυνσης Προσωπικού του Αρχηγείου Πυροσβεστικού Σώματος, (προσβαλλόμενη πράξη), με την αιτιολογία ότι το αίτημα αυτό «δεν μπορεί να ικανοποιηθεί επειδή δεν προβλέπεται σύμφωνα με το

ΠΔ 210/1992 (ΚΕΥΠΣ)». Με την κρινόμενη αίτηση ακύρωσης ο αιτών προβάλλει ότι, κατά παράβαση της αρχής της ισότητας του άρθρου 4 (παρ. 1) του Συντ. και του άρθρου 53 (παρ. 2 εδ. β') του Ν 3528/2007 , σε συνδυασμό με τις κοινοτικές οδηγίες 76/207/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 9.2.1976, 96/34/ΕΚ του Συμβουλίου της 3.6.1996 και 97/75/ΕΚ του Συμβουλίου της 15.12.1997, με τις οποίες καθιερώνεται η αρχή της ίσης μεταχείρισης μεταξύ ανδρών και γυναικών, όσον αφορά την πρόσβαση σε απασχόληση, και η αρχή της εναρμόνισης (συμφιλίωσης) της επαγγελματικής με την οικογενειακή ζωή, ως φυσικό συμπλήρωμα της αρχής της ίσης μεταχείρισης μεταξύ ανδρών και γυναικών, απορρίφθηκε το αίτημά του. Προσκομίζει δε, μεταξύ άλλων, α) την .../16.7.2008 ληξιαρχική πράξη γέννησης, από την οποία προκύπτει η γέννηση της θυγατρός του στις 19.2.2008,

β)βεβαίωση του ..., με την οποία βεβαιώνεται ότι η ..., σύζυγος ..., απασχολείται στην επιχείρησή του με πλήρες ωράριο και γ) υπεύθυνη δήλωσή της ....., με την οποία δηλώνεται ότι δεν κάνει χρήση της γονικής άδειας ανατροφής ανήλικου τέκνου.

10. [ενν. 11] Επειδή, σύμφωνα με τα όσα έγιναν δεκτά στην όγδοη σκέψη της παρούσας, οι προπαρατεθείσες διατάξεις του άρθρου 53 (παρ. 2 εδαφ. β') του νέου Υπαλληλικού Κώδικα, με τις οποίες παρέχεται στο «γονέα δημόσιο υπάλληλο», ανεξαρτήτως φύλου, η ειδική άδεια ανατροφής τέκνου μετ' αποδοχών διάρκειας εννέα (9) μηνών, ερμηνευόμενες σε συνδυασμό με τη συνταγματικά κατοχυρωμένες αρχές της ισότητας των δύο φύλων και της προστασίας της οικογένειας, καθώς και τις προαναφερόμενες αρχές του κοινοτικού δικαίου, περί της ίσης μεταχείρισης μεταξύ ανδρών και γυναικών και περί της εναρμόνισης μεταξύ της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής, έχουν εφαρμογή και στην προκείμενη περίπτωση, θεωρουμένων των ειδικών διατάξεων του ΠΔ 210/1992 , που διέπουν το Πυροσβεστικό Σώμα και προβλέπουν στο άρθρο 105Α, μακρά άδεια κύησης και μητρότητας συνολικής διάρκειας δεκατεσσάρων (14) μηνών, μόνο, για τη μητέρα πυροσβεστική υπάλληλο (που αντιστοιχεί στην χορηγούμενη στους λοιπούς δημόσιους υπαλλήλους άδεια κύησης πέντε (5) μηνών και άδεια ανατροφής τέκνου εννέα (9) μηνών), ότι παραπέμπουν κατά τα λοιπά στις εκάστοτε ισχύουσες διατάξεις για τους δημόσιους υπαλλήλους. Ενόψει τούτων πρέπει να θεωρηθεί ότι

και ο πατέρας πυροσβεστικός υπάλληλος δικαιούται, επίσης, να ζητήσει να του χορηγηθεί η προβλεπόμενη από την διάταξη της παρ. 2 εδ. β' του άρθρου 53 του νέου Υπαλληλικού Κώδικα, που εφαρμόζεται αναλόγως και κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στη διάταξη αυτή, ειδική άδεια μετ' αποδοχών διάρκειας εννέα μηνών, προκειμένου να ασχοληθεί με την ανατροφή του τέκνου του (πρβλ. ΔΕΚ 13.11.1990 Marleasing C 106-89, 30.4.1998, Thibault C-136/95, 17.4.1997, ΔΕΗ κατά Εβρενοπούλου C 147-95 13.7.2000, Centrosteeel C-456/98, 29.11.2001, Griesmar C 366/99, πρβλ. ΣτΕ 1/2006 , 3405/2006, 3311/2007). Πρέπει δε απορριφθούν ως αβάσιμοι οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί του Ελληνικού Δημοσίου, δεδομένου ότι οι ειδικές διατάξεις του άρθρου 105Α του

ΠΔ 210/1992 , που προβλέπουν τη χορήγηση άδειας μητρότητας διάρκειας δέκα τεσσάρων (14) μηνών, δηλαδή πολύ μεγαλύτερης από εκείνη που χορηγείται στις λοιπές υπαλλήλους του Δημοσίου που κυοφορούν και αποκλείουν το δικαίωμα λήψης από το γυναικείο πυροσβεστικό προσωπικό των διευκολύνσεων, που προβλέπονται από το άρθρο 53 του Ν 3528/2007 , για τους πολιτικούς διοικητικούς υπαλλήλους του Κράτους, αφορούν, μόνον, τις γυναίκες πυροσβεστικούς υπαλλήλους και όχι και τους άνδρες, ως προς τους οποίους υφίσταται νομοθετικό κενό, η κάλυψη του οποίου δικαιολογείται με ανάλογη εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 53 (παρ. 2 εδ. β') του νέου Υπαλληλικού Κώδικα, κατ' επιταγή των συνταγματικών και κοινοτικών αρχών που προπαρατέθηκαν. Επίσης, οι ισχυρισμοί του Ελληνικού Δημοσίου, ότι η προσβαλλόμενη άρνηση της Διοίκησης υπαγορεύεται από λόγους εύρυθμης λειτουργίας της υπηρεσίας και από λόγους δημοσίου συμφέροντος και βρίσκεται εντός των ορίων της αρχής της χρηστής διοίκησης, ενόψει των αυξημένων απαιτήσεων του Πυροσβεστικού Σώματος σε ανθρώπινο δυναμικό και των εξαιρετικών υπηρεσιακών αναγκών, οι οποίες επιβάλλουν τη μη χορήγηση άδειας τόσο μακράς διάρκειας (εννέα μηνών) για την ανατροφή τέκνου στους άνδρες πυροσβεστικούς υπαλλήλους, που στελεχώνουν κατά συντριπτική πλειοψηφία το Πυροσβεστικό Σώμα, διότι αυτοί επιτελούν επιχειρησιακό έργο, ειδικά κατά την θερινή περίοδο, κατά την οποία είναι αναγκαία ακόμη και η πρόσληψη εποχικών πυροσβεστών για την αντιμετώπιση των αναγκών αυτών, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Και τούτο διότι οι υπηρεσιακές ανάγκες του Πυροσβεστικού Σώματος, που μπορούν, άλλωστε, να καλυφθούν με την πρόσληψη μόνιμων ή εποχικών πυροσβεστικών υπαλλήλων, δεν αποτελούν επαρκή δικαιολογία για τη δυσμενή διάκριση σε βάρος των ανδρών πυροσβεστικών υπαλλήλων, με τη μη χορήγηση, ειδικά σ' αυτούς, της άδειας ανατροφής τέκνου, η οποία ήδη χορηγείται σε άλλες κατηγορίες υπαλλήλων (αστυνομικούς, δικαστικούς κ.λπ.), δεδομένου ότι η χορήγηση αυτής επιβάλλεται από τις συνταγματικές αρχές της ισότητας (άρθρα 4 και 116 παρ. 2 του Συντ .) και της προστασίας της οικογένειας (άρθρο 21 του Συντ .), που υπερισχύουν των αντίθετων ειδικών διατάξεων του ΠΔ 210/1992 , που διέπουν το Πυροσβεστικό Σώμα καθώς και από τις προαναφερόμενες αρχές του κοινοτικού δικαίου, περί της ίσης μεταχείρισης μεταξύ ανδρών και γυναικών και περί της εναρμόνισης μεταξύ της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής, προς τις οποίες η Χώρα μας οφείλει να συμμορφωθεί, προσαρμόζοντας ανάλογα και τη ειδική νομοθεσία της, που παραβιάζει τις σχετικές κοινοτικές οδηγίες από τις οποίες απορρέουν οι αρχές αυτές.

11. [ενν. 12] Επειδή, εξάλλου, από την προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 53 (παρ. 2 εδ. β') του νέου Υπαλληλικού Κώδικα, η οποία, σύμφωνα με την ανωτέρω δοθείσα από το Δικαστήριο ερμηνεία, έχει εφαρμογή, και για τον πατέρα πυροσβεστικό υπάλληλο, συνάγεται

περαιτέρω ότι, για την χορήγηση της ειδικής εννεάμηνης άδειας, για την ανατροφή τέκνου μετ' αποδοχών, πέραν των λοιπών τασσομένων από αυτή προϋποθέσεων, το τέκνο, για το οποίο ζητείται κάθε φορά η χορήγηση της εν λόγω άδειας δεν πρέπει να έχει συμπληρώσει το τέταρτο έτος της ηλικίας του και ότι η σχετική αίτηση για την χορήγηση της άδειας αυτής μπορεί να υποβληθεί οποτεδήποτε μέχρι τη συμπλήρωση αυτού του έτους (πρβλ. ΣτΕ επταμ. συνθέσεως 420/2000, 1/2006). Ενόψει τούτων, ο αιτών, του οποίου το τέκνο, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, δεν έχει συμπληρώσει το τέταρτο έτος της ηλικίας του δικαιούταν, κατ' αρχήν, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, να ζητήσει την εννεάμηνη γονική άδεια, με βάση την διάταξη της παραγράφου 2 (εδ. β') του άρθρου 53 του νέου Υπαλληλικού Κώδικα, η οποία εφαρμόζεται και για τον πατέρα πυροσβεστικό υπάλληλο. Επομένως, η άρνηση χορήγησης στον αιτούντα της προαναφερθείσας άδειας, με την αιτιολογία ότι η χορήγηση της άδειας αυτής δεν προβλέπεται σύμφωνα με το ΠΔ 210/1992, δεν είναι νόμιμη και για τον λόγο αυτό, που βάσιμα προβάλλεται, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή, να ακυρωθεί η άρνηση της Διοίκησης για χορήγηση σ' αυτόν ειδικής εννεάμηνης άδειας με αποδοχές για ανατροφή τέκνου, η οποία εκδηλώθηκε με την υπ' αριθμ. .../30.6.2008 απόφαση του Διευθυντή Διεύθυνσης Προσωπικού,

Β' Κλάδου Διοικητικής Υποστήριξης, του Αρχηγείου του Πυροσβεστικού Σώματος και να αναλεμφθεί η υπόθεση στη Διοίκηση, για να εξετάσει εκ νέου το αίτημα του αιτούντος, με βάση τις διατάξεις του άρθρου 53 (παρ. 2 εδ. β') του νέου Υπαλληλικού Κώδικα, προκειμένου, εφόσον συντρέχουν και οι λοιπές νόμιμες προϋποθέσεις, να χορηγήσει σ' αυτόν την αιτούμενη άδεια ανατροφής τέκνου (πρβλ. ΣτΕ Ολ 3216/2003, 120/2007, 2232/2007, 420/2005, 2597/2004, 2333/2004, 2168/2004, 2167/2004, 1707/2004, 385/2004 κ.ά.). Πρέπει δε οι προβαλλόμενοι από τη Διοίκηση ισχυρισμοί περί του αντιθέτου να απορριφθούν ως αβάσιμοι. [...]

[Δέχεται την αίτηση ακύρωσης. Ακυρώνει την άρνηση της Διοίκησης να ικανοποιήσει το αίτημα που υπέβαλε ο αιτών για χορήγηση σ' αυτόν ειδικής εννεάμηνης άδειας με αποδοχές για ανατροφή τέκνου, η οποία εκδηλώθηκε με την υπ' αριθμ. .../30.6.2008 απόφαση του Διευθυντή Διεύθυνσης Προσωπικού, Β' Κλάδου Διοικητικής Υποστήριξης, του Αρχηγείου του Πυροσβεστικού Σώματος. Αναπέμπει την υπόθεση στη Διοίκηση για τη διενέργεια των νομίμων, σύμφωνα με το σκεπτικό.]

ΑΡΙΘ.: 2052/10

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Γ΄

ΑΠΟΦΑΣΗ 2052/2010

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 28 Μαΐου 2009, με την εξής σύνθεση: Σωτ. Ρίζος, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Νικ. Σακελλαρίου, Γεωρ. Τσιμέκας, Σύμβουλοι, Παν. Τσούκας, Σταυρ. Λαμπροπούλου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Αργ. Τριάδη, Γραμματέας του Γ΄ Τμήματος.

Για να δικάσει την από 13 Απριλίου 2007 προσφυγή/αίτηση:

της ...,

κατά των: 1) Υπουργού Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, ο οποίος παρέστη με τον Αν. Μπάνο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και 2) Γενικού Νοσοκομείου ... «...», το οποίο παρέστη με τον δικηγόρο Στρατή Σημαντήρη (Α.Μ. 1608), που τον διόρισε με εξουσιοδότηση ο Διοικητής του.

Με την αίτηση αυτή η αιτούσα επιδιώκει να ακυρωθούν: 1) η υπ' αριθμ. 1η/2007 πράξη του Διοικητή του Γενικού Νοσοκομείου ... «...» και 2) η υπ' αριθμ. 10/20.12.2006 συνεδρίαση του Κοινού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων Νοσοκομείων Νομού ... και κάθε άλλη σχετική πράξη ή παράλειψη της Διοικήσεως.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Π. Τσούκα.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της αιτούσας, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, τον πληρεξούσιο του Νοσοκομείου και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, οι οποίοι ζήτησαν την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση του υπό κρίση ενδίκου βοηθήματος καταβλήθηκε το κατά νόμον παράβολο (υπ' αριθμ. 794667 και 1857240/2007 ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, με το υπό κρίση ένδικο βοήθημα – το οποίο, λόγω αρμοδιότητας, παραπέμφθηκε στο Συμβούλιο της Επικρατείας με την υπ' αριθμ. 453/2008 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς – ζητείται η ακύρωση α) της υπ' αριθμ. 1/2007 πράξεως του Διοικητή του Γενικού Νοσοκομείου (Γ.Ν.) ... «...», με την οποία η αιτούσα απολύθηκε από τη θέση δοκίμου υπαλλήλου, κατηγορίας/κλάδου ΤΕ Νοσηλευτών, λόγω ψυχικής νόσου, και β) της υπ' αριθμ. 10/20.12.2006 αποφάσεως του Κοινού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων Νοσοκομείων Νομού ..., με την οποία αποφασίσθηκε η απόλυση της αιτούσης από την προμνησθείσα θέση για τον προεκτεθέντα λόγο.

3. Επειδή, το υπό κρίση ένδικο βοήθημα – το οποίο επιγράφεται αίτηση ακυρώσεως – καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της υπ' αριθμ. 10/20-12-2006 αποφάσεως του Κοινού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων Ν. ... έχει χαρακτήρα προσφυγής, αρμόδιο για την εκδίκαση της οποίας είναι το Γ' Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας, στο οποίο ορθώς εισήχθη. Εξ άλλου, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της υπ' αριθμ. 1/2007 πράξεως του Διοικητή του Γενικού Νοσοκομείου ..., αποτελεί αίτηση ακυρώσεως, η οποία, ως εκ της ιδιότητος της προσφευγούσης – αιτούσης ως δοκίμου υπαλλήλου υπάγεται μεν στην αρμοδιότητα του Διοικητικού Εφετείου, πλην, λόγω του παρακολουθηματικού προς την ανωτέρω απόφαση του προμνησθέντος Υπηρεσιακού Συμβουλίου χαρακτήρα της εν λόγω πράξεως, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να τη διακρατήσει και να την εκδικάσει από κοινού με την ως άνω προσφυγή.

4. Επειδή, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 7 (παρ. 1 και 2), 153 περ. β', 154 (παρ. 1), 165 (παρ. 1) και 166 (παρ. 1 και 2) του Υπαλληλικού Κώδικα (Ν. 2683/1999) - όπως οι διατάξεις του άρθρου 7 ισχύουν μετά το άρθρο 351 του Ν. 2839/2000 Α' 196) - ερμηνευομένων εν όψει των διατάξεων του άρθρου 103 παρ. 4 του Συντ., συνάγεται ότι η υγειονομική επιτροπή διαπιστώνει τη φύση της νόσου υπαλλήλου και το ιατό ή μη αυτής. Επίσης, εν όψει των διαπιστώσεων αυτών, εκφέρει κρίση περί της, εξ επόψεως υγείας, αντικειμενικής, κατ' αρχήν, καταλληλότητας του υπαλλήλου να παραμείνει στην Υπηρεσία. Ακολούθως, επιλαμβάνεται το υπηρεσιακό συμβούλιο, στο οποίο, (καθώς αυτό παρέχει, λόγω της συνθέσεώς του, τις υπό του Συντάγματος απαιτούμενες προς τούτο εγγυήσεις), ανήκει η αρμοδιότητα να κρίνει, εν όψει των διαπιστώσεων της υγειονομικής επιτροπής, αν υφίσταται ή μη δυνατότητα απρόσκοπτης για την Υπηρεσία, συνεχίσεως της εκτελέσεως των καθηκόντων του υπαλλήλου (πρβλ. ΣτΕ 72, 747/1998, 132/1992 κ.ά).

5. Επειδή, από τα στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως προκύπτουν τα εξής: Κατόπιν

επιτυχούς συμμετοχής της σε διαγωνισμό, ο οποίος είχε προκηρυχθεί με την υπ' αριθμ. 1/3484/2005 πράξη του Γενικού Νοσοκομείου ..., η προσφεύγουσα – αιτούσα διορίστηκε σε θέση του νοσηλευτικού προσωπικού του Κέντρου Υγείας ... (βλ. ΦΕΚ 227/3-8-2006, τχ ν.π.δ.δ.), όπου, αφού έδωσε τον νενομισμένο όρκο, προσήλθε και ανέλαβε υπηρεσία (βλ. το υπ' αριθμ. 7075/14.9.2006 έγγραφο του Διοικητικού Διευθυντή του δ. Ν. ...). Άμα τη αναλήψει υπηρεσίας υπέβαλε υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 του Ν. 1599/1986, ότι εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος θα καταθέσει το πιστοποιητικό υγειονομικής εξέτασης. Κατόπιν εγγράφου οχλήσεώς της από τον Διοικητικό Διευθυντή του Γ.Ν. ... (βλ. το υπ' αριθμ. 7970/18.10.2006 έγγραφο αυτού) η προσφεύγουσα – αιτούσα υπέβαλε το υπ' αριθμ. 1729/27.10.10.2006 πιστοποιητικό της Α' Υγειονομικής Επιτροπής, στο οποίο αναγράφονται τα εξής: «Η Πρωτοβάθμια Υγειονομική Επιτροπή ..., συγκροτούμενη και αποτελούμενη από τους ιατρούς: 1. (...) 2. (...) 3 (...) πιστοποιεί ότι, αφού εξέτασε κλινικά και ακτινογραφικά, στη συνεδρίαση αυτής, την ..., βρήκε ότι, βάσει της ψυχιατρικής γνωμάτευσης, δεν είναι δυνατός ο διορισμός της σαν νοσηλεύτριας. Μπορεί να υποβάλει νέα αίτηση μετά την αγωγή που συνιστούν οι ψυχίατροι του νοσοκομείου». Ακολούθως, ο Διοικητής του Γ.Ν. ..., με το υπ' αριθμ. 8329/6.11.2006 έγγραφό του, κάλεσε την Υγειονομική Επιτροπή ..., όπως προέλθει στον «έλεγχο της πνευματικής ικανότητας της ...», η Επιτροπή δε αυτή, με την υπ' αριθμ. 25/06/8.12.2006 γνωμάτευσή της, έκρινε ότι η ήδη προσφεύγουσα «πάσχει από Ψυχωσική Συνδρομή» και ότι ως εκ τούτου «δεν δύναται να εκπληρώσει το έργο της νοσηλεύτριας». Εν συνεχεία, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 10/20.12.2006 απόφαση του Κοινού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων Νοσοκομείων Ν. ..., με την οποία αποφασίσθηκε η απόλυση της προσφεύγουσας κατ' επίκληση της προμνησθείσης γνωματεύσεως της Β' θμιας Υγειονομικής Επιτροπής και των διατάξεων του άρθρου 154 του Υ.Κ. (Ν. 2683/1999). Εν όψει της αποφάσεως αυτής εκδόθηκε, τέλος, η προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 1/2007 πράξη του Διοικητή του Γ.Ν. ..., με την οποία η προσφεύγουσα απολύθηκε από τη θέση, στην οποία είχε διορισθεί.

6. Επειδή, προβάλλεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις παρά τον νόμο δεν αναφέρουν τον αριθμό και το περιεχόμενο της υπ' αριθμ. 25/6/8.12.2006 γνωματεύσεως της Δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής ..., σε αυτήν δε δεν εκτίθενται οι «περιστάσεις υπό τις οποίες αυτή κλήθηκε να γνωματεύσει». Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος διότι από ουδεμία διάταξη νόμου απαιτείται η μνεία των στοιχείων αυτών επί πράξεων, όπως οι ήδη προσβαλλόμενες.

7. Επειδή, στην προμνησθείσα υπ' αριθμ. 25/6/8.12.2006 γνωμάτευση της Δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής ... προσδιορίζεται η ασθένεια της προσφεύγουσας, από τη διατύπωση δε της γνωματεύσεως αυτής προκύπτει το κατά την κρίση της Υγειονομικής Επιτροπής μη ιατό της ασθένειας της και η αδυναμία της να ασκήσει τα καθήκοντα της νοσηλεύτριας. Εξ άλλου, η κατά παραπομπή στην εν λόγω γνωμάτευση αιτιολογία της προσβαλλομένης υπ' αριθμ. 10/20.12.2006 πράξεως του Κοινού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Υπαλλήλων Νοσοκομείων Ν. ... παρίσταται επαρκής. Συνεπώς, τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με την υπό κρίση προσφυγή είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Κατά την γνώμη, όμως, του Παρέδρου Παναγιώτη Τσούκα, η υπ' αριθμ. 25/6/8.12.2006 γνωμάτευση της Δευτεροβάθμιας Υγειονομικής Επιτροπής Ν. ... δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη, διότι, σε αυτή, δεν προσδιορίζεται σαφώς το ιατό ή μη της νόσου της προσφεύγουσας. Εξ άλλου, το

Υπηρεσιακό Συμβούλιο Υπαλλήλων Νοσοκομείων Ν. ... αποφάσισε την απόλυση της προσφεύγουσας, χωρίς να προέλθει στην εκφορά δικής του κρίσεως περί της ικανότητας ή μη αυτής να εξακολουθήσει να παρέχει τις υπηρεσίες της.

Διά ταύτα

Απορρίπτει την υπό κρίση προσφυγή και την υπό κρίση αίτηση ακυρώσεως.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Επιβάλλει στην προσφεύγουσα – αιτούσα τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου η οποία ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ και του Γενικού Νοσοκομείου ... «...», η οποία ανέρχεται επίσης σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 10ης Ιουνίου 2010.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος

Γεωργ. Σταυρόπουλος Αργ. Τριάδη

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Εντέλλεται προς κάθε δικαστικό επιμελητή να εκτελέσει όταν του το ζητήσουν την παραπάνω απόφαση, τους Εισαγγελείς να ενεργήσουν κατά την αρμοδιότητά τους και τους Διοικητές και τα άλλα όργανα της Δημόσιας Δύναμης να βοηθήσουν όταν τους ζητηθεί.

Η εντολή πιστοποιείται με την σύνταξη και την υπογραφή του παρόντος.

Αθήνα, ...

© Νομοτέλεια, Ηπείρου 13, Αθήνα, τηλ. 210 8227952 210 8227952 , fax 210 8843339,
support@nomotelia.gr

ΑΡΙΘ.: 2352/89

Είδος Εγγράφου: ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αρχή έκδοσης: ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΕΦΕΤΕΙΑ

ΠΕΡΙΟΧΗΣ: ΑΘΗΝΩΝ

Έτος: 1989

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Γνωμοδότηση Υγειον.Επιτροπής εκτός της έδρας του υπαλλήλου. Το όργανο που είναι αρμόδιο για τη χορήγηση αναρρωτικής άδειας δεν μπορεί να ελέγξει τη νομιμότητα της γνωμοδότησης της Υγειον.Επιτροπής

Αποφ. Διοικ.Εφ.Αθ. 2352/89 :

Επειδή, όπως συνάγεται από τις παραπάνω διατάξεις και η γνωμοδότηση της πρωτοβάθμιας υγειονομικής επιτροπής, που δεν προσβλήθηκε ενώπιον της δευτεροβάθμιας επιτροπής από το αρμόδιο για τη χορήγηση της αναρρωτικής άδειας όργανο, έχει το τεκμήριο της νομιμότητας (βλ. Πορίσματα Νομολ. ΣτΕ 1961 σελ. 105) και δεσμεύει τη Διοίκηση τόσο ως προς την τεχνική κρίση περί της υγείας του υπαλλήλου, όσο και ως προς την αρμοδιότητά της, η εξέταση της οποίας τεμαίρεται από το γεγονός ότι η Επιτροπή προχώρησε στη γνωμοδότηση για τη χορήγηση της αναρρωτικής άδειας (πρβλ. Δικαστηρίου τούτου 320/89, Διδικ.1, σελ. 824), ακόμη και στην περίπτωση της παρ. 7 του άρθ. 111 του Υ.Κ. κατά την οποία η Επιτροπή είναι αρμόδια (<δια την περίπτωση>) να κρίνει εάν ο υπάλληλος ευρίσκεται στην περιοχή της <δικαιολογημένης> είτε για λόγους υπηρεσιακούς είτε για λόγους ιατρικούς. Συνεπώς, τόσο το όργανο που είναι αρμόδιο για τη χορήγηση της αναρρωτικής άδειας, όσο και οποιοδήποτε άλλο όργανο της Διοίκησης δεν δικαιούται να ελέγξει παρεμπιπτόντως, κατά την άσκηση της δικής του αρμοδιότητας, την νομιμότητα της γνωμοδότησης πρωτοβάθμιας υγειονομικής επιτροπής, που κατέστη οριστική ένεκα μη προσβολής της ενώπιον της δευτεροβάθμιας επιτροπής, η απουσία δε του υπαλλήλου από την υπηρεσία του για το χρόνο που καλύπτεται από τέτοια γνωμοδότηση, δεν αποτελεί αδικαιολόγητη αποχή από τα καθήκοντά του, κατά την έννοια του άρθ. 206 παρ. 1, περιπτ. ιη του Υ.Κ.

Επειδή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της προκείμενης πειθαρχικής υπόθεσης, ο αιτών υπέβαλε στις 21.7.87 και 6.8.87 δύο αιτήσεις αναρρωτικών αδειών στην Πρωτοβάθμια Υγειονομική Επιτροπή της Νομαρχίας Αττικής, η οποία έκρινε ότι έπρεπε να του χορηγηθεί αναρρωτική άδεια 15 ημερών από 22.7.87 και 9 ημερών από 5.8.87, κατά της απόφασης δε αυτής δεν ασκήθηκε ένσταση ενώπιον της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής. Συνεπώς, σύμφωνα και με όσα γίνονται δεκτά στην προηγούμενη σκέψη, η απουσία του αιτούντος από την υπηρεσία του στην Πρέβεζα για το 15νθήμερο χρονικό διάστημα από 22.7.87 και μετά δεν ήταν αδικαιολόγητη, η δε αντίθετη παραδοχή της προσβαλλόμενης πράξης του πειθαρχικού συμβουλίου, στηριζόμενη στη μη νόμιμη κρίση του ότι η παραπάνω Υγειονομική Επιτροπή ήταν αναρμόδια και στην πεπλανημένη εκδοχή ότι ο αιτών απουσίασε από την υπηρεσία του θεωρώντας ότι βρίσκεται σε κανονική άδεια, κάτι που αυτός σε καμία περίπτωση δεν

υποστήριξε, είναι μη νόμιμη, όπως βάσιμα υποστηρίζει ο αιτών. Επομένως, η προμνησθείσα απουσία του από την υπηρεσία του δεν συνιστά το πειθαρχικό παράπτωμα που του αποδόθηκε με την προσβαλλόμενη πράξη, η οποία, για το λόγο αυτό, πρέπει να ακυρωθεί.

© Νομοτέλεια, Ηπείρου 13, Αθήνα, τηλ. 210 8227952   210 8227952   , fax 210 8843339,
support@nomotelia.gr

Αριθμός 3493/1996

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Α

2. Επειδή, διά της αιτήσεως ταύτης ζητείται παραδεκτώς η αναίρεσις της υπ' αριθμ. 3657/1992 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποίαν εγένετο δεκτή έφεσις του αναιρεσιβλήτου Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων κατά της υπ' αριθμ. 7831/1990 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιώς, δι' ής είχε γίνη δεκτή προσφυγή του ήδη αναιρεσειόντος κατά της υπ' αριθμ. 345/Σ/37Α/1989 αποφάσεως της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής του Υποκαταστήματος Συντάξεων Αθηνών του αναιρεσιβλήτου Ιδρύματος και ανεγνωρίσθη το δικαίωμα αυτού εις παροχήν συντάξεως μερικής αναπηρίας κατά το χρονικόν διάστημα από 3.4.1988 έως 2.4.1989.
3. Επειδή, μη απαιτούμενης, κατά τα ήδη εκτεθέντα, της καταβολής τελών διά την άσκησιν της υπό κρίσιν αιτήσεως, τα καταβληθέντα τέλη (υπ' αριθμ. 4691231 και 4691232 έτους 1992 γραμμάτια εισπράξεως της Δημοσίας Οικονομικής Υπηρεσίας (Δ.Ο.Υ.) Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών) είναι επιστρεπτέα εις τον αναιρεσειόντα ανεξαρτήτως της εκβάσεως της δίκης.
4. Επειδή, διά του άρθρου 28 παρ. 2 του αν.ν. 1846/1951 (φ. 179 Α), ως αντικατεστάθη και ίσχυε κατά τον εν προκειμένω κρίσιμον χρόνον διά του άρθρου 11 παρ. 1 του ν. 1759.1988 (φ. 50 Α) ορίζεται ότι : "2. Ο ασφαλισμένος θεωρείται ανάπηρος κατά την έννοια της προηγούμενης παραγράφου αν λόγω πάθησης ή βλάβης ή εξασθένησης σωματικής ή πνευματικής, μεταγενέστερης της υπαγωγής του στην ασφάλιση ή προγενέστερης που

επιδεινώθηκε σημαντικά, εξάμηνος το λιγότερο κατά ιατρική πρόβλεψη διάρκειας, δεν μπορεί να κερδίζει από εργασία που ανταποκρίνεται στις δυνάμεις, τις δεξιότητες, τη μόρφωση και τη συνηθισμένη επαγγελματική του απασχόληση, περισσότερο από το ένα τρίτο (1/3) του ποσού που συνήθως κερδίζει στην ίδια περιφέρεια και επαγγελματική κατηγορία σωματικά και πνευματικά υγιής άνθρωπος της ίδιας μόρφωσης. Αν ο ασφαλισμένος μπορεί να κερδίζει με τις προϋποθέσεις και όρους που ορίζονται στο προηγούμενο εδάφιο πάνω από το ένα τρίτο (1/3), όχι όμως περισσότερο από το μισό (1/2) του ποσού, που κερδίζει σωματικά και πνευματικά υγιής άνθρωπος της ίδιας μόρφωσης, δικαιούται σύνταξη μερικής αναπηρίας ίσης με τα 75% της σύνταξης που του αναλογεί. Ο ασφαλισμένος που έχει συμπληρώσει το 55ο έτος της ηλικίας του, εφ' όσον με τις προϋποθέσεις και όρους που ορίζονται στο πρώτο εδάφιο μπορεί να κερδίζει περισσότερο από το μισό (1/2), όχι όμως και από τα (2/3) του ποσού, που κερδίζει σωματικά και πνευματικά υγιής άνθρωπος της ίδιας μόρφωσης, δικαιούται σύνταξη μερικής αναπηρίας ίσης με τα 50% της σύνταξης που του αναλογεί". Εκ των ανωτέρω διατάξεων συνάγεται ότι το δικαίωμα προς σύνταξιν λόγω αναπηρίας συναρτάται προς την ικανότητα του ησφαλισμένου να αποκερδαίνει, τα προς βιοπορισμόν αναγκαία μέσα.

Ούτω δικαιούται συντάξεως αναπηρίας ο ησφαλισμένος, ο οποίος μετ' εκτίμησιν των συντρεχουσών συνθηκών κρίνεται υπό των αρμοδίων ασφαλιστικών οργάνων ότι μετά την διαπιστωθείσαν ιατρικώς πάθησίν του δεν δύναται εν όψει των δυνάμεών του, της μορφώσεώς του και των δεξιοτήτων του να αποκερδαίνει εκ της συνήθους επαγγελματικής απασχολήσεώς του ή ετέρας παρεμφερούς πλέον του ενός τρίτου (1/3) εκείνου το οποίον κερδίζει υγιής άνθρωπος του αυτού επαγγέλματος και εις την αυτήν περιφέρειαν (εδαφ. α), δικαιούται δε συντάξεως μερικής αναπηρίας, ίσης προς τα 75% της αναλογούσης εις αυτόν συντάξεως αναπηρίας, ο ησφαλισμένος, ο οποίος μετ' εκτίμησιν των αυτών ως άνω στοιχείων κρίνεται ότι δεν δύναται να αποκερδαίνει πλέον του ενός δευτέρου (1/2) εκείνου το οποίον κερδίζει υγιής άνθρωπος του αυτού επαγγέλματος και εις την αυτήν περιφέρειαν, (εδαφ. β), ενώ δικαιούται συντάξεως μερικής αναπηρίας, ίσης προς τα 50% της αναλογούσης εις αυτόν συντάξεως αναπηρίας, ο ησφαλισμένος ο οποίος κρίνεται ότι δεν δύναται να αποκερδαίνει πλέον των δύο τρίτων (2/3) εκείνου το οποίον κερδίζει υγιής άνθρωπος του αυτού επαγγέλματος και εις την αυτήν περιφέρειαν και ο οποίος επί πλέον δεν έχει συμπληρώσει το 55ον έτος της ηλικίας του (εδαφ. γ).

5. Επειδή, εξ ετέρου, κατά το άρθρον 29 του διά της υπ' αριθμ. 57440 από 13ης Ιανουαρίου / 7ης Φεβρουαρίου 1938 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (B 33) εγκριθέντος κανονισμού "περί ασφαλιστικής αρμοδιότητος και διαδικασίας απονομής των παροχών του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων", εν συνδυασμώ προς το άρθρον 14 παρ. 4 αυτού, αι Υγειονομικαί Επιτροπαί είναι αρμόδιαι διά την διαπίστωσιν, από ιατρικής απόψεως, της φύσεως, των αιτίων, της εκτάσεως και της διαρκείας της παθήσεως του αιτουμένου σύνταξιν αναπηρίας ησφαλισμένου και ερευνούν την επίδρασιν τούτων επί της καθόλου ικανότητος αυτού προς άσκησιν του συνήθους βιοποριστικού επαγγέλματος ως και την ανάκτησιν αυτής. Κατά την έννοιαν της διατάξεως ταύτης, αι υγειονομικαί επιτροπαί, υποχρεούνται να διατυπούν εκάστοτε συγκεκριμένην θετικού ή αρνητικού χαρακτήρος, κρίσιν επί των εμπιπτόντων εις την αρμοδιότητα αυτών θεμάτων, εστερημένην κατά το δυνατόν, αμφιβολιών ή ασαφειών, η δε τυχόν έλλειψις στοιχείων, εφ' όσον αύτη δεν οφείλεται εις την συνδρομήν ρητώς

αναφερομένων αντικειμενικών συνθηκών, δεν δύναται ν' αποβή εις βάρος του ησφαλισμένου. Αι επί των ιατρικών τούτων θεμάτων γνωματεύσεις των υγειονομικών επιτροπών, ούσαι δεόντως ητιολογημένοι, είναι δεσμευτικά διά τα όργανα του Ιδρύματος ως επίσης, εν περιπτώσει ασκήσεως προσφυγής, και διά το κατά το άρθρον 7 παρ. 2 του νόμου 702/1977 επιλαμβανόμενον αυτής διοικητικόν πρωτοδικείον, το οποίον, εάν κρίνη ταύτην ελλιπώς ή πλημμελώς ητιολογημένην, οφείλει είτε ν' ακυρώση την επί ταύτης ερειδομένην απόφασιν του αρμοδίου οργάνου του Ιδρύματος, ούτως ώστε η υπόθεσις να καταστή εκ νέου εκκρεμής ενώπιον των οργάνων του Ιδρύματος ή να ζητήσει την υπό της αρμοδίας υγειονομικής επιτροπής διευκρίνησιν της γνωματεύσεως ταύτης συμφώνως προς το άρθρον 95 παρ. 2 και 4 του Κώδικος Φορολογικής Δικονομίας, εφαρμοζόμενον και επί των διαφορών του άρθρου 7 ν. 702/1977, κατά το άρθρον 45 του Διατάγματος 341/1978 (ΣΕ 4781/88, 1451/1991 κ.ά.).

6. Επειδή, εν προκειμένω, διά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εγένοντο δεκτά τα εξής : Ο αναιρεσείων ησφαλισμένος εις το ΙΚΑ εγεννήθη το έτος 1938 και επραγματοποίησεν εις την ασφάλισιν του αναιρεσιβλήτου Ιδρύματος 2433 ημέρας εργασίας από 30.9.1966 μέχρι το έτος 1984. Κατά το παρελθόν έτυχεν επιδόματος αναπροσαρμογής από 3.10.1984 μέχρι 31.10.1986 και συντάξεως μερικής αναπηρίας από 1.11.1986 έως 30.4.1988. Εν συνεχεία, προκειμένου να κριθί η συνέχισις ή μη της καταβολής των ασφαλιστικών παροχών παρεπέμφθη εις τας υγειονομικάς επιτροπάς εκ των οποίων η δευτεροβάθμιος απεφάνθη τελικώς διά της υπ' αριθμ. 1832/14.11.1988 γνωματεύσεώς της ότι ο αναιρεσείων παρουσιάζει "προκάρδια άλγη μη στηθαγχικού τύπου με διαδικασία κοπώσεως με ραδιενεργό θάλιο φυσιολογική και πρόσφατο στεφανιογραφικό έλεγχο με φυσιολογικές στεφανιαίες αρτηρίες" και καθώρισε το ποσοστό της ανατομοφυσιολογικής του βλάβης 35% από 3.4.1988 έως 2.4.1989. Ακολούθως ο Διευθυντής διέκοψε διά της υπ' αριθμ. 18371/1988 αποφάσεώς του την καταβολήν εις τον αναιρεσειόντα των ασφαλιστικών παροχών του κλάδου συντάξεων από 1.3.1988 με την αιτιολογίαν ότι ούτος ηδύνατο μεν να κερδίη πλέον του 1/2 όχι όμως και των 2/3 των όσων κερδίζει εις την ιδίαν περιφέρειαν και επαγγελματικήν κατηγορίαν σωματικώς και πνευματικώς υγιής μισθωτός της αυτής μορφώσεως, δεν είχε υπερβή όμως το 55ον έτος της ηλικίας του. Η απόφασις αυατή του Διευθυντού επεκυρώθη με την υπ' αριθμ. 345/Σ.37Α/1989 απόφασιν της τοπικής διοικητικής επιτροπής, απορριψάσης σχετικήν ένστασιν αυτού. Το Διοικητικόν Πρωτοδικείον Αθηνών, το οποίον επελήφθη προσφυγής του αιτούντος κατά της ως άνω αποφάσεως, έκρινεν ότι ούτος ήτο ανάπηρος κατά την έννοιαν του νόμου και ως εκ τούτου έδει να αναγνωρισθί δικαίωμα παροχής συντάξεως μερικής αναπηρίας εκ κοινής νόσου κατά τον ένδικον χρόνον. Κατά της αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου το αναιρεσίβλητον Ιδρυμα ήσκησεν έφεσιν ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών. Το δικάσαν Διοικητικόν Εφετείον αφού, μετ' επανεκτίμησιν των πραγματικών δεδομένων, έλαβεν υπ' όψει του την φύσιν και το είδος των παθήσεων του αναιρεσειόντος ως και το ποσοστόν της ανατομοφυσιολογικής του βλάβης, ως ταύτα καθωρίσθησαν διά της γνωματεύσεως της δευτεροβαθμίου υγειονομικής επιτροπής, την ηλικίαν του (πενήντα ετών κατά τον κρίσιμον χρόνον), η οποία, ως εδέχθη, δεν είναι προκεχωρημένη ώστε ούτος να διατηρή ικανάς σωματικές δυνάμεις, το είδος της εργασίας του (οικοδόμος), ήτις ναι μεν απαιτεί ικανάς σωματικές δυνάμεις διά την εκτέλεσίν της, των δυνάμεων όμως τούτων ο αναιρεσειών δεν στερείται λόγω της ηλικίας του ή συνεπεία των

ανωτέρω περιγραφεισών παθήσεών του, τας συνθήκας εργασίας εις την πρωτεύουσαν, αι οποίαι είναι καλλίτεροι από κάθε άλλην περιοχήν της Ελλάδος, και την μόρφωσίν του, (στοιχειώδους εκπαιδεύσεως), η οποία δεν αποτελεί μειονέκτημα, διότι διά το είδος της εργασίας του απαιτούνται σωματικά δυνάμεις και προτιμώνται οι έχοντες στοιχειώδη μόρφωσιν, έκρινεν ότι ο αναιρεσείων ηδύνατο να κερδίζη κατά το ένδικον χρονικόν διάστημα από 3.4.1988 έως 2.4.1989 πλέον του 1/2 όχι όμως και των 2/3 του ποσού, το οποίον κερδίζει εις την ιδίαν περιφέρειαν και επαγγελματικήν κατηγορίαν σωματικώς και πνευματικώς υγιής άνθρωπος της ίδιας μορφώσεως. Υπό τα δεδομένα δε ταύτα το δικάσαν Διοικητικόν Εφετείον έκρινε περαιτέρω ότι ο αναιρεσείων δεν ήτο ανάπηρος κατά την έννοιαν του άρθρου 11 παρ. 1 περ. β του Ν. 1759/1988, αλλά κατά την έννοιαν της περ. γ, μη δικαιούμενος, ως εκ τούτου, ουδέ συντάξεως μερικής αναπηρίας ίσης προς τα 50% της αναλογούσης εις αυτόν συντάξεως αναπηρίας, διότι κατά τον ένδικον χρόνον δεν είχε συμπληρώσει το 55ον έτος της ηλικίας του, και δεχθέν την έφεσιν του αναιρεσιβλήτου Ιδρύματος εξηφάνισε την απόφασιν του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών.

7. Επειδή, ούτως έχουσα η προσβαλλομένη απόφασιν του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών παρίσταται πλημμελώς ητιολογημένη, διότι τούτο δεν εξήτασε τον διά της προσφυγής του αναιρεσείωντος προβληθέντα ουσιώδη ισχυρισμόν, κατά τον οποίον ούτος εκτός των ως άνω βεβαιουμένων υπό της αρμοδίας υγειονομικής επιτροπής παθήσεων επί τη βάσει των οποίων καθωρίσθη και το ποσοστόν αναπηρίας του έπασχε και εκ παραλύσεως της δεξιάς χειρός του, γεγονός το οποίον εβεβαιούτο υπό της προσκομισθείσης γνωματεύσεως του Νοσοκομείου Ατυχημάτων "ο Απόστολος Παύλος". Το Διοικητικόν Εφετείον, κατόπιν του ισχυρισμού αυτού και συμφώνως προς τα ήδη εκτεθέντα, ώφειλε να ερευνήση αν η γνωμάτευσις της δευτεροβαθμίου υγειονομικής επιτροπής παρίστατο ητιολογημένη καθ' όσον αναφέρεται εις τας παθήσεις του αναιρεσείωντος και εις το ποσοστόν αναπηρίας αυτού, εν αποφατική δε περιπτώσει έπρεπε δεχόμενον την προσφυγήν του αναιρεσείωντος, είτε να ακυρώση την απόφασιν της τοπικής διοικητικής Επιτροπής, ως ερειδομένην επί αναιτιολογήτου γνωματεύσεως της υγειονομικής επιτροπής, είτε να αναπέμψη διά προδικαστικής αποφάσεώς του την υπόθεσιν ευθέως εις την δευτεροβάθμιον υγειονομικήν επιτροπήν, ώστε να αποφανθή αύτη εν όψει και του ανωτέρω στοιχείου περί των παθήσεων του αναιρεσείωντος και της συνεπεία τούτων ανατομοφυσιολογικής βλάβης του (πρβλ. Σ.Ε. 4090/1990). Συνεπώς, διά τον λόγον τούτον, βασίμως προσβαλλόμενον διά της υπό κρίσιν αιτήσεως, πρέπει να γίνη δεκτή αύτη και να αναιρεθή η προσβαλλομένη απόφασιν, η δε υπόθεσις χρήζουσα διευκρινήσεως κατά το πραγματικόν της μέρος, να παραπεμφθή εις το Διοικητικόν Εφετείον Αθηνών προς νέαν κρίσιν.